

На колене пред ВАНГА

като пред светостта

като пред майката

като пред прорицанието

като пред Всевьзможието

като пред възмездието

София
Благовещение
лето 2003

Петър БАКОВ

Белите коне изпръхтеха и заковаха каруцата насред Рупи-те. Един пламнал оазис на красотата. Богова приказка-джунгла, на брега на извечната Струма.

Имаше, какви ли не видове дървета, обрасли с килими, килими, в лилаво цъфнали лиани и какви ли не гроздове цветя. Цветя, цветя и всевъзможни диви-подивели плодни дръвчета. Дивурки, дивурки, приведени в поклон от плод и ухание. И птици, птици, секаш Райската градина, пее ли пее. Видения на Божата богота. Рай, кацнал върху вулкана Кожух.

По-късно ТеКеЗеСе-то всичко изкорени, за да сади зеле и тикви. Глупаци. Вместо това, всичко обрасна в тръни и драчки. Но, както и да е.

Каруцата спре и, кера Вангелия, като некакво сияние, без ничия помощ, скочи от нея след дъщеря си Венета, както всички я наричаме Венчето, и припкащите дечурлига на прероденатa и уж сестра Люба. Немат нищо общо, но сестри по баща.

Кера* Ванга, 1966
*кера - Света Пророчица на Предвремието

3

Кера Вангелия слезна и се заоглежда. Върти се на място и секаш вижда и невидимото. Никой не смее да гъкне. Гледа в нещо, но един Господ знае в какво. Само Тя си го виждаше. Тя и никой друг.

Момченцето на сестра и Люба, неудържимо плачеше и пищейки, врещеше ли, врещеше:

- Дай ми ластика, бе, лельо. Дай ми ластика маа... Дай си ми чапарашката, да меткам камъчета, лельо - ама пиука, да се побъркаш. Ужас.

- Стига с този ластик, стига с тази прашка, бре, ревльо пиклив, ньеден - сопна му се Тя

- нема да убиваш животинките. Нито птици, ни щурчета, нито пеперуди, ни змейове... Нищо не се убива. Чу ли... Чуй ги... Е, чу ли ги...

- Дай ми го, дай ми го - неистово плачеше голешарчето и я опъва ше ли опъваше за големата дамска чанта, която кера Вангелия носеше ви наги, като на празник. Една голяма, черна кожена чанта, Божем, Ноевият ковчег. Що ли немаше в нея...

Изведнъж, като да се нервира ужасно и рязко бръкна в чантата си, и изрева злокобно:

- На ти ластика, бре. То от тебе, нищо друго нема да стане... - и протегна ръка към него.

Всички изтръпнахме ужасени... В ръката й., висейки, се гърчеше змия. Огромна, невероятно шарена, шарена, приказна змия. Като ти казвам невероятна, значи невиждана. Като райската змия. Митично виеща се, дъга-оса. Райска дъга-оса, ей.

Змията, не съскаше, а се смееше, плезейки ни се с райския си език. Леле, мале. Умирачка. Умирачка.

- Айй, това е змия, ма лельо, змия. Олелееей, изяжда ме, мамо - извряка бабаитчето и се хвърли в скута на майка си. Да се смееш ли, да плачеш ли, не знам. Цирк-трагедия.

- Каква змия, бре - изригна кера Вангелия - тва е поличба. Предз наменование. Не я ли виждате. Не виж дате ли, бре, зрящи. Очи имате, но не виждате...

И я запокити, с неистово страшна сила, към бълбукащите вода и пара минерални извори и с гръмовен, вледеняващ, подземен тътен, просто рече:

- Там, където падна Усойницата, там опъваме палатката. За сън на дъха и за разговор с умрелите... Боже-Господи, какво ли не ме питат, какво ли не ми казват... Ето и сега ми казват, че усойницата е гениална и вижда топли ната. Вижда я до една стотна от градуса и е на милиарди години. Прилепите, които посред бел ден излетеха пред нея, пък, виждат звука. Звука има цвят.

Венчето и леля ѝ Люба, сестрата на Ванга, 1943

Всеки звук е с различен цвет. Айдеей... Слушай чедо, да видиш какво ми казват: Пчелите, виждат всички препятствия и никога в нищо не се блъскат. Никога. Имат локатори-отразители. Те ке са ми водачи... Те и мъртвите. Чувате ли ги. Като живи са. Мъчно ми е, че не виждате умрелите. Да можехте да ги видите, да можехте да ги видите... Боже-Господи, Боже-Господи, като да имат локатори, наместо очи. Аз ги виждам. С мозъка си ги виждам. Мозъкът, вижда много повече от очите. Като Природата съм.

И, кръстейки се, всевиждаща, литна напред. Плува ли плува, към бъдещата си палатка и, многоо, многоо по-късно, къщурка на скромността. Къщичка, с изворно изворче пред нея. Балсам на Космичността. Панацея...

След години й монтираха емайлирана вана, за да се къпе, горката. Да отмива, полепналата я хорска мръсотия. Защото, покрай Нея се навъртиха, какви ли не мръсници и ментарджии, за да я използват всячески. И, Тя, ги търпеше. Нема как, баланс между добро и зло. Но, времето, почти всички ги отве, като прахта на смъртта. А, Тя, дори не умре. Отиде си, по живо-по здраво, в Нейното си измерение. Жива си е там. Жива е. Заедно е, с майка й Парашкева. С майка й Парашкева, калугерката, е.

Знам го. Знам го, защото, като й палям свещица на гроба й, щом я попитам:

- Добре ли си, кера Вангелио - свещта, изведнъж угасва и... пак лумва, с живо трептящо огънче-сълза, пръскаща бенгалски звездички.

Усмихвам й се и си тръгвам, от весел по-весел. Знам, че ме е чула и видела. Знам. И некак, все ми се причува, как, като останехме насаме, през годините, все ме питаше ли питаше:

- Кажи ми сега, тъпанче мило, кажи ми, песно-песнопойке, лелина, ти, като какви ги виждаш извънземните, синче мое. Какви са. Кажи де...

Оооо, не можеш да ме излъжеш. Аз знам, че ги виждаш, защото ти се явяват. Не можеш да ме излъжеш, чу. Само, искам да знам и при тебе ли са, като при мене. Защото при мене са като точици и плочици-светлинки. Една върху друга. Една върху друга, като как са люспите на рибите, леля. Енергия...

Аааа... при тебе се явяват, като гроздове-светулки, нали. Едно над друго, едно до друго. Божееейий, каква красота. Каква красота. Вселени, вселени...

Един ден, всичкото това, сине, да го кажеш на невиждащите. Незрящите го знаят, чу. Да им кажеш. Обяви го, че твоите извънземни, са гроздаци-светулки. Светулки, светулки... Светлина. Да им го кажеш, чу ли.

Чуу, тъпанче, мило. Тва е Дълбината, да знаеш.

Чух кера Вангелио. Чух, Светице. Но, кой ке ми повярва, кера. Ке ме плюят, отвсекъде. Но, ке го кажа, ако ще да ме низвергнат. Дума ти давам, дума Войводска, да знаеш.

- Слушай Пеше, тва, че аз, слепата, не виждам светлината, а ти не виждаш душата, не значи, че не съществуват. Тук съм, да казвам това, което знам. Виждам го и немам нужда да го доказвам. Знам го. Знай го и ти, Пеше. Нещата ке се случат и без нас. Тва, че сме простосмъртни, не значи, че безсмъртието не съществува. Съществува и още как. Непреходното го има, леля. Ето го на... Ето го слепият Омир с песента му. Пред тебе е... Пред теб съм, леля. Не се плаши, от зубрачите. Те немат нищо общо със знанието, чу. Знаеш ли, кажи го, па който иска да го види. Очите, Пеше, не са само очи, чу. Чуу. Да го кажеш...

Е, дойде време да кажа на всички:

- Извънземните, наистина съществуват и са тука. Тук са, за да ни спасят от нечовечното ни нечовеколюбие... Искам да се знае, както Тя ми го е казала, че наред с нас, на Земята, съществуват и други цивилизации, които Тя виждаше. Можеше да минава от измерение в измерение, като на шега. Като избраница на Дълбината.

И да знайте: Нема мъртвина. Тя, не умре. Отиде си за малко, но помня какво ми казваше винаги: След четирийстия ден от смъртта, си отиваме, само за осем дни у дома. Там, откъдето е водата ни и на деветия ден, извръкваме в ново тяло. Немаш си представа, Пеше, с каква скорост се движи Душата. Хиляди пъти по-бързо от светлината. Аз и ти, сме от галактиката Андромеда, на десетки хиляди години от Земята. Все некога се събираме, за мигновението ни от Хармонията.

Еех, кера Вангелио. Сбогом, светице. Сбогом, Светота. Знам, че ке се видиме. Знам го, прекрасно. И майка ми София, и майка Ти Парашкева, много често ми се явяват и го потвърждават.

ЛЪЖОМАН

Хората винаги са За и Против. Какво ли не се изприказва за Ванга, какво ли не се изклюкарства. Некои, плямкала, дори научни степени получиха... Пълен цирк. Цирк на цирковете. Аман от циркаджии. Особено пък, тия, екстрасенсите и разните му там гледачки, като Вера, Джуна, Кашпировски и какви ли не, и

какви ли не измислени герои. Много. И още, и още, и още...

Правят се на велики, а се редят на опашки пред Нея в Петрич и на Рупите. Да им гледа. Да им каже, колко са велики и безсмъртни, треперещи от ужас, че ги знае, какви ментарджии са. Нищожества.

Така и този ден. Тъкмо си пийваме с кера Вангелия, мастичка с ментичка, та чак сме се насълзили от умиление и, ето ти ги градските началства: Кмета, шефа на МВР и т.н. Водят важен гост от Москва, значи. Умоляват я, нареждайки и, да му гледа, като си намигат съучастнически, като че ли, горката, умира да ги види. Знае ги наизуст.

И, кой да видам. Кашпировски. Имаше един такъв, пореден мошеник, по Московската телевизия. Масов екстрасенс-лечител. Ама, много, много нашумел мошеник. Целия соцлагер баламосваше. И, най-важното, вервaха му големците и тия, над големците. Как ги беше курдисал, не знам.

Кера Вангелия, беше на кеф и туку, смеейки се, вика ли вика:

- Я ми го дайте тука този фъстък, бре. Аз да му кажа на него, кой е, какво е и, защо не е... Ха-ха-ха, хеей - и се залива от смех.

И, какво да видя, братче. Верно. Влиза едно човече, едно дребно, дребно човече, с голема кратуна. А, Тя, му вика ли вика, давейки се от смех:

- На тебе, кой ти каза да лъжеш хората, бре, лъжец такъв, а. А. Като си толкова голем лечител, защо не излекуваш себе си най-напред. Знаеш ли, че си болен от рак и какво ли още не, бре, шарлатанино. Знаеш ли, че си психопат. Един луд, побъркан психопат. Ке умреш като другаря Никой, чу. Чуу. Никой си. Нема да имаш и прах, гиди измамник с измамник.

- Ну, Я... Я... Я... - пелтечили пелтечи легендата, великанът-джудже или по-точно джуджето-великан.

- Нема Я, нема А. Умираш. И да спреш да мамиш хората, защото ке те прокълна... Ке умреш прокълнат и никога вече нема да се прераждаш, ке останеш в междупластията на нивата. Маймун. Щел да лекува целия свет, с ръкомахане. С „хипнози". И то, по Централната Московска телевизия. Божееей, какъв извратен мошеник. Мръсник. Духовно джудже. Марш, марш, марш от тука, бре, мъник

такъв. Лилипут фалшив...

И го изгони. Всички гледаха, като гръмнати от мълния. Издуха го. Нема Москва, нема Париж. Изрита го, като кирлив пес. Като гнил пъпеш-ямук, изчанчен.

Този ми ти Кашпировски, се смали, смали, та се не виде. Отпрашиха го, в некаква военна джипка у небитието.

Всичко, каквото му каза, се случи.

Е, в такива моменти, мравуняци ме полазват навсекъде. Мравки-мравуняци и мравояди едновременно и всепосочно. Навсекъде. Особено, като ме зяпнеше с ония ми ти ококорени, зинали, слепи бездни на Всепознанието... На Осенението... На Просветлението...

Да знаеш, човек вижда толкова, колкото знае. Нито грам повече. Аз ли ти го казвам, от некой друг ли съм го чул, не знам. Но, ти да го знаеш. Виж, мозъкът е всевиждащ. А, Тя, беше мозък над мозъците. Даа. Тя, беше Всезнанието на Тайната. Тя бе тайните.

ИМАНЯРИ

Днес е весел ден.

Кера Вангелия, рано-рано е направила кафе, смеейки се и се кефиме ли кефиме. Шмръкаме ли шмръкаме, да не ни изгорят езиците. Изведнъж Тя съвсем си се разкикоти и през сълзи и смех ми вика:

- Иди да викнеш от вънка иманярите. Веднага. Първи да ги пуснат, Ухууу... Кажи на Горан и Благото да ги пуснат веднага... Ке падне смех...

Горан беше касиер, към общината, защото се плащаше, а парите отиваха в кметството. Далавера. Благото беше любимият й пазач, с обувки петдесети номер. Един висок великан. Прост, ама безкрайно честен човек. Невиждано честен.

Ама, тва се случва, още в старата й къща в Петрич, да знайш.

И се изсипаха трима сиромаха, та се изпънаха в стойка мирно от страх и почит. Примреха.

Тва, да чакаш месеци подред и да спиш върху масите на пазарището, не беше лесна работа. Никак. Окапваха от умора.

Опашките пред Нея бяха огромни.

Ама, наистина, огромни. Немаш си представа, колко мъка минаваше през тази жена. Здрасти-здравей, да им казваш само, капваш от

умора. Умираш си. А Тя, беше неуморима. Неуморима... Та им вика:

- Еееx, еех, ха-ха-ха... Всичко разкопахте. Нищо не намерихте, а. А. Добре, ама под крушата, където се храните, не ви идва на ум да копате. Нали. А имането е точно там. Там да копате. Отдесно, откъм сухия дъб. Точно там. На шест крачки твои, бре - и дръпна най-високия за ръката.

Изведнъж и тримата побегнаха. Изплашиха се.

- Чакайте, бре - викна кера Вангелия - къде тръгнахте, бре - и ги върна, та продължи.

- Като изкопате делвите с имането, нема да викате и всеки от вас да си вземе толко, колкото може да хване. Ей така, с двете ръце. - И им показва ли показва, разперила длани. - Другото да го предадете на Държавата. И да не казвате на никой, че сте взели от него. На никой. И вие да не знаете, дето се казва. Чухте ли. А на мене, да ми пратите големия гердан, който е най-отгоре, върху царската диадема, която е там. Разбрахте ли ме. Айде сега, летете...

И смех, и смех, и смех.

- Ти ги разшета и тримата, нали кера Вангелио, - викам й - да Ти се махнат от главата, нали.

А Тя, така ми прошушна, че чак се сковах засрамен:

- Слушай, Пеше, аз никога не лъжа, да знайш. Ама никога, чедо. Немам право на това. Неее... Виж, да си глътнеме по мастичка с ментичка можеее. Ай наздраве...

И пак шеги, шеги, убийствени шеги. Скъсваме се от смех. Само смех и песни. Нежни, народни песни. Умираше да й пея.

- Без смех, нема ясновидство, да знаеш, Пеше. Чу.

Виж, гердана и диадемата, верно ги изпратиха. Може би, още се въргалят некъде из опустелата й къща. Така и не ги сложи, поне да ги пробва, сиромашката. Всичко й откраднаха. Всичко.

ПЛАЧ

С леля ми Олга Баковата, на татко ми сестра, тя тогава беше на деветдесет и неколко години, много сме си разговаряли за дружбата й с кера Вангелия. И от дума на дума, един ден леля ми Олга ми вика:

- Ние двете с Ванга, Пеше, бехме неразделни. От най-млади години, всичко си споделяхме. Немахме тайни една от друга. Споделяхме си

Семеен портрет на Ванга и Димитър Гущерови, 1941

и въздишките и дъха, както се казва. Леля ти Ванга, беше много, много красиво и дъхаво момиче, да знаеш.

Смъртна-безсмъртна, но жена и половина, откъдето и да я погледнеш. Пърхаше, преливаща от любов и страст. Хубавица, над хубавиците, да знаеш и да го кажеш един ден, чедо. С една дума и слепотата й сияеше в тъмновиолетова сияйност. Но, за мене си беше Вангето, от сиромашията на Струмица и Петрич. Но различна. Татко й Пандо, много я пазеше. Майка й Парашкева, стана калугерка в Струмишкия манастир и там си умре. Другата, майка на сестра й и братята й, е мащеха, да знаеш.

Един ден, през време на войната, сме се събрали у нас на стълбището, като на седенка, войнишки жени и майки, и седенкуваме на разговорна. Най-отгоре на стълбището седи Вангето и си тананика нещо. Да знаеш, Ванга много плетеше и толко вкусно готвеше, че немам думи. Похубаво от всичките нас, виждащите... Така си беше.

Изведнъж, Ванга рече:

- Стига си плакала, мари Ленче, Памук-Ленче. Твоя Ангел си е жив и здрав. Ето го, я. Виждам го, как си делка свиролче... пустият му Ангел, писмо ти пише, но ке си пристигне преди писмото, жив и здрав. Чу.

Ние, Пеше, ни дишаме, ни шаваме. Сме в суеверно вцепенение и свещенодействащий уплах. Уплах, да. Плачеме ли плачеме.

- Ай стига сте ревали, де - пак запророкува Вангето - всички са живи и здрави. Само твоят Митре, Иовано-Иованке, остана без крак. Току що, бомба му го отнесе. Скина го... Но е жив. Жив е, Йовано, жииив. Ке се водите, до старини.

И да знайте, войната скоро свършва. Руснаците печелят. Но Русия, след петдесетина години ке се разпадне. Нема да има Съветски съюз. Америка излиза начело и ние отиваме при тех.

Не се плашете... Нема да има повече Световна война. Нема да има. Не.

Всички слушахме изцъклени и жални-морни сълзи капеха от църните ни шамии. Сълзи на мъка и обич. Несмеещи, дори да хлипнат, за да не стреснат боговете, що богуваха чрез Ванга.

Всички занаставаха и целувайки ръцете на Ванга, се разотидоха, да носят благите думи по домовете си. Знаеха, че е Пророк. Неземен Пророк. Само Йована, разтреперана и стори дълбок, дълбок поклон. Целуна и ръцете и тихо, тихо, богоговейно рече:

- Благодаря ти, Ванге. Благодаря ти, Светице, че спаси мъжа ми за радост на дечицата ни. Боожеей, не знам, ангел ли си или нещо повече... Светия ли си или Богиня, не знам, но Господ да те поживи, за многото добрини, дето ни ги пророкуваш, доде. Доде, како наша, свидна.

Какъвто и да си дойде мъжът ми, доде, такъв ке си го обичам. Всеки има съдба, но малцина са с душата си. Що да права, доде...

Вангето, Пеше, също плачеше. На глас плачеше, ронейки синджир сълзи, отмалели от жал и мъка. От всичката хорска мъка, що минаваше през душата й. Само за това, си заслужава да е безсмъртна.

Боговете и светиците, я беха избрали да пророкува, за добро и зло. Дали й беха това право. И Тя носеше тази даденост с достолепието на Пророк в смирен поклон пред Всевисшата Сила. Пред Силата. Дааа.

Великата дарба вижда през всичко и насекъде. Вижда и през Смъртта. Ама, то друго и не може да бъде. Доброто и злото, са едно, зависи кой с какво Око е.

А, да не забравя, Памук-Ленче донесе голема, бела, бела, секаш целувана от ангелите, памук-баница. Ангел си беше дошел и баницата го доказваше.

Дойдеха си и другите. Едно към едно, както предрече Вангето.

Това е.

Т Р А Н С

Още ме втриса, като си спомням за този случай. Беше август деветдесета ли, по-рано ли от нея година, на миналия век, не си спомням. Но помня, като да е сега, че бехме само двамата в къщичката й. Само Тя и аз. Току що се бех завърнал от Зографския манастир в Света гора Атон, на Халкидики. Казах й, че там имах съновидение, че гробът на Александър Македонски е някъде тук, на Рупите или под светото Капище, дето е Панталето. Някъде тук е бил погребан от най-верните му македонски пълководци, висшите Хетейри негови. Хетейри, на верността към Него. Най-висшите му войни.

Тя, както си държеше звънчето, започна неистово да звъни, тропайки по масата и ритуално зашепте:

- Тук е... Тук е. Под реката е... Едно време, Пеше, реката Струмон, днешната Струма, е вървела ееей така, отзад изворите, до самия Некропол хилядолетен. Струмон се е движел, пълноводен пазител на гробовете. Сега Струма е съвсем друго корито. Дааа... Аиий, аиий...

И изпадна в транс. Страхотен транс на Светотата. Не знам. Много редко съм я виждал така, но не и като днес. Неее...

Изправи се и секаш очите й се разтвориха, зяпнали нещо. Некак се разпени, в някакво сияние и от гърлото й започна да бумти всевтрисащо гласище. Ама гласище, да видиш ти. Мълнии-земетръси и вулкани, едновременно.

Мен ме втресе и в ужасен страх запълзех заднешком. Назад, назад, уж да избегам и, бам в каминката, дето гореше в стаичката и. Вледених се почти върху жарта. Умрех.

И се почна. Амон Ра ли говореше, Исус Христос ли трескаше, некой друг Бог ли, не знам, ама беше страховито видение. Беше се вдигнала целата във въздуха и гърмеше ли гърмеше:

- Тук, под това място, е зарита първата писменост, на първата извънземна цивилизация, живела некога на Земята. Поставена е в мра морен саркофаг от искрящо зелен мрамор, с пурпурни жилки и сияйни знаци, сложени от преди Ананаките и Качините, огромните космически великани и наши праотци. Нашите Създатели...

Пред него има диамантена, светеща пирамида, на чийто връх е поставено неземно бело, кристално кълбо и в него е ключът за Тайната на тайните. Саркофага се пази от митичен конник, яхнал огнена ликорна, възправен в цел ръст, с лъчисто копие и меча на Възмездието. Това е Духът

на Доброто. Целите са в злато и незнайни за човеците сплави и енергии. След второто хилядолетие, ке бъде намерен от Посветен в делото на Мисията простосмъртен от този край. Ке бъде известен. Ке бъде осенен.

Тогава, човечеството, ке влезне в космическото братство на Светотата. Нема да е по-рано от две хиляди и петдесета година, защото все още сме в много ниско ниво от развитието ни...

Вкаменевах се все повече и повече. Превръщах се в не знам какво. Господи, Господи, ревех вътрешно треперейки, като трепетлика. А гласът, продължаваше да бълва, все по-страшни и по-страшни страхотии, та чак ме е страх и да си ги спомням вече:

- Неизмеримост от познания ке ве спаси от разпадането на вселената ви след Слънцето. Вашите създатели ке ве спасят, заради човечността на мъдростта ке ве спасят.

Слънцето изчезва. Ке идете при други слънца. Нови, нови слънца. Еееxx...

И млъкна.

Сгърчих се от тишина и уплах. А Тя, все едно не е било, седна си на креватчето и кротко, кротко, укротена продължи, като в просъница:

- Да знаеш Александър Македонски е пренесен тук в две бурета едно в друго, пълни с мед. Пчелен мед. Така балсамиран е погребан под жарището, в подножието на вулкана. Нито един иманяр нема да го найде. И да го открие, ке се изпепели.

Гробът сам ке си изплува, некой ден. Бъдете в мир. Бъдете в мир... - и се секна, та ме виде. И, ни лук яла-ни мирисала, ми казва:

- Какво, бе синче. Защо си се напъхал в камината, Пеше.

- Ааа... Нищо, нищо кера. Поседнах да се посгрея малко така - и чейнетата ми тракат ли тракат. Тресе си ме и тва си е.

- Слушай, Пеше... Мене, така ми прилошава от време на време, ама ти немой да се плашиш. Пред всеки не ми се случва, леля. Кажи-речи, почти пред никой друг. Иначе, всичко да запомниш и да го запишеш. Запиши го. И се гордей, че се случва пред тебе. Предопределен си.

А мене си ме тресе ли тресе... Направо умирам. А Тя, ме гледа, те с такива така огромни, сини очи. Не, не, по-точно неземно вакли очи. Помислих си, че не е слепа. И мисля, че не е била никога слепа. Изобщо не е била слепа. Ние сме кьоравите... Чувам я:

- Айде, душо Богова, не се нервирай, недей. Требвало е, чул си го. Все некога, щеше да го чуеш. Така де. Чуй ме сега. След като минат неколко години от погребението ми, кажи го. Изчекай малко и го кажи. Да

го кажеш, чули. Чу.

Само, искам да ми се закълнеш, че нищо нема да доизмисляш или изкривяваш. Не искам да те накаже Силата, защото си много свето момче. Знам, свет си. И не го забравяй, чу. Чу. Чу, ли...

- Чух, чух, кера Вангелио, само ме пусни, че се напикавам...

- Не ти се чишка, а умираш от страх. Ама айде, бегай... Бегай. И да дойдеш да ми се похвалиш на гробот ми, че си изпълнил завета. Еех бъднини, бъднини... - И млъкна.

А аз излетех. Накъде, не знам, но излетех. А отвътре, от стаичката й, се носеше ли носеше:

Пилето ми пейеее, рано на сабайлеее. Рано на сабайлееее, Още пред зооориии... Пей си жената и тва си е. Пее и нарежда. Господи, Господи, Тя си е извънземна, извънземна си е, горката, нема що... Тва си е.

НЕДОУМЕНИЕ

Един път пък, тва беше след смъртта на Гагарин, при нея дойде Вячеслав Тихонов. Един страхотен, неповторим, световен артист. Невероятно скромен човек. Чак притеснителен, некак. С една дума: Личност. Личност, с обаяние и респект.

Кера Вангелия, моментално влезе в контакт с него и почна да му говори, ама така, като на един дъх:

- Ти защо, като си приел часовника от Гагарин, не си го носиш, а. Защо.

Преводачката нещо сгреши в превода ли, не знам, но Вячеслав почна да крещи:

- Ньет, ньет. Я не брал... Я не брал. Он дарил... - като да полуде този човек, ей.

Никой не знае, че Гагарин му е дал часовник. И изведнъж, тряаас, защо не го носиш, а. Гръм от ясно небе. Трясък. А, бе, побъркваш си се и тва си е.

Кера Вангелия, го хвана за ръката и той млъкна, като хипнотизиран, ама изплашен, изплашен, та чак трепери ли трепери от уплах. А, Тя, мил-вайки го му шепне:

-Знам, знам, че ти е подарък. Знам, че Гагарин, лично ти го е подарил от уважение. Гагарин ти го е дал за спомен. Не си го откраднал, леля. Подарък ти е, чедо - и изсъска на преводачката:

-Марш навън, некадърнице. Само се чудиш, как да му седнеш в скута на този скромен човек. Не знаеш, какво превеждаш, мари. Имаш чуден син и златен мъж, не те е срам. Марш, на тебе нема да ти гледам - и я изгони.

Вячеслав се поуспокои, кера Вангелия направи по едно кафе, лично. Не знам, как го правеше, но ставаше синджир-каймаклия. Пекмез. Лично Тя го направи, на големата си готварска печка, в стаята и. Това е в Петрич, в къщата й. И така разлива кафето в чашите, че капка не капва, да знаеш. Седнахме на паралийката софра, на ниските столчета и се почна един разговор, не е за разправяне. Все едно сме, некъде в Нейното извънвремие. Ни се знае къде сме, ни какво сме. А, Тя, му говори ли говори... Че щело да има нещо, като преврат в Русия, нещо като нова безкръвна революция. Че Съветския съюз свършвал... Че, щело да има много локални войни, но никога вече Световна война. И, какво ли не и, какво ли не. С часове. Който иска да си чека. Такова нещо, не е било друг път при Нея.

Вячеслав Тихонов, тамън се беше напълно ошашавил и Тя го довърши. Той се наведе да й целуне забрадката и Тя му изстреля в ушето:

- Гагарин е жив. Лъжат, че е катастрофирал. Жив е, но не е в Русия и нема да се върне. Айде сега сбогом... Дано се видите некога. Дано...

Човекът, уж да й се поклони и току залитна, и се срути в краката й. И, като си заудря главата в земята, и не знам колко пъти изрече: "Мать Светая. Мать Светая. Мать Светая...", а Тя го подпре ли подпре, и като да го върна отнекъде си. Вячеслав разтреперан й целуна ръцете и напълно разплакан си отиде. Беше некак смален, прегърбен, сломен, унищожен. Размаза го, ей. Малеей...

Това е Ванга. Като те цапардоса с некоя истина и иди да се оправиш. Шаш. Ама пълен шаш. Полудеваш си...

Сила, ей. Страхотна сила беше, кера Вангелия, да знаеш. Пукаше й, дали й верват или не. Знаеше, че е права. Често ми викаше:

- Знаеш ли, как ходят мъртвите, Пеше. Не се докосват изобщо до

земята, защото е мръсна, а душите са много, много чисти, чу. Чу ли.

И да помниш, сине. Нема вечна истина. Тя се променя. Истината, се променя, да знаеш, чу. Тя е клеймо на късмета. Не го забравяй. Не го забравяй никога.

НИЩОЖНИК

Извикаха ме с призовка в МВР-то и ме заставиха да заведа некакъв си таен, цивилен генерал при Ванга. Уж, не искали да бие на очи, та решили да се доверят на мене. Лъжци. Това, че бех незабележим като врабче, си е верно. Бех само кокалчета, ашици и сухожилия. Сиромах, та сиромах. Сиромашко, но пълен отличник по всичко. Щурче, ама баш щурче. Тръгвам аз с генералството, един фукльо наперен, дегизиран цървул, а той гъгне ли гъгне:

- Тази Вангя, нещо познава ли изобщо, а...

- Да ти кажа правото, началство, не знам. На мене не ми е гледала, защото нема за какво. Но, ти носиш ли си захарчета, че Тя гледа на бучки захар. На шекер, нали. На благо.

- Не, не нося - опва ми се шефството.

- Недей така, викам, вземи, ето тук от павилиона, поне бонбонки лукчета. И на тех гледа. Дано прихване - дразня го аз, този галфон.

Нещо ми се изежи, ама купи преоценени лукчета, за по-евтино. Гадняр. Намразих го, още като го видех. Ама на, все на мене се падат такива боклуци. На никой друг. Викам му:

- Стискай здраво, шефе, че познава дали си ги държал от сърце, да знаеш. И да ги извадиш пред нея всичките. Да не вземеш да скриеш некое бонбонче, че познава.

И се започна едно стискане в шепите, та чак устните му посинеха. Не вервал, а... Дали познавала, а. Нещастник.

Поразкарах го низ петричките улици, уж да прихванат лукчетата, защото просто го мразех, този надут джелат, с пистолети на кръста.

Гледам, кера Вангелия си прекопава градинката. Гали цветята и им пее ли пее. Страхотна къщовничка беше. Какви ли не цветя отглеждаше и раздаваше на всички. Невероятно умиление и велика нежност, тва беше Тя.

- Кера Вангелио, какво правиш мори, що струваш. Добре ли си - чуруликам й аз, а Тя:

- Айде, айде, стига си ме заблуждавал, влизайте...

- Но, аз само минавам оттук, кера Вангелио, не съм с никой - казвам й, уж де. Притесних се.

- Е, като нема никой, този черен нищожник зад гърба ти, какво търси тука. Айде, чедо, влизайте, ке направа кафе-кайве...

Никога, за нищо, не ми е отказала, тази света кера Вангелия. Никога. Винаги ми се усмихваше, та чак засрамен се чувствах. Некак, все едно съм наакан насред площада ни. И сега, едва не припаднах.

Моментално викнах баровеца и се шмугнах при Нея. А Тя, държи вратичката и чака ли чака, да мине надменникът. И, таман така се изравни с нея, му вика, та чак съска:

- Слушай, Георги, не ме е яд, че не ми верваш, ама защо ме псуваш, бре мръсник. Знам, че си убиец. Масов убиец.

Чернилката, чак се стъписа и некак подклекна, като от жесток удар в корема му. В червата му.

- Не псувам, не псувам - зъби й се.

- Псуваш, простак, псуваш, но влезни, аз да ти кажа на тебе, каква лоша лошотия си ти. Дори и яз изтръпвам от зверствата ти.

Генералската гузност, започна на мене да ми се заканва с пръст и ме изпива с поглед. А, леле-мале...

- Какво ти е виновно момчето, бре - му вика кера Вангелия - като благодарение на него си тука, бре, вампир такъв. Кръвопиец. Никога не маше да те пусна да ми мърсиш душата, гиди разбойник неден. Да ще и с царя да беше дошъл, немаше да припариш до прага ми, ако не беше Пешето. Само да му посегнеш и цървясваш. ..

Влезнахме. Вътре, чисто, чисто, като в нова новиничка черква. Ееей, немаше такава домакиня. Като беше по-млада, кера Вангелия, всичко, ама всичко сама си го вършеше. Сам-самичка. Не позволяваше на никой друг. На никой. Както винаги и сега, Тя направи сама кафето и го поднесе на паралийката, с бело сладко и, какви ли не сладкиши.

Джелата, се разкрачи, като всевладетел на владенията и я заразглежда присмехулно, отвисоко-високо, некак. Беше много едър човек. Атеист. Атеист-комунист. Но, кера Вангелия го секна:

- Момчето ти, за което си дошъл, е в Германия. Живо и здраво е и скоро си идва вкъщи. Тва, за което е отишъл, не е в Германия. Излъгал си приятеля му от детинство Евгени, че баща му е беглец, емигрирал в Германия. И синът ти Димитър и Евгени, всичко обърнаха, без да знаят, че ти го уби. Гръмна го в тила, за да се напръскаш с будния му мозък и чо-

вечната му кръв. Беше по-умен от тебе, нали. Мнооого по-умен от всички ви. Завиде му и го обяви за враг на Родината. Садист си ти, Георги. Садист. Ке дойде ден, ке те смачкат, като фас на площад и ке те забравят, защото отрепките, никой не ги помни. Чу.

Атеиста се свлече, все едно гръм падна, та го разпра. А, Тя, продължава ли продължава, да брули змии и гущери, насред гръмотевици и мълнии, върху туловището му. Облещил се беше в некакъв ужасен уплах...

- Ама, да знаеш, песента ви е изпета вече. Свърши. Как се запе, така се отпе. Надяваш се, че никой нема да разбере, как ти, Георги Н. Димитров и оня, другият мръсник, Крум Радонов, избихте върволици невинни люде, над Добринище, при Овчарския бунар. Връз кладенеца, а. Хвърлихте ги в кладенеца, за да не чуе и види никой стоновете на смъртта им. На всеки, на врата, провесихте камък, даже и по два, за по-сигурно и ги гръмнахте в тила, да не би некой да изпълзи, нали. Ти им избождаше очите с шило, а оня кръволок Крум им пръскаше мозъците в тила. Над преварвахте се, кой по-окървавен да е. Божее, какви кръволоци. Какви човекоядци. Садисти-изверги, извратени. Измет. Измет. Божееий...

И си мислиш, като ги затрупахте отгоре с камъни, нема да изплуват ли. Ке изплуват. Всичко ке изплува. Чу. Видели са ве. Овчарчета са ве видели. И скелетите ке изплуват на белото видело. Ке излезнат, да си найдат душите. Умрелите ми го казват, бре, нечовечност гнила.

И защо накара, ония тримата луди банскалии, да подпалят светата черква в гробищата на Банско, бре. Защо, бре. Ти не си комунист. Ти си изверг на извергите. Неее, нее, ти си по-лош и от извергите. Малееей, малеей майчице... Какъв гад, Божеей, какво подземие неземно. И тримата подпалвачи ке се парализират цървясали. Ке червясат. Но, преди това, ке те предадат. Ке се изповедат... Те тогава, ке си никой, с никой. Смрад на смрадта. Другаря Никой...

Онзи, се беше смалил, смалил. Нема генерал, нема шеф. Нищо нема. Прашинка. И прашинка не е...

- Леле, леле, леле - продължаваше да бълва огън и жупел, кера Вангелия - защо и любовничките ти бре, перверзник, защо ги изби бре, нищожество. За да не разправят, какъв мухльо си, нали. Айде, уби ги, уби ги, ма защо ги накълца на парчета, на парчета... Амаан. Бел ден да не видиш вече. Бооожееей... На Берия искаш да приличаш, а. И Геената, шо е Геена, се отвращава от тебе, да знаеш, чу.

- Аман, кера Вангелио, моля ти се спри. Отидох си на ветаро. На мене ке да посегне, лельо Ванге. Моля ти се, моля ти се - викам ли

викам аз.

- Ке слушаш и ке знаеш, дете мое. Некой ден, все некой, требва да го каже. Ти ке го кажеш, сине Богов. Ти, леля, чу. И недей да му пишеш името. Онзи Радонов ке го оплюе, за да се скрие. Божеей, Боже, какви мерзавци, какво чудо, какъв ужас.

А ти изверг - продължава кера Вангелия, като в некакво сияние - ти ке умреш от рак. Рак навсекъде и всепосочно. Жесток, всеокапващ рак. Ке се молиш да те застрелят, ама нема... Умрелите нема да разрешат. Ке се разлагаш бавно, бавно, докато жив изгниеш. Чу. И скелет нема да имаш. Бездуховен ке си. И душата ти ке се скапе, за да не се прераждаш никога вече.

Виж, синът ти, ке стане много свестен и съвестен човек. И, независимо, че ке убиеш и майка му, ке те гледа за назидание на съвестта ти, която немаш ти. Уби я приживе.

Айде сега, марш оттука. И да не съм те видела повече, отрепко такава. Гнида... Пешето ке остане при мене. И само да си го пипнал, целата ти семка, заедно с корените ти ке изчезне во веки... Марш, марш, марш.

От онзи немаше нищо, нито семка, даже, немаше. Просто некаква смрад излезна. Изпари се. Тва е. Йонизира се, по Нейна воля. А на мен ми вика:

- Седни, Пеше. Седни чедо, сега ке се прибере дъщеря ми Венета, как шо й викате Венчето, и ке й помагаш по математика, нали, леля. Айде сине.

- Да бе, кера Вангелио, как не. Ти ги изпотроши, челно ги разби всички влакове и гари, а аз да кажа, как да се придвижат от точка А до точка В, нали, никога. Никогаа...

- Е, пък и ти, никога. Все некога, теророът свършва. Живи сме, ке видиме. Ке видиш, Пеше. Жив ке си да го видиш.

Е, ке те влачат по разни следствия, в централния затвор, ама всички тези ке изумрат ного преди тебе, чу. Не бой се. Ти знаеш, че си столетник, нали. Чу.

И, все едно, ни ме е чула, ни ме е видела, реди ли реди:

- И, като излезнеш от централния затвор, ти ке си много, много голема песен. Дааа... Да знаеш, тъпанче мило, песно моя, майкина-таткова, чу. Ке си най-големата песен на леля ти Ванга, на майка ти и на татко ти, на децата ти, на внуци и правнуци твои, идни. На всички, сине. На всички, не бой им се, техната свършва. Ке свърши полека, полека, ке се размият в поколенията им. Ке има Демокрация...

Ванга, дъщеря ѝ Венчето и внучето, 1968

Еее, ама тва е некъде шейсе и не знам коя година, от миналиот век. И верно, как стана, що стана, по-късно разбрах, кой е бил този изверг. Този нищожен, неодушевен генерални пагон-убиец. Роден разбойник. Умре от рак, некъде, мисля пред седемдесет и пета или осемдесет и пета година, не знам. Разпадна се приживе. Скапа се. Изгниха му и кокалите. Земята не го искаше. Немаше ни прах, ни урна. Гробът и целото гробище го изритаха. Не го приеха. Маалееий, кера Вангелия, да не ти предскаже нещо, ей. Умираш си прав. Хиляда на сто се сбъдва.

Сбъдна се. Сбъдна се. Наистина се сбъдна и тепърва ке се сбъдва.

Тва е.

ИЗВЪНЗЕМИЕ

Пред палатката ѝ сме, на припек и тиферич. Пролетта е в зноя си. Всичко пее и се плоди. Това е, некъде преди петдесет години от миналия век. РУПИте, още беха съвсем девствени. Немаше никакви постройки. Само извори, извори на светотата и благовоние. Благовоние...

Като в некаква несънувана приказка съм и слушам, като че от рая ли, от ада ли, кера Вангелия да ми шепне вълшебства. А аз не спирах да

се питам, дали мозъкът й беше Неин или на некой друг. На некой извънземен от извънвремието, равен на Знанието. Равен на Всезнанието. Равен на Разума, теглещ ни нагоре. Не спирах да се питам, дали има некой друг, като Нея да е живел между живите и мъртвите... Да е земен и извънземен, едновременно. Да се разхожда между измеренията, на паралелните ни светове, като да си е у тех. А Тя, пее ли, пее:

- Представяш ли си, Пеше. Всичко това е било вода. Море, от океани вода. Всичко, леля. Мелник, Рожен, св. Врач, Петрич, Струмица и какво ли не още. Сила на Силата, да знаеш. Чу. Всичко, леля, е било вода.

Водата, Пеше, е Живо същество. Такива сме били и ние, преди да станем хора и все още, синче, сме три четвърти вода. Тя е пратена от Силата преди милиарди, милиарди години, за да създаде живота на Земята. В нея е запечатано всичко, което требва да премине тук. Има велика памет, за всека живинка. За всичко, защото нема мъртва материя. Материята, Пеше, е наше въображение, по нейна заповед, да знаеш. Ние сме енергия, подчинена на Закона на Привличането. Един ден ке го разбереш, леля. Този Закон може да даде на всеки, всичко, като вълшебен дух, длъжен да изпълнява желанията ни, колкото и невероятни да са, стига да го знаеш как. Посветените го знаят, леля. Затова у тех са всички богатства на земята. Но ти Пеше, подсъзнателно, искаш да създаваш книги и ке ги създадеш, леля. Много книги. Силата ке ти ги прати, чедо. Ако, сега, и на акъла да не ти идва за тех, чу. Чу. Математиката си е математика. Тя е всичко... Но, ти, след години, всичкото това ке го напишеш. Чу.

Ама, дай да си дойдеме на думата, де. Та, немаш си представа, как-

Ванга на сватбата на внучката й Ваня, отляво Венчето, 1984

во нещо е преживела Земята, та да седиме сега върху най-най-първичната й древност. Върху предпървата кристалност на Космичната вода.

Там долу, при завоя на Струма, знаеш, има една огромна скала. Един такъв, грамаден скалок, нали. Точно върху него са се приземили за пръв път извънземните, за да донесат, по заповед на Силата, правото на водата да съществува всячески и за всичко, во веки веков. И, най-важното, количеството й да бъде вечно едно и също. Едно и също, колкото и да се разхищава. Тя може да бъде газообразна, може да е пара или топла и студена, може да е снег или снежни кристали, може да е лед и всекакви кристали на любвеобвилието й, чрез които да ни говори. Да знаеш, тя говори на всички езици. Телепатично. Чрез Великата мисъл на Прозрението. Тя лекува всичко. Панацея е бре, чедо. Но, тя може и да убие всеки, който само си помисли, чрез нея да унищожава, да трови, каквото и да било. Тя убива, Пеше. Може да убие всеко зло.

Човечеството ке расте, а тя никога нема да намалее. Нема друго такова чудо на Земята, нема и нема да има, Пеше. Ето защо, човечеството, търси извънземни планети, на които да има вода. С една дума, да има живот. И, да знаеш, само тя може да се изпарява, за да се пречисти. Възнася се и се връща пречистена, като нова дъждовна вода. Космична вода. Чиста. Чистота. Такава има само в Андите, на Майте и Ацтеките. У Венецуела... Затова е имало и потопи. Неколко потопа преди Ной е имало, да знаеш, Пеше. Не Ной е спасителят на видовете, а водата, синче. Тя помни всеко живо същество на Земята. Тя е не само нашата памет и знае, че нема мъртви неща. По нейна заповед извънземните създават човечеството. Експеримента-човек. Тя е свещената програма на Силата. Хаосите създават извънземните, а те - нас. Те ни създават, Пеше, извън маймуните. Не произлизаме от маймуните, бре. Те са друго нещо. Друг опит на Силата. Маймунджилък, леля.

Създадени сме от Качините и Ананаките. Много грамадни, митични същества. Могат да заемат всекаква форма, от човек до гущери и змии,

до самата красота, на най-красивите видения. Те са любимците на Създателя, леля, чу. Чу ли ме, бре.

Тези, които са от галактиката Андромеда, от планетата Нибуру и от съзвездието Рак, планетата Естера, създават Атлантидите на остров Атлантида, малко преди извънгалактичните Качини да създадат Шумерите. Да знаеш, Пеше, истинските Шумери са от различни съзвездия на хаосите. На хаосите. На разума на Силата, който е извън нас, засега, синче.

Та, тия, от планетата Нибуру на Андромеда, създават Атлантидите. Почти ги копират от себе си. Е, не точно, но кажи-речи, като тех са били, но многого по-дребнички, така.

Дребни, дребни, ама представяш ли си: Мъжете са били не по-ниски от четири метра и много нагоре още, а жените - над три и половина метра. Каква енергия са били, Пеше, сещаш ли се, леля. Живели са от осемстотин, до над хиляда и шестстотин години, докато им омръзнело. Колкото и както си пожелаят, чу. Почти безсмъртни са били. Но, толко се самозабравили, сметайки се за повече от създателите си, без да знаят, че са експеримент и това ги унищожава. Унищожават ги, Пеше. Потапят ги ведно с острова, чедо. Закона на Привличането не търпи неблагодарността. Възмездието и видов ден съществуват, чу.

Виж, Шумерите, са друго нещо. От друго коляно са. Те са от съзвездието Телец, на шейсет и осем светлинни години от Земята. Намират се на две планети, които обикалят около слънцето Алдебарн. Там е първичната, велика Шумерска империя. Тукашните са кръстоска между Шумери-Качини и майка-землянка. Приматка-негритка. Смесица от първичност и всегений. Стават божествено умни и неземно красиви, да знаеш, Пеше. Още съществуват на Земята, само че в друго измерение. Я тук така, при водопада на Кашина, над Любовище, има чисто запазен шумерски град. Ти ке го видиш, чедо, един ден, защото са в друго измерение, като умрелите. Еех, умрелите... Да знаеш, да знаеш, какво чудо са умрелите, Пеше... Какъв полет са, леля. Чу.

Та, след хилядолетия, според представата ни за хилядолетия, защото за извънземието времето не съществува изобщо, всичките тези там: Ананаки, Качини, Шумери, Рупи, Друиди, Убаиди и много, много други иноземци, идват да си не видят. Дааа...

През канал на измеренията, чрез тунел, независим от скоростта на светлината, се връщат на Земята, за да видят, какво са сътворили, чрез водата. И, да знаеш, Пеше, те се движат със скоростта на Дълбината и са хиляди пъти по-бързи от светлината, чу. Светлината е ехо-сенка на дълби-

ната, чу ли ме бре, шиле-шиленце на леля. Затова през две-три хиляди години те идват да ни видят... Наглеждат ни, Пеше. Наглеждаат...

Напоследък били слисани от хубостта на жените, заченати от тех. Влюбени, взели много от тези моми, за да се чифтосват низ хаосите. Къде и що, не ми се казва и аз не мога да ти кажа... Но са се женили за наши моми. Чрез тех и ние съществуваме в Космичността. Затова, **извънгалактичните Качини, дават на човечеството нотите и числата, и руните на буквите и словата, като дар от Великата Хармония, за да се знае, че не сме сами в този необят от необятности, на всевъзможието на Силата.** Чу. Чу ли сине, мило чедо, на леля ти Ванга.

Лелеей... Слушай, слушай да видиш, какво ми казват сега... Сега, да. Амааан... От тези двойки, между землянки и извънземни гиганти, гущери и какви ли не, се раждат Титаните. Дааа... Титаните и Циклопите. И Кентаврите, и Минота врите. И Химерите. И земните богини и богове. Слушай, слушай, Пеше. Затова сенките, които хвърлят пирамидите на Маите и Ацтеките, изобразяват не пирамидата, а гущер или змия... Гущери са били бре, леля. Това е истината. Всички митове и легенди са истина, да знаеш. Знаят го белязаните, знаещи Тайната... Това ти го казвам аз, леля ти Ванга.

Слушай, слушай... Там, където ти казах, че извънземните са кацнали за пръв път, по-късно, Каминитe създават единственото бело племе, за онова време, на Земята. Всички други са били чърнокожи, да знаеш. Чърнилка.

В по-новото време, Пеше, и Богородица е била негритка, чу. А пък това, дето сега го рисуват Исус, изобщо не е бил такъв. И Той е бил чрън. Мале, мале, какво ми се казва, Божеей... Слушай, слушай: Исус не умира на кръста и никога не е възкръсвал, защото не е бил между мъртвите. Умира чак над осемдесет и шест години. Преди това погребва майка си Мария, некъде в Индокитай. Божееей, Божеей... Христос е бил женен за Мария-Магдалена и си имат три деца, бре. Исус Праведни, Исус Първи и дъщеря Сара, което значи царица... Амаан, тя се омъжва за св. Павел, бре Пеше. От корена на Исус и Мария-Магдалена, произлизат всички царски и кралски династии и фамилии на цела Европа. Магдалена погребва Христос във Франция, а децата й я погребват Нея до Него или в Неговия гроб. Децата им, също са положени в техната гробница в днешна Франция... Там са, да знаеш.

Внуците им са още царе на Англия, Франция, Австрия, Швейцария, Швеция, Алимания и т.н. Техните потомци пък, създават разните тайни

общества, да знаеш. Това ти го казвам аз, днес, коя дата е синче. Ааа, 31 Август 1957-мо лето, чу. Чули ме, леля. Ооо, ама днес, ти прайш осемнайсет години, бре Пеше-Пешенце. Ай, честито, леля. Малко рано те почнах с тези неща, ама това е, Пеше. Пишаница, чедо. Пишаница... Предопределен си, да знаеш. Да знаеш и да го помниш. Да го кажеш, чу.

Но, както и да е, да ти кажа това, което бех почнала да ти казвам:

Белото племе, създадено от Качините, са ги наричали Старо-Венети, да знаеш. Старо-Венети, чу. Чу. Те са маята на Балканите. На Македоните и Славяните, още Словяните, което е равно на Словото, Пеше, на Духовността. Откакто и откогато е Словото, оттогава са и Словяните. Първото Слово, Духовността, синче, е дадена на Них, чедо, от Качините. Това са хората на СЛОВОТО. Старо-Венети. А Словото, Пеше-Пешенце, е бълбукането на огъня и водата, бълбукането на магмата на Душата. Това е. Друго нема и, ако има, са разни измишльотини на всезнайковците, леля. И аз, и ти, сме от Македоните, чу. Чу ли. Словяните не са Траки. Не са Меди.Те са СЛОВОТО. Те са Старо-Венетите.

Както и да е. Важното е, че сега седиме върху първичността на тези тук скалоци. Върху тези камъни на предначалието. И да знаеш, Пеше, камъните също са живи същества и се движат... Те са паметта на водата. На Силата.На Всеобхвата, леля.

И огъня е вода, леля. Но огино изпитва огромна омраза. Мрази, чедо. Много мрази. Чу. До изпепеляване. Иначе и водата гори. Гори в нежни, небесно-сиви пламъци. Без водата, чедо, нищо не може да гори. Нищо. Нема ли вода в бензина, и той не гори.

Айдее, пак се отвех... Къде бехме, къде ойдех... Аха, да. Дааа...

Много по-късно, тук на Рупите са живели шестокрилите богини с белите крилати коне-Ликорни... Били са жриците на Ананаките и Качините. Неземна красота, Пеше. Богини со земно потекло. Носили са се у въздуха, леля. Левитирали са, като зефир над земята. И те, като мъртвите... Мъртвите, Пеше, не стъпват на земята, защото е много, много е грешна земята за душата. Те са чисти души вече. Плуват над нея, да знаеш. Плуват, синче. Чу.

Много по-късно, тук е Петра. Града на богини и богове. Много по-късно, ама много, много преди Петра в Африка и другата Петра, вкопаната в скалите далеко...

Преди това тука е било жреческо жарище. Капище на посветените езичници, както ги наричат днес, нали. Езичници-неезичници, ама са знаели и това, за което днешните учени, не се и сещат, леля. Представяш ли

си ги: Шамани, Пророци, Мъдреци на Мъдростта. Каймака на Хармонията, леля. Ха-ха-ха... Капища, а...

Върху тези жарища, леля, насред жарта, къде, къде по-късно, са ръкоположени и посветени в техната си им мисия, и Филип Македонски, и сина му Александър Македонски, още Велики. И, кой ли не, и кой ли не... Чуй ме, Пеше. Чуй ме, леля. Много пъти съм ти го казвала и ке ти го казвам, защото искам да го знаеш и да го кажеш, все некога, че тук е погребан Александър, за нас Сандо... Ееей там, под Панталето е погребан от неговите висши военни пълководци. От Хетейрите, предводителите на войската му. Пренесли са го от Африка, още от Александрия, запечатан в две бъчви с мед. С пчелен мед, да не влиза въздух отникъде. Балсамиран, като колело в колело, за да си е, като жив за погребението му. Било е невиждано шествие на признателност и световна слава. Величие, сине Пеше... Величие, леля... Да знаеш... Да го кажеш... Заклевам те, чу. Чу, нали. Закълни ми се. А така леля. Браво.

Още по-късно пък, връз Петра, цъфнува друго поселище. Ето там я... От другата страна на баира Кожух, който е част от много, много хилядолетен Некропол. Гробища... Другото е отнесено от вулкана и е затрупано с лава, сега скали-скалоци. Целият Кожух е бил гробница на многохилядно племе, чу. Този застинал вулкан-гробница, е единствен не само в Европа. Като него нема никъде друг. Никъде, синче. Това е памет, Пеше. Вкаменена памет, чу. Ке слушаш, като ти говора, защото ке те напляскам, чу. Чу ли ме.

А, ей там, гледаш ли... Там, на равното е бил двореца на цар Езоп. На баснописеца Езоп, леля. И той, като тебе, само че е бил цар. И татко му е бил цар. И дедо му. И прадедо му. Но, само той е можел да се носи във

Ванга с малкия Кирчо Д. Вълчев, август 1996

въздуха. Левитирал е. Летейки, е ходел в подножието на Беласица, там, където сега е селцето Ръждак, за да се среща с прекрасната Родопис. Там са се любили, сине. Там, където е Ръждак сега... Но, поробители му строшават гръбнака и го взимат в робство. Родопис пък, я правят наложница на новия владетел. Какъв левент е бил този Езоп, немаш си представа, Пеше. Затова, прекършен-непрекършен, остава знак на Духовността. На силата на Мъдростта. По-късно, извоювал свободата си, намира Родопис и си я връща. Мерак, синче, мерак...

По-налево от замъка са били пък, кошарите на дедото на Спартак, в по-новото време. Спартак е последният от племето Македони, а не, както се опитват да го изкарат, от Медите. Той не е тракиец, да знаеш и да го кажеш един ден. Наш е. Не е от Медите. Така че, Спартак е израснал сред кози и козе мляко. Затова става толко буен и велик. Става Водач. Водач на робите срещу Рим и загива като истински аватар...

Всичко е мисия, сине. Всичко, Пеше. И хаосите, и вселените, всичко е мисия на Силата. Мигновения на йерархирането на Йерархията. Ние сме нейни прашинки-светлинки. Началото и края едновременно, но нема край. Немааа...

А, като свърши нашето Слънце, отиваме да ни грее друго. Подскачаме, скачащи от хаос на хаос, от вселена на вселена. Така е, Пеше, да знаеш. Слънцето, сине, не е огнена топка горящи газове, а е портал-врата към същността на Отвъдността. Врата към дълбината на всеобхвата. Старите светове, Пеше, светят тъмно виолетово... От лилаво, към тъмно виолетово, чу. Младите светове, както и младите души, светят оранжево... Еееx, ееех... Какво хубаво светиш, бре Пеше... Знаеш ли, че си много стара душа. Знаеш, че си столетник на столетника, нали, леля... Столетникът е отзад на темето ни, чу. Вратата бре, леля. Серпентината на Душата. Чу.

Ооох... Прохождаме, Пеше, прохождаме. Ами, като се научиме да летиме, а. Да летиме, като създателите ни, а. Я така неусетно... Телепатично... Психообразно... Мигновено... По-бързо и от Промисъла на мисълта, защото нищо не е по-силно от Промисъла на мисълта, бре, чедо златно, а. Промисъла е всичко, да знаеш, чу.

Малеей... Хаосите Пеше, са пълни с велик Разум. Има всекакви, най-различни разумни същества... Те са Хармонията. Всичко знаят и всичко могат. Могат да изглеждат и като хора... те са тука бре, тука бре, тука са... На Земята, Пеше, има още единайсе цивилизации, които са в други измерения, да знаеш. Страхотна красота е, Пеше. Да можеше да ги видиш. Да можеше да ги видиш, леля.

Но засега, Пеше, Разума е извън нас, леля. Пази ни да не се самоизбием, самовлюбени. Смъртта е негова предпазна мерка. Метаморфоза... Нищо друго, чу. Има неща, много по-страшни от смъртта. Още не го знаеш, защото засега ползваме едва пет стотни от това, което знае и може мозъкът ни... Аз, чрез него виждам, леля. Като Природата съм... Това е, казах ти го. И ти да го кажеш... Някои думи изобщо не ги разбирам чедо, но каквото ми казват, това ти казвам. Верно, Пеше, че съм си една проста и неука, незряща простосмъртна, но това, което ти казвам, макар и да не го разбирам, никой друг не може да ти го каже. Никой. Чу. Всичко, което ми казват, за да го знаеш, ми го казват ТЕ. А ТЕ знаят, Пеше. ТЕ са Знанието и не са мъртви. Безсмъртието са. Това е, сине, още си младо зелено, но ТЕ те пълнят с познание, което дори и не проумеваш... Така е, една Ананакия - безброй видове живот и разум. Едно тесто - различен хляб, Пеше. Избран си, чрез мене и Разума, за да го знаеш, сине. Радвай се...

И млъкна. Изведнъж, целата грейна, като нажежено желязо, у някаква незнайна аура на нимба и, като че втренчено в мене, вторачено ме гледаше Третото око и секаш Вселената забуботи и, чрез Нея, ми говореха някакви извънземни академици, от извънвремието:

- Времето не съществува и нема земно привличане... Земята е жива... И водата, и огъня, и вятъра, и всичко е живо... Всичко се дължи на Великата Тайна на водата и на Закона на Привличането. Нема гравитация. Има Вселенско Привличане...

Да знаеш, Пеше, всека частица от тялото ни, е дошла от някаква звезда. Създадени сме от звездни елементи и сме самата Вселена. Вселена, опитваща се, да се саморазбере: Дали сме спойка от космичен прах или сме живеца на прашеца... Уникални сме. Неповторими и несравними един с друг. Когато мозъкът ни заработи със всичкото си можене, ке се разбере, чу. Чу ли ме, леля. Чу ли.

Това, където говорят учените сега, че някога си е имало някакъв си огромен взрив и всичко се разпаднало на частици, не е верно. Съзиданието не е взрив, Пеше. Нема никакъв взрив и нема да има. Хармонията е екстаз на зачатъка, на всичкото и нищото. Взаимосвързаност на красотата...

Не бой се, Пеше. Вечни сме и не сме сами. Част сме от всеобхвата на Необята от необятности. И да знаеш, Господ не е Всичко. Ехеей... Всичкото е много, много над Него... Представа немаш, къде, къде...

Всеки от нас е една мистерия, защото произвеждаме Действител-

ност. Произвеждаме Действителност, Пеше. Да знаеш, материята е вид празнота, приличаща повече на замисъл или идея. Така че, нещата не са направени от материя. Състоят се от мисли, идеи и информация. Затова окото вижда това, което знае. Нищо повече. Не знае. Чу.

Пеше, всички реалности съществуват едновременно. Истината е Единството. Едно и също сме и живеем едновременно в различни светове, чу ли. Чу. Да бре, леля. Ти и аз, аз и ти сме едно и също, все едно разкриваме разликата между сюблимното и благородното в себе си. Наблюдаваме се...

Ние сме Господ, Пеше, а Бог съдържа в себе си всички духове, на всички неща. С една дума, леля, чедо майкино-татково, сме един Бог в развитие и требва да извървим пътя си... Съдбата си... Кармата на съдбите ни... Всичкото...

Това, което ни прави велики, не е онова, което вършим с телата си, а онова, което правим с ума си. Виж се през очите на този, който ке си в бъдеще. Виж се през очите на Абсолютния Наблюдател. Виж се, чу. Чу. Мале, колко ке се смееш като се видиш, да знаеш.

Ние и всичко около нас, не сме отделни неща. Част сме от Едно цело. Свързани сме с Целото. Не сме сами. Познанието за тази взаимосвързаност на вселените, е нашето предназначение тук. Тук сме, за да бъдем Творци. Създадени сме да изпълним пространството с идеи и замъци на Промисъла на Мъдростта. Съзнанието е основата на целото Битие и един ден ке достигнем Аватарите на мисълта, на Будите и Христосовците...

Водата ни е създала за великата мисия на Мисълта. Тя е най-великата енергия на Хармонията. Мощта на Силата, чу. Тук сме, за да бъдем Творци, чедо. Бъди Творец, Пеше. Това е мисията ти.

Всички сме резултат от преживяното. Предсказанията се опитват да ни унищожат... Ето защо, леля, на теб нищо не ти предсказвам, чу. Кажа ли ти бъдещето, лишавам те от него. Не го заслужаваш, Пеше, леля. Ти си след мене, сине, тиии...

И си легна, та заспа. Все едно нищо не е било. Нищичко. Ужас. Божееий. Сега е лесно да се каже, но тогава, всичкото това, да го чуеш от устата на една, уж неука, проста, неграмотна, незряща жена, за моите осемнайсет години на първокурсник по Висша математика при академик Николай Обрешков, си беше жива смърт с кисело зеле. Жив ли бех, умрел ли бех, един Господ знаеше. Сковал се бех от студ и всеужасяващ

страх. Невежеството е луд, луд, побъркан страх, да знаеш. И, както често ми казваше Тя:

- Пешеее, да знаеш чедо, страхът има мирис, а звукът - цвят. Чу. Чули ме, бре. Страхът миришеее...

Беше верно. Миришех... Вонех, на какво ли не. И ти да си, и ти ке се изпуснеш. Никой не може да устиска. Това е.

Еех, жива да си кера Вангелио, светице на прозрението. Не напразно си била избрана да живееш между нас, уж живите и умрелите. Между минало и бъдеще. Сега чак разбирам, че си била вестителка на Дълбината. На Дълбината и нейните дълбини, с безкрай хаоси и вселени. На всичкото и нищото. Всичко, що ми каза и предсказа, преди половин век, започва тук-таме да се прояснява и не смеят вече да го отричат. Чу. Не смеят.

Горд съм, кера Вангелио, че бех осенен и посветен от Теб и Твоето знание. Горд съм, че ме зарази с живот, завинаги.

Слушай, кера, отмори се малко там, откъдето сме и двамата. Целуни Андромеда и от мен, и пак си ела. Без тебе е пустош, да знаеш. Умирачка си е без тебе, чу. Чу ли ме, кера. Пък и майка ми и татко ми отдавна ги нема, и нема с кой да си кажеш две приказки на кръст. Дойди си, мори, за имрен, за приказка, че ме мислят за луд. Чу. Мислят ме за луд и че си измислям. А аз, се отказах от всичко, заради това, което знам. Еехх...

А помниш ли, кера Вангелио, кога Ти, майка ми София и леля Ленче, майката на поета Воймир Асенов, се събирахте при шивачката леля Ефта, да трапосвате кройките, за да ви ги ушие. Ние с Бойчо, два-тринайсе годишни хлапетии, се шмугвахме между вас, за да слушаме, що си говорат майките ни. И най-вече Тебе, кера, защото, като говореше, често пръскаше синева-звездина, като да не беше от земята, кера. Грееше, кера, грееше. Чудо на чудесиите.

Помниш ли, кога я така, на шега викаш на леля Ленче, майката на Войчо:

- Ленчее, мари, Ленче, дъщеря ти се отказа от следването. Току-що се омъжи. Еее, не плачи де, не плачи Ленче. На арно е, мари, Ленче. Зет ти ке стане професор по микробиология. Чу. Микробиолог ке е.

А майка ми Софка, те пита ли пита:

- Шо е тва микробиология, мари Ванге. Шо е тва, Ванге, микробиолог.

А ти, кера Вангелио въздъхна:

- Еех, и ти Софке-София и аз не знам, но човека ке е световен микробиолог, чу. Точка. Казах, чу.

Точка я. Точка, а не многоточие. Човекът, верно, е световно известен академик по микробиология. Сбъдна се. Учена-не учена, но всичко, което каза, се сбъдна.

Тия дни пък, у дома съм направил Алиботушки чай, с какви ли не билета и мед, и си хортуваме ли, хортуваме с академик Николай Кауфман и поета Ефтим Ефтимов. Изведнъж, ни в клин - ни в ръкав, академик Николай ми прошушна така, тихо, тихо в ушето, като да не беше той:

- Ти, нали знаеш, че си столетник... Знаеш, че си столетник нали Петър - и си пийва чайче с грозде, като че нищо не е било.

Маалеей. Моментално отлетех в миналото на миналия век, как татко ми Борис Баков, бояджията Баков, ти боядисва стаята кера Вангелио, а аз му бъркам боите и с едно пулверизаторче ти рисувам ли рисувам китки по стените, да ми си те целуват, кера. Ти ме гушна ли, гушна и целувайки ме, гризайки ушенцето ми, ми викаш ли викаш, през сълзи и смех:

- Ти, нали знаеш, че си столетник, Пеше... Нали го знаеш, леля. Да го знаеш, чу. Чу.

Божеее, Божеей-Божичко... И сега, като тогава прималееех ли, прималееех... Прималееех, като да умрех. Усещахте, кера Вангелио. Видех, как, за здраве и щастлив късмет, отпиваш глътка чай от чашата ми и се смееш ли смееш... Радваш се, че Силата е с Тебе, кера, защото има много по-страшни неща от смъртта. Знам го. Вече го знам. Наистина го знам, кера Вангелио... Вече знам, че е много арогантно, да се мислим за единствените разумни същества. Това, че не ги виждаме, не значи, че не съществуват. Това, което виждаме, не е целата действителност. Знам го... Въпреки че не знам някой друг, като Тебе, да е живел между живите и мъртвите. Между измеренията на безкрайните цивилизации, земни-неземни. Никой друг, Светицо. Само Ти.

НИРВАНА

Бързо, Пеше, по-бързо, бре. Седни да записваш, какво ми пращат. Избързай моля те, че всеки миг ке препаднам... - и се отнесе в Нейното си извънвремие там... И загърме подземието й:

- На всички планети, от нашата вселена има разумен живот. И на Марс, и на Сатурн, и на всички, на всички. Водата е насекъде. Дезинформира ни, самият Разум, защото сме в най-ниско ниво на развитие. Страху-

ват се да не ги стъпкаме в невежеството си. Те са много фини. Много.

Ние, тук на Земята, сме в трето ниво от развитието. На най-високо ниво в Слънчевата ни система, са съществата от така наречената Черна планета. Платоновата планета, сине. Десетата планета, открита от Платон. Мъдреца Платон. Посветеният. Те са в седмото ниво на развитието. Седмо ниво. Нема да ти казвам другите вселени, къде, къде, са стигнали чак. В безпредела са. В безпредела, да знаеш. Чу.

От двайсе и шесто ниво, се дава право, за прек контакт със Създателя. Със Силата, Пеше. А от трийсе и третото ниво, вече може, ако искаш да се слееш с Него. Да станеш Него. Да си Богадуша. Така, Създателят, колкото по-старее, толкова по-млад става, Пеше, леля. Най-млад. Всемлад. Вечен...

- Ти, кое ниво си, кера Вангелио - изпиуках некак си напосоки аз.

- Яз ли... Почти двайсет и шесто ниво съм. Ного съм се прераждала, бре Пеше. Повече, отколкото е нужно, леля. Ного, ного повече, синче. На моите всички тия години и ти ке си там некъде, ако ти стиска. И ти си стара, тъмновиолетова душа, да знаеш. Чу. Чу.

Мъдростта сияе, но не те ослепява, синче. И да знаеш, прераждаме се най-малко сто и пейсет живота задължително. След това, кой колкото си пожелае. По собствено желание. Хармонията не ти пречи. Не те насилва.

Младите души са оранжеви. По-старите - лилави. А най-старите - виолетови. Те са тъмно виолетови, Пеше. Тъмно виолетови, синче.

Има бели и черни души. Черната, никога не става бела. Никога. Дори не избледнева. Наказанието е жестоко и завинаги. Иначе, всички си имаме по двама духовни учители, докато сме на Земята. Те са невидими в нашето измерение и немат право да се намесват в Кармата ни. Не докосват съдбата. Само ни подтикват, некак мноогооо деликатно. Съвсем деликатно. Друго не им е позволено, Пеше. Но, задължително ни предпазват от пълното ни изкривяване на съдбата.

Нема ад, нема рай. Има само обучение в разните нива. Обучение, нищо друго. Смъртта е поправка. Поправителен... Пази Боже, да попаднеш между нивата. Нема излизане, до пълното пречистване. Там са разните властелини, убийци, самоубийци, разбойници и целата лошотия.

Изпълниш ли си мисията на Земята, преминаваш в по-високо ниво или оставаш на същото, ако не си се справил, както требва. Всеки път, преди да се преродиме, ни изтриват паметта. Взимат ни паметта, докато тече поредната ни съдба от общата Карма. Сами, по желание си избираме родителите си. Сами, още преди да се родиме. И, никога не сме в едно и

също ниво с тех. Никога. Така и ние с децата ни... И така, до най-високото ниво. Да знаеш, отиваме и на други планети и там се учиме да създаваме живот. Създаваме. Било тревичка или животинка, или нещо друго, различно от понятието ни. Що дойде, това. Никой не ни помага. Длъжни сме, требва всеки сам да се усъвършенства. Почва се от най-низшото, та докато стигнем до Душата. До Душата на Душата. Чу. Докато се слеем с Познанието. Със Създателя. Със Силата, Пеше. Чу.

И, как седна, така заспа. Страхотна умора. Друг на Нейно место, не може да издържи. Пустата, кера Вангелия. Акъло ми е взела, да знаеш. Разума... А казват, че била проста, неука, невежа и, какво ли не, и какво ли не. А в действителност, беше академик на академиците. Член-кореспондент на Космичния Разум. Чу. На Разума, ей.

Като те запатка, с едни ми ти думи и понятия, дето ни си ги чул, ни си ги видел, нито си ги сънувал, дето се вика, и те побърква. Получаваш шашкане от малоценност. Смаляваш се, защото това, което ти съобщава, е извън тебе. Проста, а. Ненаучна, а. А, Я разпраха, като умре, за да Я изследват...

Е, като сте толко много учени, какво видехте. Какво предсказахте или открихте. Какво познахте, дами и господа.

А, Тя, тези неща ми ги е казала ехеей... Преди четиресет, ако не и преди петдесе години. Представяш ли си, в какъв космос, в кой хаос е била още тогава. Ехееей...

Има да Я догонвате, но нема да Я стигнете, не можете. Не-мо-же-те. Много, много далеко е, нали.

ЕКСПЕРИМЕНТ

Аз, откъде да знам, че Тя разбира мисълта ми. Че ми прочита мозъка. Наизуст го знаеше. Не знаех, та й викам:

- Слушай сега, кера Вангелио. Мои приятели от София, искат да направя с тебе, един експеримент. С една дума, да си ми опитно зайче. Айде сега, ако искаш, двамата с тебе да изиграем един цирк. Ти ке си главната артистка, а аз циркаджията. Само ние двамата и програмата...

Дай сега, да ти сложа на главата, тази метална шапчица и с един така подковообразен магнит, да се движа покрай тебе. Голем, грамаден, мощен, подковообразен магнит, кера. Да го въртя покрай главата ти. Да видим, дали имаш нещо общо, с магнитните силови линии и как ти дейст-

ват, значи. С една дума, пресичат ли се с някакво друго поле. Дали се пресичат твоите сили, с моето магнитно поле и дали се изкривяват магнитните силови линии, под твоето влияние. Чу. Нали така... А Тя си ме гледа така и се смее ли смее и, туку ми вика:

- Хи-хи-хи-хи... Малее, мале, Пеше, друг да ми каже такво нещо, ке го прокълнам и го изгонвам завинаги отсекъде. Чу. Експеримент, а. Айде, направи го, щом требва да учиш, чедо. Айде давай да го свършваме, да видиме, кое, какво е. Ха-ха-ха-ха. Па, дано завършиш студентството там. Математиката ти е шест, бре леля. Ай, дано завършиш, до хиляда деветсто тин и шейсе и втората година, на тоо век, ха-ха-ха.

И аз, тръгвам да сложа уреда, значи. Една плетена, метална шапка, с връхче отгоре и не знам, между тех някакви тънки жички. Аз вървим, а Тя:

- Не, не. Искам сама да си сложа качулката. Сааа-ма. Хи-хи-хи-хи.

- Чекай де, кера Вангелио, аз да...

- Дай, дай, аз сама ке си я сложа, бре. Чу.

- Да, ама требва да свалиш шамията. Свали си шамията, кера Вангелио, моля те.

- И през шамията можее.

- Еее, не така де. Казано ми е, директно върху косата ти, да сложа джаджата. Моля ти се, кера, свали шамията.

- Е, добре, айде. Дай, свалих шамията. Ай.

И си свали шамията. Свали си забрадката, горката. И се шашнах. Аурата й. Божем, лумна. Малееий... Беше прекрасна. Млада хубавица, в ония години. Не мога да ти го опиша точно. Убост, това е. Грееща хубост.

Ако не ме беше помолил, Крум Цветков, по това време Председател на Научно-техническия съюз в България, заедно с професор Мишо Герасимов, по онва време професор в Москва, немаше да си мръдна пръста. Никога, немаше да цапам тази светота, с разни ми ти експерименти. Но те беха твърде сериозни научни хора. Пък и те ме молеха, не за тех, а да услужат на тия там параноици, дето „иследваха" анормалните ли, паранормалните ли, и разни други, бабини деветини, явления.

Просто, умираха от любопитство да видят, какъв феномен е Ванга. Феномен. Сещаш ли се. Па може и те да станат, некак покрай Нея, а.

Кера Вангелия, на шега-на майтап, си сложи кошничката на главата и съвсем се разкикоти.

- Това, като телена кошничка за яйца е бре, чедо. Като за матоци, леля. Ки-ки-ки-ки...

На сватба в Мелник: в средата Ванга, вдясно дъщеря й Венчето, а вляво до Нея внучката й Ваня, 1975

Кикоти се жената и това си е. А на мене са ми дали, един страхотен подковообразен магнит, отпред извит, като човешка глава. Постоянен, як магнит, да пресичам магнитните и СИЛОВИ ЛИНИИ. А бе, тинтири-минтири.

Нахлузи, горката, кошничката научна, ама, кажи речи до ушите й. Очите и, леко потръпнаха и, като да ме погледна. И, аз започнах да размахвам магнита, като както ми беха казали. Подскачам покрай Нея и фър, фър, фър... Гледам съсредоточено, дали усеща нещо. Взел съм и бележник, за да записвам люлее ли се, не се ли люлее, вика ли, писка ли, каквото и да е там...

А тя се смее, та се къса:

- К-к-к-к-к... А, бре - вика ми - верно сме си цирк. Цирк, Пеше, цирк. Ха-ха-ха.

А аз, продължавам да ръкомахам, с този магнит. Подковообразен-неподковообразен, ама ми отмалеха ръцете. Голям, ве. Тежък. Военен магнит...

По едно време, Тя, изведнъж млъкна. Викам си, какво стана, чекай да го запишам веднага... Че, Тя, има един навик ли, кют ли, не знам, но като усети нещо лошо, отведнъж, ааа-аа-ааа, уж залитне, залитне и припадне. Припада. И, туку ми вика ли вика:

- Айдее, айдеее, бре чедо, айдеее... Стига си размахвал, този топуз. Махни го този боздуган. Свали ръката, Пеше. Смири се, де. Този, който те е пратил да експериментираш с мене, получи инфаркт. Масиран инфаркт. Айдааа, ойде си... Умре, Пеше.

- Чекай, кера Вангелио, недей да сваляш това от главата си сега де. Не си прави майтап, де. Моля ти се.

- Айде, Пеше, стига. Казах ти. Този, за който правиш експеримента,

умре от инфаркт на сърцето. Сеанса свърши. До тук беше. Край. Ето го до мене седна, като умрел. Иска да каже нещо...

- Недей ве, кера Вангелио, Ти сега нарочно ми прекъсваш експеримента. Научната ми работа.

А Тя, най-спокойно си свали железарията от главата и га лепна на магнито, като да я засмука. Чудо. Преди това, все едно немаше магнит...

- Като не ми верваш, звънни по телефоно в София, за да се увериш - при Нея имаше телефон. Имаше си телефон, жената. Тогава беха евтини разговорите. И звъннах:

- Ало, ало, здравейте. Как сте, шо сте. Може ли да се обади професора.

- Току-що го откараха в болницата. Получи внезапно инфаркт. Умре.

Братчееей, и аз - инфаркт... Треснах телефона и се развиках.

- Ти си луда, кера Вангелио. Ти си ненормална, мори. Как може, такива неща... Призрак ли си или не си от този свет - и седнах така и се разревах.

А Тя, горката, свила се на кревата и стене ли стене. Като имаше видения, лошо и ставаше. Усещаше смъртта и знаеше, кой си отива с Нея, еий. И фино го казваше, на секундата. Тряаааас... И, готово. Страшна жена, ти казвам.

Те такъв цирк изиграх с Нея яз. Даде ми да експериментирам, ама на - инфаркта прекрати сеанса. Тва си беше. Толко. Беше иляда деветстотин и шейсето лето. Там некъде...

Ехееей, откога им знаеше научните номера на тия дюз-тарикати. Ама, хахаха, хихихи, се развеселяваше с тех, некак. Не им се сърдеше, че й викат шарлатанка:

- Толко им е акъло, Пеше. Нищо не знаят и вместо да си го призна ят, плюят ме, ръфат ме. За них си е.

Какво да кажа. Беше много, много напред. Светлинни години преди тех. Е, кажи, как се стига такова чудо. С една дума, широко, та дълбоко - дълго, та високо. Настигни го, ако можеш... Беше си много, много пред времето. Отпред... Напред... Навсекъде... Нема, какво. Тва е.

И Н АТ

По едно време, Партиен секретар на Петрич беше Методи Кръстев. Един изключително добър и благ човек. Иначе си беше учител по история в гимназията. Ама на, заповед и нема мърдане. БеКаПе. Знаеш ли, че беше октопод, по-страшен и от геената на ада.

Та, този добряк, страхотно го юркаха разните му софийски началници да урежда, кой ли не при Ванга. Немаше ден да не цъфне при Нея за некой си и за нещо. И днес същото, със същите думи:

- Ванге, моля ти се, ти майка, ти татко, моля те, гледай на тия и тия хора.

- А, бре Методи, аз ке гледам на всички, но ти да идеш на доктор, защото си много, много болен и ке те оперират. Избързай, за да не е по спешност.

Този ми ти здравеняк, чак се опули така и вика:

- Я па ти, Ванге. Аз съм здрав, като коч, мари. Нищо ми нема, Ванге.

- Коч-не коч, ке те режат. Айде, бегай. И да знаеш, ке те оперира професор Филипов от Пирогов в София. Чу. Той и никой друг. Чу.

- Добре, добре - вика Методи и пробутва софийските гости.

Аман от „гости" бех казал и аз. Вече ме беше срам пред Нея, защото опашките беха километрични. Наистина километрични, та един ден ми вика:

- Като ми я водиш тази тука, виде ли, колко народ има отвънка.

- Колко - викам - има двама-трима човека.

- Колко, колко... Изброй ги пак де. Да видиме, колко са. Аз така, излезнах уж и й викам:

- Е, не са повече от десетина човека.

- Благоо, пусни ги всички - вика ли вика Тя на Благото, великана-пазач - отвори вратата да влезнат всички. Ке им гледам отвънка. Да видиме, аджеба, колко са. Чак, като приключам, ке гледам на другарката на лунгурчето, тука. Хе-хе-хе... - Смее се и ме подбутнува ли, подбутнува. В настроение е. Дава ми нагледен урок.

Еее, на свечеряване чак, като си отиде и последният човек, ми вика:

- Ее, колко беха, бре чедо, на леля.

- Ами, към два-трийсе - викам.

- Колко, колко, че не те чух нещо, бре.

- Емий, колко. Не беха по-малко от седем-осемдесет и два-трима.

- Е, виде ли сега, че не знаеш да броиш до сто. Не можеш да броиш, бре - и ми се смее ли смее.

Малееий. Дала ми беше урок. Урок по толерантност. Урок, да не я лъжа, че Тя си знаеше хала Неин. Голееема мъка минаваше през тази самотна жена, ей. Голема, голееееема мъка на мъките, нема що.

- Айде сега, викни твойта позната, чуждата любовничка на твой при ятел, да й кажам аз на нея.

И, Соня Василева, онази най-страхотната красавица-артистка влезна. И, още от вратата, кера Вангелия й вика:

- Ти защо лъжеш, че си Соня, като си София Василева. Софка. И, защо се преструваш на момиченце, като си омъжена, а мъжът ти емигрира в Америка. Сега е дошъл в Скопие, дано да се видите на събора, на Златарево. Затова си тука, нали. Искаш ли да ти кажа, какво ти пише, а.

И се почна. Направи я на бъз и коприва. Съсече я изцело, та й се виде целата вътрешност. Що имаше кирливи ризи, всичко изплува. Всичкооо...

- Ето и този - вика ли вика, кера Вангелия - дето те чека отвънка в Пежото, евреина Жак Шемптов, дето е кореспондент на вестник „Работническо дело" в Париж, мислиш, че ке те земе, а. Сън те лъже, съъън, чу. Сън те лъже, да знаеш. След много години мъжът ти ке си дойде, да си вземе детето от тебе, най-официално. Чу.

Соня, целата трепереше от ужасен уплах и, като излезна, едва, едва фъфлеше:

- Жако, Жако... Жако, тва е осмото чудо на света. Осмото чудо на света, е тази жена. Амаан, лелееейий, умирам от страх Жако. Жакооо... - и запрашиха за София.

А Методи Кръстев, наистина го пратиха на операция в София, та дойде да каже на кера Вангелия, че на инат щял да иде да го оперира д-р Стоицов от Медицинска Академия. Беше приятел с доктора, още когато Стоицов работеше в Петрич, нали. А, Тя, най-спокойно му вика:

- Тебе ке те оперира професор Филипов от Пирогов. А пък ти, ако искаш, оди гони ветера. Нали си инатчия и бабаит, където искаш, там отивай. Ти си Партиен секретар, ти решаваш. Сега се мислите, че сте и над Господ, ама неее... Не стеее... Чу.

Като се върна от софийската болница, Методи ми разказа следното:

- Отидох при д-р Стоицов и хората веднага ме приеха. Настаниха ме

на леглото в единствената стая, която им била абсолютен резерв. Специална стая, за специални пациенти. Оставих си багажа и слезнах да кажа на близките, че всичко е наред и съм настанен. Връщам се и, шаш. На леглото ми лежи друг човек. Друг, опериран вече човек. Целият в разните му там системи и апаратури, за преливане на кръв и на какво ли не. Шаш, ве. Пълно, както се казва, шашардисване, нали.

Припаднал съм и са ме оперирали по спешност. Срутил съм се на място и нищо не помня. Съвзех се, чак на другия ден ли, на по-другия ли, не знам. Опериран, гримирай и всичко, което требва. Пълно екстри, нали. Гледам, до мене, на леглото ми, седи един кротък, кротък човек, с неистово благи очи... и ми се усмихва ли, усмихва. Помислих си, че сигурно сънувам нещо, а той ми говори:

- Здравей, юнак. Как сме. Прескочихме трапа, а. Аз съм професор Филипов и те оперирах по спешност. Хе-хе-хе... Юнак. Юнак - и си отиде.

Еейий, полудех. Превъртех. Ванга излезна права. Стана на Нейното, да е жива и здрава. Верно е Пророк, Пеше. Верно. Тва ти го казвам аз, Партийният секретар на град Петрич, ей. И, да знаеш, професор Филипов ми спаси живота. След време, д-р Стоицов ми каза, че съм бил на косъм и той, немало да може да се справи с такава операция, като проф. Филипов. Иначе, си бех здрав, като коч, ама на. Стана на Нейното. Оттук нататък и да ме излъже Ванга, и вервам за всичко. За верване си е. Вервай й, че си е верно, да знаеш.

Какво да му казвам сега, че кера Вангелия, за такива неща, никога, ама никога не лъже. Тя и не знае да лъже, пък и не й требва. Така де.

На Методи Кръстев, му дадоха една мижава пенсия, дето се вика, за Бог да прости. Нещо се беше провинил и много го накърниха. На кой, каквото му е съдено. На кой, каквото му е писано. Друго нема.

СВЕТОТА

Какво стана, какво не стана, не знам, но целият се обринах в пурпурни болки. Сковах се в рани. На кочан станах. Отгоре на всичко и професорката Юлинка Василева ми даде некакви хапчета, та като отворих един зверски диабет, двайсет и шест, при горна граница пет и половина, и хептен я закъсах. Напълно. Къде ли не ходих... При кой ли не бех... Никаква полза от нищо и от никъде. С една дума, умирачка има - отърваване нема.

Отгоре на всичко и гласа ми изчезна, та се не виде. Онемех. Песента ми секна. Заграздавел, захриптех от болка и ужас.

Ами сега. Викам си, толко народ пробутах при кера Вангелия, за себе си никога за нищо не я попитах. И реших да ида да я питам, пък и да се видиме, нали. Ако не за друго, поне сбогом да си взема. Майка ми и татко ми беха покойници, та при кой друг да ида, ако не при Нея. Реших да й се изтъжа.

Поръчах си патерици, едно-друго, че не можех изобщо да ходя и, синът ми Борис ме отвози на Рупите. Таман пристигнах и, изведнъж ми се озъби, подлогата Димитър Наполеонов, ненаситникът на власт и рушвети, като ми изсъска, че за мене било забранено. Забранено, представяш ли си. Умира от завист този кухльо. Кух, кух, та кух. Само партбилет и ламтеж. Нищо друго. А, ве, беше си станало яка далавера при Нея. Изсмукваха й душата, отвсекъде. Изяли я беха изедниците-пирани. Като термити я глозгаха до кокал.

Дамла ме удари, лошо ми стана, та синът ми Борисчо ми вика:

- Махни ги тея боклуци, бе татко. На малкия ти пръст вода не могат да ти сложат, не ти стигат до него, пък и се ежат. Давай да си се приби раме в София. Се некак ще се оправиме. Не виждаш ли, че от завист и злоба, чак очите му са изхвръкнали, на този самозван никаквец. Кратунко с кратуна, вместо глава. Не знае, че ако го духнеш и нема да се види... Бездарник.

И в това време, като от ада се чува ли чува, разяреният крясък на кера Вангелия:

- Добитък... Наполеоон измислен... Да се махнеш от пътя на Пешето, че изчезваш завинаги и отвсекъде. Чу. Чуваш ли бре, недостойник... Дебиилл... Боклук неизринат. Марш... Маааршш. Мааршш, пиавицо, ненапила се на кръв и кървища. Пешето е светост, бре. Светост е...

И излезна гологлава, като некаква развеела се буря ли, тайфун ли, не знам. Наполеоно беше се заврел вдън земята, за да не го анатемоса.

И, аз, клингуц-клингуц, се завлачих с патериците към Нея. А Тя, насълзена, ми вика ли вика:

- Къде си ми, бре тъпанче мило. Къде си, бре, песно-песнопойке, на леля ти Ванга. Какво си се наденал на тия патерици, Пеше. Махни ги. Махни ги. Не ти требват вече, Пеше. Не ти требват вече, синче. Влизай и ти Борисе, сине Пешов, Баков. Еееx...

- Как да махна патериците, кера Вангелио. Ке паднам. Нито мога да ходя, нито да лазя. Не гледаш, че и едва говоря, кера - едва-едва из-

хриптех и се разплаках. От болка ли, от умиление ли, но плачех. Плачех в тежки, синджир-сълзи. Сълзи, на мъка и непосилна жал. Все едно, че бех пред майка ми Софка. Кой как иска да се смее, удавих се в сълзи. Не ме е срам, да си го призная.

А Тя, разперила ръце, като криле за прегръдка на орлица, пристъпва ли пристъпва към мене и, некак проплаква ли проплаква:

- Айде, мори. Нищо ти нема вече, хубост света. Нищо ти нема, Пеше, доброта на добротата... Хайде, запей ми една твоя песна, творецо. Песен на добротията. Викни да те чуе Пространството, твое и мое. Викни, та вдигни боговете, безсмъртните РУПИ, за имрен, мори, за приказка. Викни, да ми те чуят и умрелите, сине. Нека те чуят, чедо - и пак отиде, в некакъв Неин транс.

- Рупи, Пеше, са извънземните, извънгалактичните пазители на извънвремието и на изворите на водата, тука и навсекъде, да знаеш. На изворите, на подпочвените води и на сълзите на умрелите, леля. Чу. Викни, та им попей. Умират да те слушат. Пей, леля... Те са отгледали Орфей, насред архая на Родопите. Рупи, са и родителите на Гръмовержеца Зевс, със всичките му там богове и богини на връх Олимп. Вкаменената вода Олимп. Техна гръд и мощ. Там нема вулкани, Пеше. Нема, леля, и не може да има. Където има Рупи, там е Доброто, чу. Чу. И да знаеш кръвта им е бела. Прозрааачна. Затова и на Зевс и Нептун, и на богове и богини кръвта им е бела. Кръвта на Господ е бела, чу. И, да знаеш, Рупи пазят мъдреците и простосмъртните, като Епиктет, който не е искал да е като другите, защото е бил различен. Рупи, са живата предчовечна митология, на митологията. Тук са се телепортирали, като вечната енергия на Доброто. Това е истината за Рупи и РУПИте. За очите на водата. За изворите на тишината...

Не знам, какво стана, какво не стана, но патериците ми излетеха, като че ли нещо ги запокити нанекъде и като ми се отприщи един ми ти глас, а леле-мале. И, като се разлетеха, разлетеха, едни ми ти песни, не е за говорене. Песни старозаветни, несънувани, нито пяти. Тайфун. Митичен тайфун-зефир на песента...

Пея ли пея, играя ли играя, Тежкото ли, Вдовишкото ли хоро, не знам. Само Тя знаеше. Аз бех, некак, в безтегловност:

- Какво става, кера Вангелио. Какво се случва, милост света. Всич ко изчезна. Идва ми да литна, да литна, кера Вангелио - и така я милвам ли милвам по белата и аура, по златната и нимба, та й целувах ли целувах душата на душицата й Нейна. Не си го преживял, не знаеш и не можеш да

го разбереш... Нее...

- Нищо, Пеше. Нищо не става, леля. - И плаче ли, плаче - Тебе, моя песнопойке свидна, магийте, не ми те ловят, леля... Разпадат се. Злосторниците не го знаят и нема да го узнаят. Ехеее, още колко живот те чека, ако знаеш, оттук нататък... Тепърва ке бъдеме живи.

Айде, Пеше, пей, че духовете искат да те слушат. Запей да ми те чуят, леля...

И запех, та не спрех. От Нея оживех и за Нея пех. За нея и за РУПИ-те. РУПИте, душата на Орфей и на Зевс. Разбирах, че и аз като неекогашния Епиктет, бех некак различен, от всичко. Радвах се, че съм различен. Че съм си аз самият.

За вас лъжа, за мен истина, Тя ми върна душата. За радост ли, за мъка ли, но ми върна душата, за да ви кажа, каква светица беше. Светота, като самите Рупи... А Тя ми вика, като да ми пее:

- Малееей, колко са красиви тези извънгалактични Рупи. Колко са красиви, тези извънземни Рупи. Като галактики са. Галактики-Рупи. Е, те това, Пеше, е безсмъртието, чедо, заради което умираме, чу. Чули.

На другия ден, сутринта, беше дошъл Иван Татарчев, тогава Главен прокурор на България, защото си беха стари приятели, от едно време още. Та, сме се събрали, синът ми Борис, Татарбей, Митко Вълчев и аз, на раздумка при кера Вангелия. И туку, без никаква връзка, като от нищото или от нещото, ми вика:

- Слушай, слушай, Пеше, да чуеш, какво ми казват гласовете. Какво ми казват светите РУПИ. Слушаш ли... Да направиш една чаша, отвънка да е червена, отвътре бела и всички да пиеме от твоята духовност.

Лелееей, какво е това, бре, леля... Ето ги, ето ги... Рупи, Рупи, пълно е с Рупи, бре. Пълно е и с техните свръхестествени роботи, като футболни топки са... Малееей, как греят, Пешее... Светят като кехлибари. Кехлибарена светлина, леля. Тия сфери леля, свръхестествени роботи, на РУПИ-те, са построили каменните кръгове, от преди повече от четири хиляди и петстотин години. Айдеее, гледай, гледай. Те зографисват кръговете и какви ли не фигури, по житата, царевицата, граха и поляните на земята. Малееей, да видиш какви са тея сферички, леля. Нарисуват нещо и се разпадат в него. Така, този гигантски Разум, на всичките РУПИ, е решил да разговаря с нас. И започва... Даа, започва с форми. Казват ни, как работи системата на вселените. Още, че сме в процес на разместване на измеренията. Има ново подреждане на вселените. Дълбината се променя. Фигурите, са езика на разговора, който требва да се осъществи... Разговор с картинки...

Те са част от фолклора на вселените, Пеше. Бродират лика си, наподобявайки се на нас, върху житата, ехеей, за да не ни плашат, сине. Под всека една фигура, винаги има подпочвена вода... Това е велико духовно учение, над материята... Израстваме в знанието, синче. Теглят ни нагореее... Требва да видим символите, като видим общата картина, чу. Чу ли. Тя е съвършената, въртяща се спирала на ДНК-то на вселените... Айдеее, пак почнаха да викат. Малее, що е РУПИ... Викат ли, викат... Нареждат ли нареждат. РУПИте от извънвремието ми диктуват, Пеше. Слушай. Слушаш ли... Ке дойде време, всички да искат да пият, от твоята духовност, от твоята и Техната духовност, Пеше. Всички да пият от граалът твой. Граалът на душата ти, Пеше-Пешенце. На духовността ти, леля. На духовността, чу. Чу ли. Чуй ги. Викат ни при тех. Наистина, ни дърпат нагореее.

И примре ли примре, така на креватчето й. Никой не смее да гъкне. Дори тишината замре, примрела от нега и умиление.

Току, Митко Вълчев, най-най-близкият и човек измежду нас, както се казва, той я събуваше, той я обуваше... Всичко той. Завивайки я, съвсем, съвсем тихо, като на себе си, рече развълнуван:

- Чу ли я. Чухте ли я. Толкова години съм неотлъчно с Нея, за пръв път чувам, такова нещо. На никой, на никой не е говорила така. Това е всебоговоление. Всебоговоление... За мене, Пеше, чрез Нея, ти проговори Господ. И на нас ни го каза, за назидание, защото често ти се присмива-

Петър Баков и Ванга, отзад Димитър Вълчев, 1995 при откриването на черквата

ме... Защо ли, и ние не знаем - пустиот му Митко, чак се насълзи. Отвътре му дойде и на него. Обича си ме и той, знам го.

Татарчев, богоговеен, беше онемел от почуда и възхита. Бехме и сме си, големи приятели с него, нема що. Приятно му беше, на човека. Личеше си. Личеше по изражението му.

Правих-струвах, направих такава чаша. Майстор бакърджия ми подсказа как и я направи. С мерак, от все душа. За Ванга, без пари. Отвънка, изчукан червен, червен, чукче до чукче, бакър - отвътре сребро. Сребро, като за безсребърница. Една чаша, отвън червена и бела отвътре. Добре, че майсторът ми каза. Немаше да се сета... Но се сетих, нали.

Направих и и една друга чаша. Най-чисто сребро, от претопени парички, от най-древни времена и я обкичих с ясписи, скъпоценни камъчета, за памет вградени в нея. Фараонска чаша, с фараонски Ясписи. Майсторът-художник ни изографиса филиграмно върху чашата: Аз, на колене пред кера Вангелия, положил глава на скута й, как целувам добротата на ръцете и душата й, а Тя, в майчина милувка, над мене... Отдолу, отвътре на чашата, надписах: „Който я открадне, това да му е всичкото имане, во веки-веков." Това да му е всичкото имане, за всичките му прежданията...

Тя е учила Брайлово писмо, та пипа ли пипа чашите и чете ли чете, какво съм й написал и се смее ли смее, от умиление и обич. Най-много се радваше на малката бакърена чаша и само ми шепнеше ли шепне:

- Божеей, каква хубава чаша си ми направил, Пеше. Като по ръката ми е бре, сине. Като ръката ми е. Ръката, Пеше, е всичко за човека. Тя ръководи, да знаеш, а краката, Пеше, особено ходилата, са най-големите страдалници. Те ни отделят от адо или рая на Магмата, леля. Чу. Чу... Малеей шо убава чаша си ми наприл, като по ръката ми е, леля.

- Не аз, кера Вангелио. Майсторът. Майсторът, я направи.

- Ти, ти. Ти ми я направи, Пеше. Ти, мило. Айде сега, сипи в нея по една мастичка с малееенка мента, па нек се опийме за Богово здраве и живот - и се смее ли, смее...

Какво да прави. Радостна е. Като детенце е. Дете на Вечността.

Еее, пийвахме си с Нея, от време на време, чат-пат, нема що. Верното си е верно, да знаеш. Инак, съм се чудил, как се храни тази жена, като се натрупа около Нея лакомията, вечно гладна и ненаситна. Особено алчността. Малеей...

А Тя, като некакво райско пиленце си сложи ръчинките, та само докосне чинията и, като й кажа, „Айде яж де", Тя само простенваше:

- Ям, ям, не гледаш ли, че ям. Не гледаш ли. Ям. Всичко си изядох.

Айде, целуни хлеба, наш насущний и си трай, да не ни гледат...

Имах чувството, че некак си, извличаше енергията от манджите, без да гълта балластрата. Чопне, чопне, като райско птиче и толкова... Чинията си е пълна, а Тя се е наяла ли, наяла.

Немаше време за ядене, горката, от пустото гледане. Все на некой гледаше и предсказваше. Не спеше, даже. Третото й. око, не мигваше. Денонощно пророкуваше. Лекуваше, всичката мъка, която я имаше по света. Мъка, мъка и пак мъка. РУПИте, не я изоставиха. Не. Чу.

Виж чашите, които и подарих, не знам, къде отидоха и не ме интересуваха. Те си беха за Нея и сигурно е видела, къде са, у кой са. Защото, Тя, не е умрела. Не е мъртва. Вечна е. Душата и, гледа ли гледа...

Наздраве, кера Вангелио и на екс. Айде, сипи още по едно и, кой, откъде е... Тва, вече, си е истинско удоволствие, нали, кера. Нали, кера Вангелио.

ЗАТВОРНИК

Врага не требва да се оставя на спокойствие, никога. Затова, отвреме навреме, но по-често, важните големци - другари-партийци, си ме прибираха профилактично в Централния затвор, за да ми водят следствие. За какво и те не знаеха, но ме разпитваха, като враг номер едно. Враг, та враг. И отчитаха дейност. Получаваха заплати. Що навляци се хранеха от мене, един Господ знае.

Но този път прекалиха. Точно един ден преди рождения ден на сина ми Борис, на шеснайсти декември, хиляда деветстотин осемдесет и шеста година, публично ме арестуваха и директно в Централния затвор. За да ме унижат напълно, в полицейската кола прибраха и жена ми Мария. Горката, не знаеше на кой свет е. И нея в Централния затвор. Мене ме свалиха на двора, а нея веднага я върнаха с колата, без да слиза. Направиха деветия кръг на ада, за да я смажат психически. И успеха. До ден днешен и насън се стреска, милата. Главорези. Кръволоци.

Набутаха ме в килия номер четирийсе и осем, на втория етаж на следственото отделение, точно срещу клозетите на затвора. Абсолютна смрад.

За три месеца ме стопиха. Всичко им беше разрешено на надзорниците. Всичко. Като ме пуснаха от единочката, килия за осъдени на смърт, дрехите ми стоеха като на закачалка. Скелет с шлифер. По-точно,

торба кокали... Но, това е друг разговор, за друго място, защото аз бех „набеденият агент", на кое ли не разузнаване. Агент, ха-ха-ха...

Освободиха ме на деветнайсти март, хиляда деветстотин осемдесет и седмата година на миналия век. Цели три месеца бех в катрана на комунизма. Окапаха ми, и крилата, и душата.

На единайсти април бех при кера Вангелия. Поръчала беше да ида, да я видя на Рупите. Само Тя и аз. Не им се плашеше на властващите. Иначе, всичко живо странеше от мене, като от прокажен. Политически затворник. Ужас. Сами си нарочваха враговете. Измисляха си ги. Друго не можеха и не знаеха да работят... Никога нема да забравя този ден. Този, толкова слънчев априлски ден. Такова слънце редко бива.

До кера Вангелия ме отвози Илия Чавдаров от село Марикостиново. Имаше Запорожец. Една германско-руска каска, без предна седалка и пълна със селскостопански мотики и дикели. Сиромахо, независимо, че беше шеф на Държавен и Партиен контрол, работеше като вол на полето. Сиромах, сиромах и до припадък честен човек. Беше мой и на кера Вангелия приятел.

На Рупите, пълно ченгета. Чекат ме. Дебнат, с кой, какво, как и защо... Добре, но кера Вангелия ги разгони като пилци. Разперушини ги. И се скрихме само двамата с Нея. Сам-самички: Тя и аз. Знаеше, че хиляда на сто са й сложили разни подслушвателни, милиони бълхи и бръмбари. Подслушваха я, но тя им даваше за душата. Когато и както си искаше ги изключваше. Не знам как, но им изтриваше записите, а в слушалките им - само музиката от домофончето и. Особено, като по-млада, луди ги правеше. Нищо-нищичко не излизаше на записите им.

- Боже, Боже, чисто са те стопили, тези бабаити, бре чедо. Много ли ми те биха, тия джелати, бре синче, на леля. Като сламка си станал, бре - всичко знаеше, но се правеше на зальохава, та ми вика ли вика:

- Какво е това, което държиш в ръката, Пеше. Квитанция ли е. И на теб ли ти взе парите касиера, а.

- Не, кера Вангелио. Това е призовка за Съда. Започват съдебно дело срещу мене и нема да има спиране. На всека цена, требва да получа присъда. Нали знаеш, социалистически реализъм.

- Знам, знам. Дай да я вида тази призовка аз. Дай да я пипнам.

Взе я и на секундата я разкъса на парченца, парченца и я захвърли под краката си. Стъпка я. Размаза я.

- Ето, така ке свърши твоето дело, да знаеш. Безпомощни са пред тебе, чедо, тези мръсници. Знам, кой ти причини това страдание. Ке умре

безпаметен, да знаеш. Не се нервирай. Техната свърши, Пеше. Свърши, но, ке дойдат децата и внуците им. По-млади, много богати и дано помъдреят. Ке бъде, хе-хе-хе... Ке бъдат демократи. Ки-ки-ки... Най-много до две години и ке се търкалят в краката ти. Ке се гърчат, гърчещи се в краката ти, Пеше. Всичко пада. И Берлинската стена, и Съветският съюз, и СИВ, и МИФ. Всичко. Рухват. Отиват си.

Безкръвен преврат, Пеше. В България, нема да падне и капка кръв. Нема да има кръвнина, да знаеш. Защото те стават, за да седнат техните. Я така, нали знаеш: стани, да седна. Техните деца и внучета ке седнат, леля. Техните.

Ти да не се занимаваш с тех. Никога, нито с едните, нито с другите. Чу. Те, всички ке искат да са с тебе, защото са под тебе. В съвсем друго ниво си, Пеше.

И царо ке си дойде. Симеончо ке се върне на бел кон. Ке се възкаче. Ке падне и много след това, ке тръгнат нещата. Не им се плаши. Изчезват, чу. Чули.

Влизаме в НАТО.

Връщаме се в Европа. Ние и не сме излизали от Европа, ама айде...

И така, дума по дума. Ден по ден. Година по година. С години напред, за след векове, всичко ми каза, всичко ми описа. Цели пет часа ми говори пророчества. Предсказания... Ченгетата отвън изпопукаха. Еми, да пукнат. А, Тя, чете ли чете, от некъде, от нещо си, не знам. Само ми подвиква ли, подвиква:

- Слушаш ли ме, бре. Слушаш ли ме, а. Най-много до две години, всичко започва, едно по едно да се сбъдва. Чу. Чу ли ме. Защото, на времето, цар Борис не ме послуша и го отровиха. Казах му, че не бива да ходи при Хитлер, защото там, знатните му роднини от Италия, по линия на царица Йоана, ке го отроват, ама кой да ме чуе. Такаа си отиде, неразбран. Пазеше се от Хитлер - отровиха го италианците. Чу. Кармата, Пеше, не се променя. Неее... Не. И да ги предупреждаваш, тва си е. Но съм длъжна да го кажа, леля. Чу. Длъжна съм на светиите...

Но ти си имаш друга мисия. Твоя си мисия. Многоо по-голема и чиста от техната. Духовна. Ке пишеш. Ке твориш. Да пишеш, чу. Напиши всичко, пък го скрий некъде и ти да не знаеш, къде е. Чу. Внуката ти ке го найде. Ке имаш внучка, бре. От сина ти Борис ке имаш внучка, Пеше. Ехеее, ке черпиш, айде.

Аз ке умрам, Пеше, но ти да не спираш. Ке си се прибереш на

старини в татковата си къща, майкин дом. Фъркай, чедо. Литни, докато станеш невидим. Докле се слееш с Дълбината, леля. Не им се плаши. Ти ке ги знаеш, какво са, но те тебе не може да ми те видат. За тех ке си невидим. Само тялото ти виждат, нищо друго. Другото не могат. Не могаат, чу. Чу.

Пазача, влезна да види, какво става и защо толкова се бавим и се закова на вратата. Вкамени се от ужас. Издъхна чак. Защото, точно в този момент, кера Вангелия си беше мушнала ръцете в корема ми и, в некакво блаженство, нещо ме опериираше ли, опериираше. Нема болка, а некаква радост чувствам. Я така: разтворила ми е корема с двете си ръце, извадила е отвън вътрешностите ми и човърка ли, човърка, некак навътре, навътре в най-дълбокото. В най-дълбокото. В най-тайното тайнство. В АЗа ми чак.

Гледам я и не вервам, ама си е верно. Оперира ме. Чисти ме. Наистина я виждам да го прави. Само простенах:

- Какво правиш, кера Вангелио. Каква е тази кръв по тебе. От мене ли тече.

- Ааа, нищо, нищо, Пеше. Свършвам вече. Недей да се месиш в Боговите дела. Чу. Само не се плаши. Не бой му се, леля. Айдеее, готово. Готовооо. Като нов си, Пеше. Препрограмиран си, сине. Бъди горд и весел, Ореле, Соколе мой. Чу.

Страхотна лекота. Като в некакъв рай ме беше повдигнала, повдигнала и не бех на земята. Усещах се блажен... Шаман ушаманен. Направо чудо на чудесията. Тва е.

- Ти, що зяпаш бре ахмак, гиди мръсник неден - изкреще на пазача - Марш, марш и да не съм те видела друг път така да нахлуваш, без да съм те извикала тук, защото ке ослепееш. Ке те прокуда отвсекъде, бре алчна гнидо. Доносник с доносника мръсен. Проговориш ли, ке те парализирам, гюбре. Марш - и го изгони. И, човекът се строполи навън некъде като талпа.

Все си мислех, че сън сънувам, че не е истина. Но, истина си беше. Кървех. Образува се некакъв белег, само за миг и на секундата изчезна. Малееий... А, Тя, си изтри ръцете в прегача и все едно нищо не е било, каза да пуснат агента от София. А, ве, чудото си е чудо, да знаеш.

- Викни го това нахалство, аз да му кажа, как се подслушват чужди разговори, Вангени. Чужди съдби. Те сега ке види, къде е дявола, леля. Ама и той не е виновен. Други го насилват. Другиии...Хайде сега, Пеше. Вече можеш да ходиш. Върви си по живо по здраво. И да дойдиш за празника да ми попееш и да си глътнем по мастичка с мента, чу. Чу ли ме, бре

аро шантаво. Ха-ха-ха... - смее ли се смее, та чак заиква...

Ченгето влезна - аз излетех. И зачеках, не за друго, ама Илия Чавдаров ме помоли, да видиме сеира на този фукльо. Фукльо с букетче увехнали теменужки, нали.

След двайсетина минути, ченгето излете. Тича ли тича, право към мене и разтреперан вика ли, вика, та се дере:

- Да видите, да видите, какво ми се случи. Какво ми каза. Майкууумайчице, Уплах. Умирам от страх. Чуйте, чуйте - и заизважда от джобчето си некакво миниатюрно магнетофонче. Секретен звукозапис. Служебно. И го пусна и припадна. Думбууррр... Ойде си. А, от машинката му, жално, жално се носеше ли, носеше:

Море, сокол пие,

Вода на Вардаро...

Нищо друго. Нищо. Цели двайсет минути.

Ние, с Илия Чавдаров се скъсахме да се смеем и я отпрашихме със самолетоносача му, в пълно мълчание. Ни той ме пита, нито аз му казвам. Тайната е свята. Тайна. Чу.

Какво ми каза, кера Вангелия, какво не ми каза, за мнооого време напред, си е моя работа и никога, на никой нема да го кажа, докато съм жив. Пълен инкяр. Отричане. Мълчание и пак мълчание. Дума й дадох. Дума-закон.

Ако внучката ми, Мария-Елиза, намери, какво съм й написал, добре. Ако ли не, здраве да е. Пишаницата си е пишаница. Все некой ден, ке се прочете. Ке го намерат.

Иначе техната, наистина свършва. И да се надеват, тва си е. Лелей, лелей, какво ги чека...

Често пъти съм се питал, дали мозъкът й беше Неин или на некой друг. На некой извънземен от извънвремието ни. Еех, кера, кера, госпожо на Вечността.

ТАА-АТКО

Грешките на младостта, плаща старостта. От нашите дивотии, синът ми Борис, започна да заеква. Нещо се стресна ли, уппах ли го налете, но момчето ми започна да заеква за цял живот. Къде ли не го водих. На кой ли не платих, нема оправия.

Един ден го взех със себе си и право при кера Вангелия, а Тя: -

Тва дете има уплах, Пеше и оправия нема. Но, за всеки случай,

заведи го в Самоков при баба Венда. Тя пиука на въгленчета и търкаля топчета от залъчета хлеб връз жарта, та ги дава за уплах. Дано Господ му помогне. Дано, леля. Всичко требва да опиташ, синче.

И да му кажеш на приятеля ти Генади Панкин, зета на Борис Велчев, който е първи заместник на Тодор Живков и член на Политбюро, на връщане да кара бавно мерцедеса си, че ке му падне самуно на колата... Ке се откачи кормилото, леля, и ке стане неуправляема. Нема да може да завива, чу. Да кара много бавно, иначе пак ке стреснете Борисчо, хубавото ти Богово момче. Чу. Запомни ли. Ке има голем снег с обилен снеговалеж и да внимавате. Да внимавате. Чу.

Чух, ама не чух. Чудех се, откъде накъде се сети и знае за Генади Панкин. Бех шашнат. Никога не съм проговорил за него пред Нея. Той, наистина беше зет на Борис Велчев, но ние си бехме неразделни приятели. Имаше един личен жълт мерцедес на цвет, както аз му виках, „патешка дрисня", та денонощно хойкахме, къде ли не. По онова време, да си имаш частен мерцедес и то под шапката на Политбюро на ЦК на БКП, не знам, дали разбираш изобщо, какво значеше. Шпалир отвсекъде. Козируващ шпалир от милиционерски фуражки. Кеф, кеф, кеф на буци, да знаеш. Светофарите работеха само за нас в зелено, чу. И, наистина, пътуваме с Генадий. Супер лукс, насред белоснежна красота. Приказка. Борисчо, на задната седалка пее ли пее. Греее.

Намерихме я тази баба Венда. Оказа се бабалък-тъща на Васко, директора на Винпром Самоков. Един як и ненапиващ се врат и мой личен приятел. Вино и пържоли отвсекъде. Власт, братче.

Качи се Васко, та ни заведе при тъщата на вилата му. Той спретна софрата за нас, а баба Венда взе с нея Борисчо и отидоха в пристройката с оджака. Какво прави, какво струва тази Венда, не знам. Пиука ли, нещо стъка ли, магия ли му направи, не знам, но Борисчо спре да заеква. Спре. Изчисти се. Чудо. И, като се отприщи, тва ми ти златно мое момче, говори като картечница. Татко-татко-татко. Така-така-така-така. Смее се и не може да се наприказва. Аз и Генади полудехме от радост. Не е за верване, но беше верно. Борисчо говореше, без да заеква.

- Литни - викам - сине, да ми те види майка ти. Фъркай, чедо. Фъркай, ореле мой.

И, забравили за поръката на кера Вангелия, отлетехме с всичката сила на мерцедеса за София. Бесна скорост насред снежна виелица. Снег се сипе на огромни парцали, а ние летим, като в коледна шейна. Луди по- лудели ненормалници. Некъде, към Щъркелово гнездо, Борисчо изпище:

- Таа-атко, страа-ах , мме е...

Гръм ме удари, та ме затри. И чувам ли чувам, кера Вангелия, как ми каза: „Да карате бавно, защото ке се развинти болта на волана. Да не пребиете детето, леля."

Изревах и спрехме. Направихме голем снежен човек. Бре тва, бре онова. Детето се смее ли, смее, ама заеква. Заекваааа... Самонадеяни простаци. Да забравя поръката на кера Вангелия. Цял живот, до ден днешен, не си го простих.

- Генади - изревах зверски - оттук нататък ке пълзиш с колата, чу. Чули. Ке лазиш. Нема да караш, а ке пъплиш, дано се прибереме живи и здрави, за живот на детето ми.

Не знам, сигурно съм ръмжал, защото мерцедеса едва, едва отлепи и запълзе, като гъсеница. Късно, късно. Къснооо... Да ти излекуват сина и да развалиш магията. Боже-Господи, прости ми. Пристигнахме пред нас в София и Генади спре. Аз и Борисчо слезнахме и гледам Генади в пълен ужас върти кормилото, а то се вее като шантаво и колата не завива. Дотук беше. Откачи се. Генади изфръкна от колата, претъркулвайки се и побегна в ужасен, суеверен страх. Обикаля като изоглавен и не може да се спре.

По-късно отидох при Светицата и хлипайки, проплаквам ли, проплаквам:

- Какво става, кера Вангелио. Защо все на мене се случват лошотиите. Аман от злокобия.

- Какво стана - ми вика кера Вангелия - какво стана. Избрахте живия живот, пред всичко друго. А, заекването бел кахър. Бел кахър - голема радост, чедо. Борисчо ке израстне левент и половина. Ке си има хубава булка, която ке му роди момиченце. Ке имаш внучка бре, леля. Внучка ке имаш. Ке носи името и на двете си баби. Ке се казва Мария-Елиза, чу. Виж, дъщеря ти Луиза ке иде в Америка. Нема да може да идеш на сватбата й, ама Господ ке бъде с нея. Децата и внучката ти Господ нема да ги изостави, ке биде с них, да знаеш...

Слушай, като умрам, да дойдеш на гроба ми. Да дойдеш и тихо да ми попееш. Тихо, тихо, само аз да те чуя, чу. Чу ли, Пеше.

- Чух, чух, кера Вангелио.

Ехее, тва ми го е казала, когато Борисчо и Луизето беха дечица. Мънинки дечица. Всичко се сбъдна. Едно по едно, дума по дума, всичко. Дума по дума, ред по ред...

Често отивам на гроба й. Припалвам свещица и тихо, тихо й пея ли, пея. Даа, пея й, като да е жива. Вече остарех, ама колкото мога, пак и пея.

Това е. Знам, че ме чува. Знам, защото и Тя ми пее...

Такива неща, променят душата безвъзвратно. Промених се и аз. Просто, започнах да зная, каквото си пожелая на мига.

ПОРТИ

Две песни й написах. Едната приживе, другата в мига, когато умре. И двете й ги изпех лично. На живо и на умрело. Изпех й ги, да им се радва и в задгробието Нейно.

Преди години, доста се беше залежала болна, та отидох да и изпея „Касандра ли си, света Ванге, Сибила ли си или Нострадамус". Правиха филм за моите песни и поезията ми Юлето Кючукова, още Караджова, с мъжа й Сашо Караджов, та й викам:

- Айде, кера Вангелио, рипни да ти изпея песента, която написах за тебе, светост мила.

- Еееx, бре чедо. Еееx бре тъпанче мое. За тебе и умрела да съм, пак ке станам. Пак ке дойдам. Ке дойдам да те чуя за сбогом... Седни на мойта пейка, шо е пред оградата до розмарина. Аз ке дойда. До теб ке седнам. Да ни снимат, как пейме двамата, да знаят...

Излезнах отвънка на пейката и, като в унес, гледам я идва ли, идва. Върви съвсем сама. Никой нема. Върви, а цветята й правят път, като да лети некак си. И примрех...

Прегърнала колоната на външната портичка, с неистова въздишка й говорили говори:

- Еееx, врато, врато... Откога не сме се видели, мори. Откога не сме се видели, врато моя. Айде, време е да се отвориш, да преминам вече... Да си бегам, врато мила.... искам да си идам. - Плачеше. Милваше пространството и плачеше... Жив бех, да видам сълзите й. Сълзите на все- добротата и. Покъртен бех от тази покъртителност... Приклекна некак, та седна до мене и ми шепне ли шепне, прималела-засияла:

- Пей, Пеше, пей. Пей, като за изпроводяк, синче. За сбогом, за имрен, за приказка, мори - и току викна на Сашо Караджов - а ти да ни снимаш само двамата, както можеш само ти, Александре... Еееx, бре, Македонийо...

Отивам си, чедо. До месец-два си отивам безвъзвратно. Не казвай на никой - и ме целува ли, целува по ушенцето така. Целуна ме за сбогом. За сбогом, ей.

Лелееий, каква жал ме понесе, та на песен ме превърна. Запех като на умрело. Запех песента на смъртта. Мойта песен. Сбогувах се с Нея. Сбогувах се с всичката ми жалост жална. Сбогувах се с добротата на скромността й... Навеки се сбогувах, без никой да знае, а Тя ми шепти ли шепти:

- Слушай, Пеше, да знаеш, че зад вратата е светлината. Зад портите на дълбината - и изневиделица ме изтреска. Мълния падна, та ме изтреска - Недей да правиш църква над Любовище, като как си намислил. Ке си га направиш на покрива на твойта си къща. На татковата ти къща, майкин дом. Плати, каквото ти искат братовчедите ти и строй. Никой не питай. Дигни се нависокооо... Ако ли не, ела тука на Пантелето. На Пантелето, срещу мойта църква, та да сме си заедно...

Петър Баков и Ванга пеят, 1990

- Какво ми говориш, кера Вангелио. Ке се избият за пустото наследство, ти ми викаш, че църква ке направам.

- Каквото ти казвам, ти слушай. Това, което ти кажа сега, това ке стане после, чу. Чу. Цръквата, Пеше, дето ке я съградиш, си е най-хубавото нещо в един живот. Най-хубавото. Тя е Богота... Но, тя е само началото за тебе... Знам, че ке построиш цръква, само ти казвам, къде е най-добре да я направиш, ангелче, мило. И да си я зографисаш сам, чу. Сам. Чу.

- Каква черква, кера Вангелио. Каква зография. Какво бълнуваш, да се чудам. Аз не мога търкалече да нарисувам, Ти ми говориш за зография. Да зографисвам...

- Ке видиш. Ке видиш... И, колко по-ке ти се присмиват, толку по-над тех ке се издигаш. Над всичките ке си. До Господ... Защото в ниското, орли не летят, песнопойке мила, моя. В ниското нема орли... И не бързай да остареваш. Не се надбегвай с гроба. Той е смъртта, Пеше.

А сега, ела да си те целуна, да си кажиме сбогум, леля. Хич не искам да видиш, как умирам, чу. Чу. Не идвай и на погребението ми. Чу. Там ке

е пълно със сеирджии, дете мое. С циркаджии и хвалбаджии, които уж са ме познавали. Как не... Никой нищо не знае, освен моят Митко донекаде, и ти всичко. Митко Вълчев, мойта обич, ми беше обичта. Той го знае...

И, както каза, така си замина.

Веднъж, след години на гроба й, Мането ми разказа, как, като бил да я види в Правителствена болница, й рекъл:

- Утре пак ке дойда, лельо Ванге.

- Недей да идваш, Мане. Утре с Митко и аз ке си дойда у дома. Ке си се приберам на Рупите за вечно...

С една дума, казала му, че утре ке си умре. Дааа, казала му е. Тва беше Тя, знайше си и умирачката. Знайше точно кога ке умре. Тва е. Нимба на нимбите свети. Каква сила се иска, да знаеш, кога ке умреш и да вършиш само добро на всеки и всички. Да живееш за другите. За другите.

Сбогом, кера. Чу ли песента ми за моето сбогом и поклон пред паметта Ти. Изпех Ти я, насред Беласица, от скалите на Тинкина поляна за сбогом, кера. Да знаеш, кера Вангелио. Чу. Не дойдех на гроба Ти, както ми каза, но Ти изпех целата ми жалост.

Иначе, какво да Ти кажа. Построих черквицата връз покрива на бащинията-майкин дом и я зографисах. Чисто сам. Без грам помощ от никой. Дори обучих некои младежи, дето ми се хвалеха, че са големи

майстори, нали. Как ми каза - така изпълних. Сбогом, кера Вангелио... Сбогом, Милост.

РЕСПЕКТ

Какво да ти кажа сега, че покрай Татарчев беше пълно, та преливаха разни отрепки и, каква ли не мъжка и женска помия. Така е, но никой, ама никой не може да отрече, че Ванче Татарчев си беше мъжкар и половина. Това е истината.

Той си е единствена, специална порода. Ендемит-ерудит. Ерудит в пълния смисъл на тази купешка дума или понятие, нали. Но, уж гръмовержец, уж Главен прокурор на Република България, а с най-смирено уважение стоеше в почит пред кера Вангелия. Независимо, че некога за нещо си там й е бил адвокат. Защитник Неин. Това си е възпитание, нали. Въпреки че е прероден белогвардейски дворянин, убит като дореволюционен войн. Войн в пълния смисъл на думата. И той, като мене, нито веднъж не притесни кера

Вангелия с нищо лично за него. Никога. Но днес Тя, както си говорехме, дето се вика на чашка абсент, му вика:

- Ай, ай, ай... Недей да се нервираш, Ванче. Де питай, да ти кажа. Човешко е, бре. Бел кахър имаш. Тия палячовци в Парламента, как и да те анатемосват, как и да се опитват да те свалят, нема да могат. Каквито и предложения да имат, мандата, за каквото си избран, ке си го изслужиш, ке си го изкараш доо край. До капка. До каапчица, чу. Чу ли.

- Е, те свалят ли ме, откъде мандат, Ванге - клати ли клати глава Ванчето, не вервайки в нищо. Не, не беше атеист. Никога не е бил и комунист. Беше си татарчевист. Кера Вангелия, все едно не го е чула, му говори:

- Ааа бре, Иване. Не си ме питал, не съм ти казала. Твойта съдба е предопределена, бре. Предопределен си. Имаш си мисия. Мисия, чу. Или не ти се слуша. Ти и да не вервaш, казвам ти, че седемгодишния ти мандат ке си го отработиш до прашинка. До прашинчица. И за още ке питаш даже. Айде, мори, бъди си Татарчев, Татар бей. Ха-ха-ха... Безсилни са. Пък и,

без тебе ке се лее кръв. Чу. Викай ура...

И си се смееме всички, които сме около Нея. Е, кои сме: Тя, Татарчев, Димитър Вълчев и ааз. Ама аз не се броя, че съм си никой, нали така.

Изведнъж, насред смеха, кера Вангелия отлете. Изпадна в транс... И туку забуботи с онова Нейното си подземие. Изстинахме. Голем страх, ей:

- Ванчо, Ванчо, ти не си хич добре със сърцето, воеводче мое. Ай, ай, ай... И гръбнакът ти ке се заклещи нещо. Брех, да му се не види... Ке ти сложат четири байпаса, Иванеее. То, оттука, откъм петите ке ти ги из мъкнат и ке ти ги сложат в сърцето право. Не бой се. В Хюстън, за ден-два и ке си кукуряк. Ке те изпишат по живо по здраво, напук на омразата за вистлива. Ке прелетиш океаните и - право у дома. Стомана, ей. Як челик си Иванеее...

Много помия ке се излее върху тебе, ама ти си си ти. Виж гръбнака ти, ке ти го изчегъртат у Виена и веднага, на секундата след операцията ке питаш за момичета палавнички, хе-хе-хе-хе, а. Кой каквото да говори, на тебе ти предстоят дълги, дълги, активни мъжкарски години. И така, Ванче, мерака ке е докрай с тебе. Чу. И в старостта, мъжкар ке си.

Мандат, големо чудо. Знаеш ли още колко след мандата ти ке ги защитаваш тези, дето сега ги дамгосваш. Мноогоо... И всички тия, дето лаят сега по тебе, ке ги изпратиш за оня свет. Еех, Ванче, Ванче, и мен ке ме погребеш, да знаеш. И да не забравиш, къде ми е гроба. Къде са Рупите, а. Ама да знаеш, докато си жив, ке ти требвам, чу. Чу ли, Ванчо.

И стига си се заяждал с Тодор Живков. Той е невинен. Аз го знам. Каквото и да правиш, Тодор Живков ке си е Тодор Живков. Всички тия, дето сега го плюят, и Андрей, и Пешо един по един: дум, дум и айдеее. Сбогом. Сбогом.

Не се натегай толко. И тия, дето са я курдисали тази работа, и те са у фака му.

Дум-дум, Яно леее. Дум-дум, свато леее.
Еехеее...

Пее си жената и тва си е. И нарежда ли нарежда:

- Ванчо, да кажеш на твоя генерал Николай Черипов, че плевенчанката Вера Кочовска, не може да го излекува от нищо. Тя е куха. Куха. Нищо не може. Лъже. Кажи на Николай, че и него ке го оперират в Хюстън. От рак на черния дроб ке го оперират. Всичко ке е успешно и без усложне-

ния, да знае. Но ти нема да му кажеш, знам. Еех, Ванчо, Ванчо, всички не могат да издържат на пиялък като тебе, бре. Ееийй.

И млъкна. Замре. Все едно не е имало такъв разговор ли, сеанс ли, транс ли, не знам. Но се сепна и избълва:

- Ай сега де. Нали сме се разбрали. На жените, дето са с тебе отвън, нема да им гледам. Не ме карай. После оттех главата много, мноого ме боли. Днес ке минеме без женски. Чу.

И като се отприщи един ми ти смех, та по литър и канче водка „Абсолют". Змей горянин. Нема лабаво, ей. Така си беше и така ке си е.

Иван Татарчев си изкара напълно мандата и операциите, и остана в историята, както му предсказа.

И Тодор Живков си изживе живота докрай. Той пък си е цела история. Енциклопедия по история.

Виж, кера Вангелия отлете много, много над историята. Ехееий, в извънвремието й.

Но да не забравя да кажа, пак така, за историята, нали: Генерал Николай Черипов, дето беше Главен военен прокурор на България, не обвини Тодор Живков. Николай Черипов го оправда. Само той и никой друг. Браво, Николай. Браво, чест българска.

Историята си е история, нали, и е променлива. Нема вечна история. Променя се...

ПРОСТОТА

Дали беше феномен или извънвремие, кера Вангелия, не знам. Но, каквото и да беше растение или цвете, пипнеше ли го, на мига казваше, какво е и как се казва, ако искаш и на латински. Правеше академично описание, какво е на форма и цвет, кога цъфти, кога се плоди и какво семе е. Какво семе е. Чу. С една дума, биле ли е. Отровно ли е. Лековито ли е и, най-важното, какво точно лекува. Ама на мига. На кой каквото даде, все го излекува. Стахотия. Пипне цветето и ми каже:

- Тва Пеше, е момино сърце. За имрен, за мерак, чедо. Ооо, тва пи. Тва е жълт трън. В определени количества, строго дозирано, лекува пъпки и флюски и, най-вече рак. Но сгрешиш ли, става отрова, да знаеш. Отиваш си.

И така до безкрая. Но аз, глупака му с глупак, така и не записах

рецептите й. Много, много нещо ке се знаеше. Кое и защо.

- А тва, чедо, е друг вид момино сърце. Сърце - розово слънце, с бело връхче на връхчето отдолу. Разваля магии. Я тва, е малък жълт трън и лекува рак на кръвта. Чисти кръвта. Ке ти кажа дозата, да не станеш фира. Умира и кон на мига, да знаеш.

Немаше и нема да има такъв народен лечител. Гениален диагностик, знаещ точния лек. Най-правилния цер. Невероятна жена.

Лелеее, пък как готвеше. Нее, не, Тя не готвеше. Тя свещенодействаше. Свещенодействаше в едно закърпено, закърпено, старо, старо, бакърено тенджере. Имаше си едно старо, старо, продънено бакърено тенджере още от майка й Парашкева, от преди да се покалугерчи, милата, а тя го е наследила от майка си, като наследство от прадедо й ли, от пра- баба й ли, не знам. Антика, закърпена с грамадна кръпка точно в средата. В средата на дъното, голема бакърена кръпка, калайдисана с двоен калай. Пазеше го, като душата си. Трепереше над него. Сама си го калайдисваше и само Тя готвеше в него. Никой друг. Бъркаше ястията ли, манджите ли, магиите ли с една дървена лъжица отпреди тенджерето сигурно. Кой знай, от кой век. Вкусотии. Вкусотии, до припадък. Всички я питаха, и млади, и стари:

- Кажи, доде. Кажи, доде. Кажи како, тва как да го сготвам. Онова как и що да го направя. Моля ти се, кажи ми доде, лельо Ванге.

С една дума, майка на манджите. Пръстите да си изядеш, та да си изсмучеш кокалчетата чак.

Мале па, като замеси едни ми ти сладкиши, еее, нема стигане. Нема. Като нейното сладко от зелени смокинки нема и нема да има никъде. Или от зелени, зелени, мъънинки доматчета. Хрупкави райски райове. Ами сладкото й от рендосани жълти пожълтели дюли с индрише, още, както Тя му викаше джунджуке или мискимвре, вътре. С нейното джунджуке. Умираш от преяждане.

До ден днешен, курбана на църквата на Рупите, със зеленце и какво ли не вътре в него, се прави по Нейната рецепта. Нейната света рецепта. Такава нема, нема и да има, да знайш.

Ехееий, в по-младите и години Тя си беше първа във всичко. Като ти казвам всичко, значи всичко. Недостижима, несравнима. Е, сега като поостаре така, на Рупите Витка й помага. Само Витка от Кърналово може да й допадне на вкуса, защото това си е само Неин вкус. Вангин. Чу.

Един ден, ама това е преди, многоо преди третото хилядолетие, й викам:

Ванга, съпругът ѝ Димитър и дъщеря им Венчето,
зад току-що съградената им къща,
Петрич, 1954

- Кера Вангелио, Ти сега луда ли си, бърлива ли си или си феномен.

- Какво, какво - ми вика Тя, уж не ме е чула, де.

- Защото, - продължавам си аз мойта си песен - защото виждам, че тука идват при Тебе, като на изпит разни доктори, разни научни учени и какви ли не професори и политици тъпи. До един академици станаха покрай тебе, а Ти си си същата гугуфка, гукаща гугутка... Хе-хе-хе - хихукам си се аз, а Тя така:

- Хе-хе-хе - смее ми се ли смее и ме пита - а аз, може ли да ти сготвам люти чушки с праз на тебе, ама така, както знам само аз, лудата гугутка, та да се чудиш, от кой свет си бре, гиди ненормално, аро побъркано... - и туку ме погне ли, погне с лъжицата - искаш ли, бре, джуджуганче, славейче на леля ти Ванга, да те подлуча, а. Чу.

И си ме гушне, та ми напъълни чинията с некоя Нейна, незабравима вкусотия. Та ме издуе от ядене и пиене, горката. Аз не знам, Тя кой не нахрани, кой не напои, но гладен и жаден никой не остави, Бог да я прости... Да знаеш, добротата и тя си е дарба. Най-големата дарба, чу. забележил ли си, че истинският Пророк, дето си е баш Пророк, не знае че е Пророк. За него, всичко си е Божа работа. Най-най, ама най-обикн вена Богова работа. Съвсеем нормална работа. А кера Вангелия си беш най-най-най-нормалният човек на земята. И Феномен, и Пророк, и Ясновидка, и всичко. Ама всичко, да знаеш. Просто, Душата. Чу. Чуу.

Много народ се кичи с лаврите й до ден днешен. Всички искат да с били многоо близки с Нея. Искат да са самата Нея. Искат, ама не мож Тя си е единствена.

Нека са живи и здрави. Само че, аз познавах лично и баба Слава Севрюкова, че бех комшия с нея в София и почти всеки ден бехме заедно, и знам за нея това, което никой не знае. Дори и сина й не го знае. Камо ли некакъв си измислен герой, написал три тома за Слава Севрюкова, цитирайки навсекъде „Извънземието на Ванга". Написал съм отделна книга за баба Слава Севрюкова „Безграничието на Баба Слава". Като я прочетат, ке припаднат. Тя е просто Дълбината и не бива да бъде разводнявана в многословия и измислици. Бог да те прости, бабо Славо... Знам, че сте заедно: Преподобна Стойна, кера Вангелия и ти, Слава Севрюкова. Знам го защото сте Хармонията. При настъпващите разместванията на измеренията ке може да се виждаме. Наближава новата подредба, чу. Чухте ли.

ПОЛТЪРГАЙСТ

Един ден, много преди осемдесета година, мисля че беше, доведоха при Нея едно момиченце на десетина годинки. Не се сещам точно от Пловдив или от някакво пловдивско село. Родителите й казаха, че било контактувало некак си, с некакво си явление ли, същество ли, дето тогава модерно му викаха полтъргаист или некакъв си дух. Та, тва чудо, беше влезнало в коремчето на малкото херувимче и там се заседело некак. Детето ни ядело, ни нищо. Само стене ли, стене. Беше се издуло като бременно в деветия месец. Като да роди, всеки момент, кукличката-ангелче. Кера Вангелия го гушна, целуна го по главицата и викна на бащата:

- Ти пушиш ли, бре.

- Пуша.

- Е, щом пушиш, запали две цигари едновременно, та си напълни устата с мноого пушек. Да се издуеш в бузите, чу. Щом ти викна, веднага да целунеш рожбата си и да издухаш пушека в устицата й. Ама, светкавично така, чу. Светкавично. Чу.

Този сиромах, чак се сдърви и едва, едва отлепи, та запали две цигари, ама собственоръчно завити във вестник, качак цигари. Лют, лют, много серт сиромашки качак. И таман се разгореха очадени, и кера Вангелия изрева:

- Айде сега. Духай, духай. Вкарай в устата й ВСИЧКИЯ пушек. Бързо, бързо, по-бързо. А така, а така. Браво. Е, те сега му се разгони верицата на този навлек. Отиде, та се не виде. И него го търсят техните, келеша му с келеш.

На сватба в гара Пирин. Внучката Димитрина в баща си, Ванга, Ваня и Венчето.

А детето, като да се задави ли задави, изумено с изплашени, изплашени очици и изрева ли изрева, та зина. Чак му се разчекна устата. И, а леле-мале... От устата му, от тия мънинки устенца, като че изригна бълващ пушек с неистово

давещ се писък, ама пищене да видиш ти, все едно колеха прасе. Квичи ли квичи: квийк-квийк-квиййк...

- А така, леля. Дръж се за мене, чедо - вика ли вика, кера Вангелия - найде си майстора този вреклъо вреклив, гиди неден. Ке влиза в коремчето ти, а. Марш, гиди навляк с навляка неден. Маааршш... Те, детенце мило, умират от тютюневия пушек. Трови ги като мухи. Бегат като дявол от тамян. Ха-ха-ха, ха-ха-ха...

Детето издишна ли издишна и спадна като спукано. Все едно му извадиха некаква тапа. Спадна за миг. И ревна с целото си гърло в неистов смех на облекчение. На облекчението на свободата...

Сигурно, тва е щастието. Тва е, защото с всичкото си слънце се гушна в прегръдката на кера Вангелия, а Тя плаче ли, плаче и свенливо се бърше в черната си шамия. Излетелите й сълзи на умиление и всестрадание капеха, като от бездънието на душата й. Нежност да видиш, ей. Всенежност...

Родителите, сиромашките, хлипат ли хлипат, не знаейки, какво да правят, какво да сторат... Майката, примрела, целува ли целува, ръцете на кера Вангелия и в пълен уплах стене:

- Благодаря Ти, Боже. Благодаря Ти, Господи. Жива да си, Ти ни спаси, Ванге - и припева ли припева.

Бащата, пристъпвайки от крак на крак, бършеше те такива, така съл-

Ванга с дъщеря си Венета
в дома им в Петрич, 8 март 1990

зи, с един много, много уморен и смачкан каскет, закърпен със сиромашка мъка, ошушкана от недоимъка на великото му трудолюбие. Изведнъж се поклони доземи и, просто изстена:

- Какво да ти се отплатиме, света Ванго. Всичко ще дадеме. Всичко... - да се разревеш от покъртителност, та да виеш чак, като вук единак.

- С нищо нема да се разплащате, холан. Аз от никого нищо не взимам. Никога, чу. Само че, ке дойдете пак след един месец и ке ми донесете два литра вода от вашия кладенец, дето е ей там, в дъното на задния си двор, - леле, пак се почна - аз да я помилвам, помилвам по главичката й, а вие с водата ке напръскате детето у вас, три пъти пред изгрев слънце. Пред изгрев слънце, чу. Ето така, ето така - и сипва от чашата си вода в ръката си и ни поръсва ли, поръсва. Уж показва, а си ни миросва, миросва за здраве и късмет. Просто ни изкъпа, да ни пречисти.

Е, и аз съм бил в уплах от Нея, ама тия хора се беха вцепенили, вцепенили, като да са видели Спасението. Спасението.

Те си тръгнаха и, току вкараха едно друго детенце. Момче на два-тринайсе години. Носеше го баща му. Все едно беше спрострел некакъв чаршаф на ръцете си. А, бе, мумия. Жива мумия. Само кожа и кости, нещо като торба кокали. А кера Вангелия прошепна:

- Шо бре, вие тва дете го носите...

- Не може въобще да ходи, лельо Ванге. Чисто е слабо и нема сили. Не се знае, от що е болно.

- Айде, пуснете го. Нищо му нема. Той ке ходи, та ке лети. Какъв левент ке стане, ехее. Най-хубавата булка ке има. Той вече може да тича и да скача на висок скок, нали леля...

И, о, чудо невиждано. Тва дете ли, скелет ли, като скочи и като изфръкна навънка, тича ли тича, с едни ми ти ей такива подскоци и вика, та се дере:

- Тя каза, че ще ходя. Хорааа, Тя каза че ще ходя. Аз ходяяаа... - и тича ли тича, в едни кръжащи кръгове. Долете и се срути в краката на кера Вангелия и проплака - нали ще ходя, лельо Ванге. Нали ...

- Ти вече летиш бре, леля. Нищо ти нема. Айде, и да не забравиш да дойдеш с булката, да ме видиш, чу.

Всички беха изумени и уплашени от силата й. Родителите ридаеха и Я богославяха, не знаейки, какво да правят. А то, милото, само вика:

- Мамо, татко, Тя каза, че ще ходя и ще си имам булка... Ехеее...

Таман се чудех, какво става или не става, дъщеря й Венета, както

всички я знаят Венчето, влезна и вика:

- Мамо, на една моя приятелка й казали лекарите, че умира от рак. Де, мамо, да я видиш, ако не си уморена, а. Помогни й, мамо. Моля те, мамо-майчице.

- Викни га. Викни га... Нека влезне, а вие бегайте с детето. Вече е здраво.

И влезна една красива, красива жена с едни те такива, филджан-очи, гайтан вежди, а от очите й не капат, а се стичат ли, стичат сълзи на предсмъртието й.

- Кой ти каза, Живке, че си болна от рак. Излъгали са те, леля. Нищо ти нема. Не си болна от рак. До един месец, напълно ке се възста новиш и ке играеш хоро на сватбата на сина ти. Ке си отимаш син, да зна еш, чу. Чуу. И щерка ке си родиш, ке се радваш на правнуци, чу. Чуу. Айде сега, Венче, всички да излезнат, мама, че съм много, мноого уморена. Де, Пеше, ела да се хвана за тебе, та да си полегна малко, леля. Ела, синче, ела моя песно-песнопойке. Малеее... Ке дремна и, после да дойдеш пак, да си се повеселиме, чедо, чу. Вземи си и тарамбуката. Искам да я чуя и нея, леля. Чу.

Венчето излезна с Живка. Невероятна радост, радост и пак радост бе обветрила душата на най-красивата Живка.

След години, момченцето, оная торба с кокали, наистина дойде с булката си, да я покаже на кера Вангелия и да я поканят да им бъде кума. На кой ли не беше калимана Тя, аз не знам. На всички.

Живка, още е жива и здрава и се радва на внучета, милата. Все още си е хубавица, да знайш. Красота...

Ооох, идва ми на акъла, кога Никола Чорбаджийски, що беше на Топливо Петрич отговорника, и жена му Стоянка, дойдоха с маленкото си бебенце Валентина, че от ИСУЛ проф. Бубев им казал, че детето умира и да си го закарат живо у дома, там да си умрело. Влезнаха при кера Ван-гелия, а Тя направо:

- И професор Бубев ли ви каза, че ке умре моминката ви Вален тина. Еех, ееех, ееех - стене ли, стене кера Вангелия - запали му све-щичка, Стояно, в черквата точно един ден преди Петровден. Точно в деня преди Петровден, Стояно, чу. Преди Петровден ке му запалиш свещичка... Айде сега, по живо по здраво и да дойдиш пред Петровден, разбра ли ме. Разбра ме, разбра ме...

Точно един ден пред Петровден, детенцето Валентина умре. Каза им го, но не направо. Никой не й се сърди за такива неща. Никой. Никола

и Стоянка след години, на местото на момиченцето си отимаха момченце. От преди Валентина си имат друго момиче, да са живи и здрави. Това е в далечната хиляда деветстотин и петдесет и осма година, но се помни. Кера Вангелия е незабравима, чу. Чу. Аз поне и посмъртно ке я помнам, да знайш. Чу. И посмъртно.

ФУТБОЛ

През осемдесе и първа година от миналия двайсти век, съм на гости на Митко прокурора, в старото му жилище, дето е зад пазара, оттатък реката, в блока. Там, разбира се, беше и кера Вангелия. Митко даваше вечеря на гостуващия му от София Крум Василчев от село Кромидово. Крум беше тогава шеф на Бълiарската федерация по футбол. Гостуваше му с жена си Ганка и двамата им сина. Присъстваше и несменяемият кмет на Петрич по онова време, Гильо Божиков и жена му Венета от Хърсово.

Хапване, пийване, как си му е реда, нали, а кера Вангелия ме скъсва от вицове и разните му там премятания. Беше пълна с кви ли не вицове и поговорки, и какви ли не лакардии. И все на мен ми ги разправа. Пийваме си леко мастичка с малко ментичка в нея, а кера Вангелия ми дроби пи дроби:

- Слушай, Пеше. Комара тръгнал на лов за мушици и рекъл на комарката: „Ако чуеш пушка да пукне, чекай ме. Чуеш ли шамар да плясне не ме чекай. Размазан съм." - и се смее ли смее, та чак ке се задави, милата.

А, Крум Василчев, като всеки македонец, не спираше да се фука, колко е велик, та Венета, както й викаме на галено Анета, вика:

- Лельо Ванге, моля ти се, ама много ти се моля, да гледаш на Крумчо, да видиме, какво толкова се самоизживева, като Наполеон Бонапарт, нали.

- И да се фука, и да не се фука - изгърме кера Вангелия - до два-три месеца, Крум ке си подаде оставката и нема повече да е шеф на футбола в България.

Бомба падна, та гръм удари, та чак изтреще... Крум Василчев, на бегом отведе всички деца в другата стая и ококорен вика ли, вика:

- Какво става бе, лельо Ванге. Какво ми казваш, лельо Ванге - и зее ли, зее, а Тя:

- Круме, ти след една седмица си в Албания. Ке играете мач с

албанците. Ке изживееш в Тирана две радости. Арно, ама нито ти, нито националният ни отбор по футбол ке идете в Испания, на Световното първенство. Не те виждам там.

- Добре, ве, лельо Ванге, какви са тези две радости. Кажи ми поне първата радост - пита Крум.

- Първата радост Круме, ке бийте Албания. Втората радост, ке падне Австрия от Германия, у дома, в същия ден, когато България играе с Албания. България бие с два гола, Германия - с три. Но, пак ти казвам, тебе не те виждам на Световното първенство в Испания. Ехеее, чак след десет-дванайсет години България ке е в най-каймака на световния футбол. Излиза на финалите бре, ама ти, пак нема да си таам. Чу. Ха-ха-ха, без тебе ке е и тва Световно. Света не иска да знае, кой си бре, Круме. Чу. Ки-ки-ки... - и я побутва ли, побутва Анета.

След време питам Крумчо:

- Какво стана с пророчествата на кера Вангелия, бате. Какво става. - А той един унил, унил ми се изтъжи:

- Какво става... Заминаваме за Тирана, аз, Крум Василчев, на никой не смея да кажа, че нема да се класираме и нема да идеме в Испания.

Отиваме. Играеме мача с Албания. Първото полувреме, наместо да ни бият с 3:0, на полувремето, треньора ни направи едни смени и ние бихме албанците с 2:0 в Тирана. Ванга позна.

Тръгваме си за България и в самолета разбираме, че Австрия пада с 3.1 от Германия във Виена. Ванга пак позна.

Ние - радост, радост, ке обърнеме самолета. На нас ни се открива уникалният шанс да идеме на Световното първенство в Испания. Аз, ни жив, ни умрел. Не смея да гъкна, ни да шавна.

Добре, но, последния мач го играеме в София с Австрия. Ако ги биеме, ние отиваме на Световното. Ако направиме дори равен, отива Австрия.

Почва мача. Първото полувреме 0:0. Второто полувреме по средата 0:0. Осемдесет и седмата минута, типичен случай, Стойчо Младенов сегашният треньор на Националния отбор и на ЦСКА, излиза, чисто сам срещу вратара и аз, Крум Василчев, скачам и със всичкото си гърло ревем ли, ревем:

- Лельо Ванге, не позна. Ние летиме за Испания, Класираме се. Не позна, лельо Ванге...

Стойчо, изтреска един шут и топката прелете над гредата... Загубихме мача. България не се класира и не отидохме в Испания. Нито аз, нито

отбора. Ванга, пак позна.

Е, кой ке ми каже, че кера Вангелия не познава, а. Факта си е факт.

Друг случай.

Полковник Кръстьо Чакъров, мир на праха му, беше треньор на Левски и на Националния отбор по футбол, знаете, нали. Помолва Крум Василчев да го заведе при Ванга. На тръгване минават през МВР болница, да вземат бай Киро Тодоров, че беше изпаднал в психокриза и искаше да се хвърли от четвъртия етаж с главата надолу. Бай Киро беше брат на Министър-председателя на България Станко Тодоров. Станко, по-късно, беше и Председател на Народното събрание. Но, както и да е, нали. Кера Вангелия още от вратата му вика на бай Киро Тодоров:

- Слушай, Киро, аз с политика не се занимавам и нема да ти кажа, на кои разузнавания служиш и ке служиш. Не ми е работа. Ке ти кажа само за здравето ти. Но, на теб ти предстои път, да прелетиш океани. Там, където ке идеш, като посланик, ке преживееш автомобилна катастрофа. Нема да умреш, но ке имаш много тежки последствия, чу.

Бай Киро Тодоров тежкарската ми вика:

- Тази, говори глупости. Нищо не познава. Нищо.

Добре но, след три месеца, на бай Киро му връчват заповед, че го назначават за посланик, в Аржентина ли беше, в Перу ли беше, не си спомням. И да видиш ти сега:

Бай Киро прелита океана. Става посланик, както му предсказа кера Вангелия. Не мина и половин година и катастрофира много тежко. Дойде си тука, та лежа седем-осем месеца по болниците и има сериозни дефекти от катастрофата. Неизлечими.

Не можа да отрече, че всичкото това, кера Вангелия му го бе предсказала. Еле пък, особено на Кръстьо Чакъров, лека му пръст, какво ли не му позна. Даже влезнаха в спор, та Кръстьо и се инати ли инати, ама си седна на задника.

- Кръстьо бре, вие колко деца сте - пита Тя.

- Шест сме, лельо Ванге - й вика Чакърчето.

- Неее, неее, не сте шест. Недей да ме лъжеш, Кръстьо. Не сте шест, а сте седем деца.

- Стига бе, лельо Ванге, аз ли не знам, колко деца сме, та ти ще ми кажеш. Недей така. Шест деца сме и това е. Нали с тех съм израстнал.

- Слушай, Кръстьо, не ми казваш истината или не знаеш. Вие сте седем деца. Седмото дете на майка ти, твое братче, е удушено и е хвър-

лено в бунара ви, дето е в селската ви къща. Чу. Нема да ти кажа, кой го е удушил, тва златно момченце, ама да знаеш, зверски, много зверски е удушено с голи ръце и е хвърлено във вашия бунар, дето е в двора ви на селото.

Кръстьо, гръм го удари, та го уби.

- Верно, верно, лельо Ванге, прощавай. На село все още се говори за този случай. Майка ми наистина е имала седем деца. Сега разбирам, защо цел живот беше забрадена с черна забрадка.

- Затова Кръстьо, затова. Айде сега, сбогом.

А на Крум Василчев за изпроводяк му вика:

- Круме, на вилното ти място в Панчарево, отдесно на стълбите, зад входната врата, има три-четри метра празно място, нали. Там да посадиш една ябълка, чу. Ябълка.

Крум, като да откачи и почна:

- Чакай, лельо Ванге. Ти никога не си идвала на вилата ми в Панча-
рево. Не знаеш, къде е вратата изобщо и ми викаш да засадя ябълка.

- Да засадиш ябълка до входната врата и недей да се инатиш, като некое дземпаре или пърле-муле, чу. Чуу - изрева кера Вангелия.

Крум тръсна глава и си тръгнахме.

След една година Крум пак се появи и Тя му се сопна яко:

- Ти, Круме, защо не посади ябълката, а. Я стига си се правил на по-голем от всичко. Засадиш ли ябълка, ке ти донесе голема радост, чу. Чу.

Крум я послуша и щом й каза, че ябълката се е прихванала, детето му оздраве. Дълги години беше неизлечимо болно от бронхиална астма. И това, ако не е радост, не знам кое е. Крум и Ганка са живи и здрави, питай ги, дали не беше така. Ванга пак позна. За какви ли не случаи се сещам, ама като съм тръгнал с Крум Василчев, да ви кажа още нещо. Не за друго, а защото се изживяваше като петле-джинка, та винаги задаваше „глобални" въпроси. Един път я пита:

- Лельо Ванге, кой от политиците уважаваш най-много.

- Не знам дали е политик, но най-много уважавам Людмила Живко ва - отвърна Тя, без да се замисли въобще. И Крум почна с неговите натегания:

- Чекай, ве, лельо Ванге. Това е дъщерята на вожда Тодор Живков, ве. Откъде накъде ти нея ще я уважаваш.

- Слушай, Крумчо - смеейки се, му отговаря кера Вангелия - слушаш ли. Всека година, Людмила ме кани и аз и гостувам по един месец в София. Къде точно, не е твоя работа, чу. Тва, че тя си има некакви връзки

свисше, не го разбираш и нема да ти го кажа. Нее, не е само йогите. Много по-големо е. Тя е по-умна от всички вас. По-умна е. Ама, най-много я уважавам, защото, колкото пъти да съм й гостувала в София или Бояна, Людмила ми е готвила. Людмила ми е сервирала. Людмила ми е отсервирала. И всичко, и всичко, лично Людмила. Никой друг. Докато съм там, само тя ме обслужва, да знаеш. Чу. Но, Крум не спира да ръчка:

- Лельо Ванге, ти си правиш майтап сега с мене, нали. На Тодор Живков дъщерята, на най-големия големец дъщерята ще ти готви, ще ти такова...

- Круме, може да не ми вярваш, но друга като Людмила нема. Тя е света. Невинна я убиха, горката. Невинна я убиха... Еееех, рано, рано - и въздъхна ли, въздъхна.

- Какво казваш, лельо Ванге - опули се Крум, та чак очите му изхвръкнаха. А кера Вангелия си продължава:

- И, знам, че ке ме питаш, та ке ти кажам. Не отидох на погребени

ето й, за да не ме питат всички, какво и как е станало. Всичко знам, но никога нема да го кажам. Не искам разправии. Людмила не заслужаваше такава жестокост. Не. Ама, на, съдба. Тва е. Убийците са си убийци.

И моля ти се, не ме закачай, като винаги за Македония. За последно ке ти кажам нещо и да го запомниш, че ке те изгона и никога нема да те пусна вече. Чу. Един ден Македония ке се събере. Солун и Скопие са от мъжки и среден род и ке си идат при майка им София. Децата ке се приберат при майката. Чу. Чу ли. Да не си посмел повече да ровичкаш тази болка. Аз съм македонка, бре, не знайш ли. Еми ти какъв си, бре. Да не си гюптин. И ти си македонец, чу. Чуу. Айде сега, марш... - излезнахме си като попарени. А, отвътре, от Нея се чува ли чува, едно страховито викане - и да си гледаш само спорта. Стига си се бъркал в чужди обори. Ке загубиш всичко. Идва преврат. Преврат идва. Ке дойде. Ке видиш. Ке видиш, чу. Чуу.

Така и така съм тръгнал, но да ви кажа нещо за един друг случай в спорта. За олимпиадата в Монреал, в Петрич самостоятелно тренираха

Иванка Христова и Мария Вергова. Денонощен, невиждан труд. Не знам, сигурно милиони тонове тежести, събрани едно към друго, вдигнаха тези момичета. Невероятно скромни, скромни до припадък чак. Иванка Христова, като мене беше левскарка, та ми беше особено приятно да ги заведа при кера Вангелия. Хем да я видят, хем да им гледа, както се казва.

Кера Вангелия ги посрещна по най-най-човечния начин на човещината й. Повече от час си разговаряхме и, чак на изпроводяк така, им вика ли вика:

- Йовано, на тебе ке ти дадат златен часовник, а на тебе Маре, сре бърен. Заради вас ке изсвират химна на България, насред Монреал баш. Немой да плачете. А, ако заплачете, не си бършете сълзите. Бъдете горди дъщери на народа си. Айде, на добър час и пак да дойдете.

Всичко позна. Иванка Христова хвърли гюллето на двайсе и не знам колко метра, не си спомням и стана Олимпийска шампионка. Мария Вергова взе сребърен медал. Вицеолимпийски шампион по хвърляне на диск. Тва е. Всеки със своя си спорт.

Аз не смеех да се здрависвам с Иванка Христова. Кой как се здрависаше с нея, ръката му ставаше сол. Не си усещаше силата, горката. Толко яка беше. Жената-Дан Колов, нема що.

Еееx, кера Вангелио, кера Вангелио, знаеш, че мога хиляда и една нощ да разказвам, на кой, какво си познала, ама не си ми разрешила и не смея. Помниш ли, кера, когато отбора ни по футбол Беласица влезе в А група и първия мач го играхме на стадион „Народна армия" с ЦСКА. Техният генерал ме пита:

- Е, Петя, с колко гола ще загубите...

- Не знам, но Ванга ми каза, че който вкара гол на Беласица, ке му изсъхне крака... - Малей, мълвата веднага се разнесе, чак в съблекалнята на ЦСКА. Хе-хе-хе, само преди ден-два, Стоичков ли, не знам кой, беше при Нея, та го беше ошашавила, предсказвайки му един куп неща.

Надигравт ни изцяло, но никой не смее да ритне топката във вратата ни. Добре, но, кой се сети, не знам, и като шибна една глава на топката и ... гоооллл. Биха ни. Пфуу, за главата хич и не се сетих да ги излъжам, кера Вангелио. Требваше да ме подсетиш, ама айде, всичко е минало. Голема Ванга се бех извъдил, нали. Ванга и половина, келеш с келеша, нема що.

На Тебе вече всички Ти верват, ама на-отиде си. Как поне веднъж не каза, кой да е кмет и кой да е цар. Пъдари, колкото искаш, кера Вангелио. Пълно е с политически пъдари и ченгета. Ама, да знаеш, не съм

забравил, какво ми каза на изпроводяк, така:

- Пеше, да знаеш, леля, нема да има никакъв апокалипсис, чедо. И адо, и райо, са пълни измислици, синче. Дрънканици, чу. Има само един велик, космически Разум на Хармонията. Хармонията на пълната яснота, Пеше. Тя решава, кой хаос, докога да бъде и кой, къде да се премести. Хармонията не се нарушава никога. Никога. Ние сме частица от нея. Ба ланс на равновесието. Другото е „Лажи, Вере"...

Да знаеш, верно излезна това, което ми каза, кера:

- Пари ке имате, Пеше, ама ке слагате само вода за компот и трушия. Трудът ке е попарен. Злато не се яде, чедо. Не се руча злато, леля. Неее...

Верно, кера. Изядоха ни студове и наводнения. Суша ни попари. Чу. Де, дай некаков знак за оправия, кера. Гроба ли ке мръднеш, абер ли ке пратиш, не знам, но, дай знак. Моля Ти се, кера Вангелио. Народа оскоте, чу. Чу. Аман от полицаи и пъдари. Такава война никъде нема. Аман.

СБЪДНАТОСТ

Това е, някъде трийсетина години преди кончината й. Преди да умре, нали. Не знам, какво ми требваше, та я питам, откъде накъде разговаря с мъртвите, като да са пред Нея.

И, като ме завре в едни, ни чувани, ни сънувани от мене изрази и терминологии, като да четеше от некаква много стара, ама прастара, още от преди предвремието, от мнооого пред, пред библиите и талмудите, Книга на Книгите. Всичко вижда и знае, та чак се сгуших ли сгуших, напълно изплашен:

- Живите, Пеше, се различават от мъртвите, от умрелите, чедо, по висшата плътност на времето. По висшата плътност на времето. - И си ми говори, като академик на науките, все едно, че е некаква жрица-иноземка, нали. Ехее, кой знае, от кой си свет там. Тя говори - аз немея:

- Те знаят, къде съм, Пеше. Всичко знаят и щом требва да кажат нещо, хоп и са тук. Я така, до мене. Защото, човека, Пеше, си е енергия. Енергия с памет. С памет, дааа...

А, съзнанието на вселените, Пеше, е безгранично и на различни нива. Нива, чу. Чу. Съзнанието не е мисловна категория, да знаеш, чу. Душата напуска границите на телата ни и продължава да живее в безграничието. Защото тя е съвсем тънинка, безтегловна частица. Божествена

субстанция, преминала през всички сфери. През страните на Духа и Властелините, в страните на ангелите и архангелите, през планетарните сфе-ри, надоолу, през природните стихии и стига до Земята, в съответствие с момента на раждането ни, пространството и времето.

И, да знаеш, душата е безтегловна, но има девет обвивки, които я предпазват, а те тежат от триста до триста и шейсет грама. Чистата душа, разбира се, нема и грам тегло. Съществува пълно преобразуване на материалния свет в духовен. По най-уникален начин, сме физически и нефизически. Хармонично трептене на всичките субстанции и е извор на човешки чувства.

А, времето, не съществува, защото е енергия, смесица между минало и бъдеще, идващи заедно, като сегашното. Това, което сме сега е минало и бъдеще. Настоящето е минало и бъдеще. Настояще, значи, немааа. А в края на историята, идва нова ера, нова епоха. Изобщо ново Начало. Ново Начало, чу. Чуу. Сега сме само една от безкрайните цивилизации и видове, дето ги има навсекъде...

Много скоро, ке бъдеме гости на други цивилизации, в други галактики. Много, много навътре в безкрайния Безкрай. Далееко...

Нали съм ти казвала, Пеше, че в космосите нема празно пространство и е претъпкано с живот. Живот, изчезващ и появяващ се, в определен, заръчан период от време.

Чуждоземците, Пеше, не боледуват и не познават болестите. В действителност, болестите не съществуват. Не съществуват... Дааа...

Загледай се, в който си искаш камък и ке го видиш, че е така. Ке видиш многоо неща, защото, нали знаеш, че камъните са живите дискети на Вечността. На паметта изобщо. Всичкото там, минало и бъдеще. Защото светът е математическо видение на оригиналната, същинска памет, на интуицията, нали.

И, туку изтряска трескавицата:

- Гравитационното притегляне пък, Пеше, зависи само и единствено от Господ. От Силата, чедо, чу. Тва са безкрайните математически за-кони и рационалности. Всичката рационалност, да знаеш. И да помниш. Ние, отдавна сме в контакт с чуждоземните, иноземни същества. Имаме емоционално тяло и божествена, духовна връзка помежду ни.

Призраците и те, са действителни и мисловни. Дааа... Призраците, наистина са действителни и мисловни.

Ехее, още през четирийсе и първа година, Хитлер, примерно е летял до Луната и обратно за по-малко от час. Час и половина най-много. Бил

е прек контактьор, директно с извънземните, нали. Имал е прека връзка, извън всички тайни общества на Темплиерите, на Туле, на Черното слънце или на масоните Врил, да знаеш. Чу. И, Пеше, Хитлер не е умрел. Извънземните си го взимат с тех, в техното си място. На планетата Метон. Планетата Метон, която има две слънца и са на четири-пет светлинни години оттук, в съзвездието Центавър.

А, извънземните от Плеядите, седемте звезди-сестри, са построили Хеопсовите и всички други пирамиди и отдавна, отдавна си живеят сред нас. Тук са, да знаеш. Те взимат Майте и Ацтеките при тех, в другото измерение и стават невидими. Живи са. Не са изчезнали, чу. Чу.

Плеядите са имали съвместни наземни лаборатории с Хитлер, да знаеш. Да, Пеше, съвместни лаборатории с Хитлер, за летателни машини ли, чинии ли, и не знам, как още им викат. Чертежите са били приемани от две контактьорки-медиуми. Две девственици славянки. Едната е от Загреб и се казва Сугун, а другата, Мария, е от Скопие. Това е истината.

Тези лаборатории, все още работят, некъде в Антарктида. Е, нема да ти кажа къде, да не се разприказваш, а не искам беля на главата ти. Защо, Пеше, да си връзваш на здрава глава счукан лук, леля, нали... Искам да знаеш, че се е отровил двойникът на Хитлер, а не самият Хитлер. И какво от това. Имал си е двойник, бре. Нали всички са били хайл-Хитлер... Кой нема двойник. Всички си имаме двойници, леля, чу. А пък Сталин, Пеше, е имал чак девет двойника. Напълно негови копия. Иди, че го намери, ако можеш, кой е истинският. За това се носи „истината", че Сталин никога не спи. Как не. Кой не спи, бре, леля. Сънят си е малката смърт, чу. Правил ги е на глупаци всички и най, ама най-верните му люде, едва, едва са се досещали. Я, на, гледам... Имал е четирийсет вили около Москва и никой не е знаел, в коя е истинският Сталин. Кой го знае, къде е той, къде са двойниците. Не го виждам сред умрелите. И злодеите, Пеше, са експеримент, да знаеш. Какво ли нема по света. Всичко има, чу. Експеримент, леля. Експерименти. Опит сме, Пеше, да го знаеш, чу. Чуу...

Чух ли, не чух ли, но и до ден днешен съм си ошашавен. Пълен шаш. Абсолютна, луда лудница. Нека и тебе да те изтреска с нещо, дето нито си ю чул, ни си го сънувал, па ке те питам как си, кой си, и защо си. И ти ке се чудиш, да знаеш. Чу.

Истина или не, но всичко изречено от Нея, все се е случило или ке се случи, било е и ке бъде. Празно нема. Дай, Боже... Дай, Боже... И ние да видиме другите светове. Другите галактики. Да ни приеме Дълбината... Аман от умопомрачение. Стига. Настрадахме се.

КОМШИЙКАТА

Кера Вангелия, идва в Петрич, още през Втората световна война, некъде четирийсет и не знам коя година. Преди тва, Тя си е в Струмица. Даа... Когато се омъжва за майстора на каменни къщи, бай Димитър, Тя си е още в Струмица. Митко отива в Струмица, за да я пита, кой е убил брат му Танас, а Тя му вика:

- Слушай Мите, нема да ти кажа името на този, който е убил брат ти, но, който те срещне пръв на пътя пред селото ти, да знаеш, че, той е убиецът на Танас. Нема да се наложи да му отмъщаваш... Ке го убие друг побратим на брат ти. Друг, Мите. А ти, нема да спреш да идваш при мене, докато не се съглася, да се омъжа за тебе. Ти ке се ожениш за мене, бре Мите-Митенце.

И така става. Сбъдва се предсказанието й.

Тя отива млада, млада, хубава, хубава, булка в с. Крънджилица, е тук в Огражден, в големата двуката каменна къща, на майстор Димитър Гущеров. В тази гердан-къща, на чердака, на втория етаж, Ванга прави какви ли не епохални предсказания. Тогава е най-силна в силата си.

В Петрич идват, първо на квартира, ей там до леля ми Олга. Забравил съм вече, как се казваха хазяите й, но беха многоо сиромашки,

Сватбен портрет на
Ванга и Димитър Гущерови, 1941

горките, но приютиха Ванга...

После вече, като млада невеста, кера Вангелия и мъжът й Димитър купиха тук, до пазарището, тази схлупена, схлупена, кой знай от кой век къщичка. По-голяма съборетина немаше, да знаеш. Въпреки това, Митко преодоле всичко и сам-самичък направи къщата и оградата. Всичко, чисто сам. Кера Вангелия му изправяше даже старите пирони, оти немаха пари за нови. И, носейки на гръб дъщеря си Венета-Венчето, се катереше по една грубо скована, почти отвесна, лествеица от етаж на етаж. Дефакто, Венчето, ангелчето на мама Ванга, порасна на гърба и.

Така, камък по камък, едно връз друго, всичко по конец, сам саминки, си иззидаха целата къща от камък, да знаеш. Бай Димитър беше голем майсторлък. Ако и да си пийваше, беше пълен майстор. Без пукнат лев, да съградиш двуката къща, си е огромеен труд на трудолюбието. Оражленлия, ей. Нема що. Тя и Митко. Казваше се Димитър Гущеров. Кера Вангелия, носи името му Гущерова. Вангелия Пандева Гущерова. С това име си отиде и в отвъдността й. Тя, дъщерята Вангето, на дедо Пандо и майка и Парашкева, която стана калугерка в манастира „Вади-очи" до Струмица, га мъжът й Пандо, да се прежени за мащехата на кера Вангелия, за да не им пречи в любовта. Така че, това са трите орисии на кера Вангелия: Струмица, Крънджилица и Петрич. РУПИте са пазителите й. Но, истинският й паметник са каменните къщи в Крънджилица. Къщи, без пирон и тухла. Само горди камъни, книги на паметта, на Вечността. Библии на Дълбината. Какви са били тези неуки майстори, не знам, ама къщите им, като изгреви на светостта. Гердани, огърлици на Боготата.

Та, като комшийка, Тя, безброй пъти е идвала у нас. Безброй, безброй пъти. Веднъж, спомням си, дойде с един пеньоар, така. Един китайски пеньоар от чиста коприна, ама много, много наситен на богати цветове. Красота. А Тя си беше още многоо млада, та не знам кой й вика ли вика:

- Доде - на петрички, значи како - ай, доде, завърти се така, малко отпред, малко отзад, да те огледаме, доде. Изглеждаш ми като от Шанхай. От Шанхай, доде. - Кера Вангелия, смей ли се смей: къ-къ-къ...

Е, нема какво. Беше много красива. И като душа беше великолепна. А като комшийка - два пъти повече. Имаше прекрасна, женствена фигура. Мадама. Мадама. С изключение, че беше незряща, горката. Инак виждаше всичко и навсекъде. Ние бехме слепите, а не Тя. Не Тя. Ние. Ние, нищо не знаехме и не знаем.

И винаги, на празници, тва Нова година, Рождество Христово, Ве-

Венчето и Любка (сестрата на П. Баков), 1958

ликден и всичко, бехме или а нас или в Нея. Но. най-вече ходехме при Нея. Не бива да си крива душата. Бехме си непрестанно в Нея.

А пък готвене. Не дава друг да сготви. Само Тя. Лично Тя. Никой друг. Бъркалката, тенджерето, манджите, сармите, друго-трето, всичко Майсторка на всички вкусотии. На вкусотиите й. Та и днес така. Беше, мисля петдесет и втора година, защото аз бех едва в осми клас. Точно така. Аз, и сестрите ми с Нея си израснахме Майка ми, татко ми, Любка, Антоанета и Зоя, кера Вангелия и нейната й дъщеря Венчето, моята четвърта сестричка. Неразделни.

Та, гостуваме й, ама кой ли не. А Тя смее ли се смее, в неистово удоволствие и щастие на гостоприемството й. И, изведнъж млъкна и се вторачи в Славчо Мътоко, дето беше в НАРМАГ тогава:

- Славчо, бре. Аз те виждам тебе униформен, бре. Униформен те виждам, бре.

- Какво, доде. Какво ми казваш, доде - пули ли се, пули Мътоко, та чак врато ке му се пукне.

- Даа, Славчо, комшиче мое. Униформен ке си. В милицията ке си униформен. И да му кажеш на твоя покровител Ангата и на Стоян Киряко, че това не е, като да им правиш кафе. Нали му беше личен кафеджия през четирийсе и първа, нали. Кафеджия. Хе-хе-хе... кафеджия и униформен милиционер. Не е едно и също, Славчоо, чу. Чуу.

Хайде сега, кажи ми, какво е това, а. Кера-вара, не мина и месец и Славчо, младши лейтенант. Неизлюпеното яйце, мътоко, опъна униформата и иди го стигни, ако можеш. Офицер, бе. От Народната милиция. Фант. Как я сметаш ти, тази работа. Офицер. Ехее... Нейната дума се осъществи. Тва е. Ванга го е предсказала, не аз. Ние пред Нея сме нищо, Тя е Божи човек. Светица. Истинска, Света Светица. Не спираше да ни напомня:

- Никога не се отказвайте от Русия. А се отказахте, а загубихте. Иначе, ве знам наизуст, и комунисти, и фашисти - един и същ боклук Тор. Ке ве сменат... - Нейната дума се осъществи. И, никой не заслужи уважението й. Тя боготовееше пред Русия...

Не знам, дали помниш, доста по-късно така, през седемдесет и пета година, беше ограбена черквата св. Петка. Ама разбита, разбита... Прозорци, решетки, всичко сол. Стъкло до стъкло. Абсолютен погром. Не от сега се ограбват черквите, не е от сега. Всичко е по поръчка.

Милицията взе, каквото взе там, отпечатъци, едно-друго и, представяш ли си, същият този Славчо Мътоко, дето сега му викат Бачето фотографа, право при кера Вангелия. Наглостта им немаше край. За всичко, все при кера Вангелия отиваха. Целата им работа им я вършеше Тя. Та и сега задъхан, задъхан, Славчо вика:

- Доде, разбиха твойта църква св. Петка - уж Нейната, за да я трог не некак, нали знаеш, тарикатската - отмъкнали са, доде, иконите и онази Твойта на св. Петка, големата, най-големата икона на св. Петка. И тя е откраднатa. Кажи, доде, ще ги разкрием ли или не.

Ама тва не е за пръв път, да отиват служебно при Нея. Та Тя му казва, като за нещо текущо и ежедневно, най-обикновено:

- Виж, Славчо, двама души са. На втория ден ке ги заловат и ти ке ги разкриеш. Единият крадец е петрички зет, чу. Не го познавате. Другият е югославянин. И двамата работят в Германия, но не им се работи и са се хванали с апашлък. Чу. Крадци са.

- Чух те, доде. Моля ти се, доде. Щом ти го казваш, вервам ти. Вервааам... - и побегна весел, весел да докладва, като да ги е разкрил вече.

И така, още на другия ден, се обаждат от София за иконите:

- Ало, Петрич. Имате ли крадени икони. От некоя черква, да са откраднати икони...

Наште, шаш:

- Имаме, имаме...

- Двама души - вика онзи от София - има замесени тук при нас. Веднага елате, с отпечатъците на ръка, да сравним те ли са или не. Веднага.

Отиват и какво... Всичко съвпада по думите на кера Вангелия. Заловили са ги през деня. След кражбата, крадците тръгват за Германия да ги джеросат и ооп в капана. Капут.

С една дума, кера Вангелия, си е кера Вангелия. Даже получи благодарствено писмо от Благоевградския владика, мисля, че беше вече Пимен. Патриарх, мисля беше Максим, не помнам. От милицията, нищо. Те се мислеха и над Нея, и над Господ. Смъртни-безсмъртници, нали знаеш. Отгоре на всичко, като за благодарност така, по-късно й организираха умопобъркващ обиск в дома й. Дааа. Обиск на кера Вангелия, която на

мравката път правеше, знаеш, нали. Била незаконно забогатела. Била ментарджийка. Абе, на кера Вангелия, всичко й е дадено от Господ, за здравето на хората, дошли да я питат, за какви ли не мъки, за да найдат спасение от Нея, за здраве и обич.

И всичко, защото не пожела да услужи на тогавашния шеф на МВР-то Коста Михалчев. Изпратил при Нея, некаква любовница, а кера Вангелия я изгонила. Не обичаше фльорците. Затова, Коста Михалчев, разпорежда обиск, като на престъпница и крадла. Да се знае, кой беси и кой коли.

И, представяш ли си, същият този Славчо Мътоко, как е издевателствал над Нея, карайки я да се снима навсякъде, уж за веществени доказателства. Снима ли снима пред свидетелите: Рисаф, Любо Льонов, Ангел Иванов, Йордан Христов и разни други мижитурки, да не ги изброявам. Да не ги увековечавам покрай името й, тези невзрачни шушумиги. Всички плачат - Мътоко снима. Снимка до снимка. Общо и поотделно. Щрак, щрак, кое, как е. Под дюшеко, над дюшеко. Под дюшемето. У мазето. На тавана. Навсекъде кьртат ли кьртат, разбиват ли разбиват. Генерална акция, ей. Разбираш ли. Акция.

Иззеха й. всичко и хооп, една обща снимка за спомен на палачите. За спомен, как са я унизили. Набутаха всичко в едни кашони, и парите, и златните, и сребърните, и всекаквите и подаръци. Всичко. Всичко. Пода рък до подарък, за които Тя и не знаеше даже. Кой къде ги оставяше, там си оставаха. Тя не ги и пипваше. Беше абсолютна безсребърничка. Без сребърница. Страхотия. Тия, дето беха покрай Нея, я грабеха, а Тя знаеше, но нехаеше. Лошотията не я оставяше на мира. Завист над завистта.

Изведнъж, кера Вангелия, се срути на земята. Получи лек удар Инсулт ли, нещо друго ли, не знам, но светкавично я откараха в София, във Втора градска болница. Защо там, не знам. Не съм и питал. Не е моя работа.

Веднага я посещава Людмила Живкова, дъщерята на Тодор Живков На царя наш, комунистически, тогава. И така, всеки ден. Дори по неколко пъти на ден. Беха си много, много близки двете. Кера Вангелия обичаше Людмила, като душата си. Като свое дете. Обичта беше взаимна и духовна...

Дойде време да се разбере всичко за този случай. Кой, какво е разпоредил и защо. Суматохата в МВР - Петрич, беше страхотна. Никой и не е допускал, че ке ги удари гръм свисше. Людмила Живкова, лека и пръст, лично се беше погрижила чрез Тато, всичко да се върне, както си е било на място. Лично тя, щяла да дойде с баща си, да види, дали е изпълнена

заповедта.

И започнаха да лепят, едни ми ти увеличени снимки, една до друга, една над друга. С една дума, тапет-възстановка, на обира милиционерски, нали. Нема лабаво. Хайде сега, да видиме, кой е началник над кера Вангелия. Подреждат-разреждат, връщат-обръщат, ама нещо не им излизаше сметката. Нема лабаво... Липсваха доста златни и други неща. Не знам кой, как, но липсваха. На снимките ги има, на връщането ги немааа... Откраднати беха. И, най-важното, кера Вангелия знаеше всичко, но си го затаи в себе си. Никой не издаде. Умираха от страх, да не ги разобличи, но Тя - не. Сложи всичко на душата си. Посърна, горката. И така, до гроба й. Па и след него, сигурно...

Беха я ограбили и преди обиска. И след това пак я ограбиха, но си мълчеше. Имаше замесени, както кера Вангелия ми е казвала, и хора от МВР, но и Неин си, вътрешен човек. Немаш си представа, колко деликатна беше. Божеей...

Набедиха най-верния й човек, Благото Пазача. Един великан с петдесет и пети номер обувки. Благ, благ и мнооого кротък човек. Не издържа на клюката и несправедливостта и се обеси на портата на барачката му, до

Вангa и съпругът ѝ, над тях пазачът Благой, долу - съседката баба Стана Ламбрева и Венчето, 1958

нейната къщичка насред Рупите. Не устоя добротата на мълвата. Лелеее, колко плака кера Вангелия, за този кротък Благо. Не спре да стене:

-Отиде си, най-невинният. Най-чистият и скромен човек. Обичах го, като брат, Пеше. Да знаеш, чу. Беше ми повече от брат, чуу...

Спомням си, как веднъж, като на някаква скоропоговорка му вика на Коста Михалчев, шефа на МВР-то в Петрич:

-Спри да разпростра няваш, че съм ти сътрудник по Държавна сигурност, келеш. Спри да даваш разни сводки, че ме водиш под псевдонима Струмска. Не лъжи големците и

преките ти началства, че съм ти агент по Държавна сигурност, уж де. Каква Струмска съм ти аз, на тебе, бре, келеш безсрамен. Знам, че за всичките ми неприятности си виновен ти. Ти беше и си оставаш един помияр, един крадлив крадец. Чу. Мъник. Душевен мъник. Чу. Ти и никой друг, през всичките тези началнически години, ме граби. Кой не продаде, кой не предаде, бре, лицемер над лицемерите. Ти и само ти. Никой друг. Знам го. Умрелите ми го казват. Тези, които лично изби. Ама, да знаеш, ке се скапеш като другаря Никой. Добре знаеш, че си нищо и никой, нали. На-силникът умира като насилник, бре, недостойник, неден. Чу. Чуу ли, другарю Никой. Проклет да си, проклятие, проклето. Проклинам те, мръснико, с всичкото черно проклятие.

Малееий, както каза - така стана.

Какво да ти кажа повече. Па и, кой ли може да ти каже повече от Нейното мълчание. Никой, Никой.

Както каза, така и измреха, нали.

АЙД УК

По молба на моя генерален шеф и личен мой приятел Стефан Нейчев, се съгласих да помоля кера Вангелия, да гледа на един злосторник от Търговия на едро в София. Защото, аз четирийсет и три години живех в София и по света. Отидоха

си, като да ги е немало, тези години. Верно, времето не съществува.

Та този МОЛ, материално отговорно лице, беше дал страхотен дефицит. Били се напили и не помнел, къде са кеш сумите от оборота, а това са много пари, нали. Уж ги скрил, да не му ги вземат и не се сещал, къде ги е сложил. Лажи-Вере. Лажи-Вере, а. На мен, изобщо, ми беше все едно, какво ме лъже тариката пиандурски, защото си знаех, че кера Вангелия ке го завре там, откъдето е дошъл. Хич, ама хич не обичаше крадците и пияндетата. Кьркандетата. Особено, тези, дето крадеха Държавата. Леле-мале, да не си й. пред очите. Да не си й насреща, ей.

Та, с личната кола на начетеното лице, защото разбойниците и тогава, както и сега, си имаха и мерцедеси, и всичко, да знаеш, и хооп - право на Рупите при Нея. При кера Вангелия, значи. Там, като никога, немаше никой. Ни отвън, нито вътре. Нема пазач, нема нищо. Направо рай. Рая на тишината.

И аз се думнах направо при Нея. А Тя, една развеселена, весела,

весела, та чак ми се плези насреща и туку ми вика:

- Я ми го докарай, тоо апаш ти на мене, аз да му кажа на него, как се завиват хиляди-хиляди левове във вестник Работническо дело. Да му кажа, къде е нахакал кашона, защото е мислел, че има излишъци. Къ-къ-къ - смей ли се смей Тя - Арно, ама мозъкът му късопаметен, малък и си отива в затвора. Заминава пиандура, кърканделa му с кърканделa - сарафош, баш в затвора, ако не му кажа, че парите са си там, където ги е скрил. Алкохола, Пеше, всичко затрива. И гъз и глава. Пияния е по-лош и от лудия, да знаеш. Чу.

Аз, чак се стъписах, ама викам го гяволо при Нея и моментално се изнизах, че хич не ми се слушаше, как ке го одере жив този нахалник. Но Тя, така вика, че и умрел да си, пак ке га чуеш:

- Защо, бре келеш, като се напи като мотика, крийш крадените пари, а. Ето ги на. На бали, на бали завити в двойни вестници Работническо дело. И си ги сложил в огромния кашон при рушветите. Кашона с рушветите, знаеш къде е, нали. Е, те там са и тия пари, които не си ги отчел навреме. Айде сега връщай всичко туптан. На куп и бакшиши и редовните. Дано ти дойде акъло топка, та друг път да не локаш, като разпран. Чу. Парите са ти у кашона, зад клекалото на нужника ти, гиди посерко неден. Веднага да ги върнеш, че заминаваш в затвора за много време. И да молиш за милост онзи златен човек Стефан Нейчев, да не те даде на следствието, защото ке си изгориш на белото видело, като едното нищо. Изгоре, чу. Чу.

Лелеей, и името на шефа издруса, и на мене напълно ми притъмне, та побегнах към минералните извори в долния край на Рупите. Таман и беха подарили токачките. Чудни кокошчици, с бели точици връз черно-сива перушина и едни ми ти голи главички с ушенца, секаш са намазани с бела и червена блажна боя, великденска боя. Пълен кеф. И така си ги гледам ли гледам, милувайки ги с поглед, питайки се, коя е мъжка, коя е женска. Въобще не се различават.

Покрай мене нема никой. Пълна тишина. Само си го мисля това така. Минава ми през акъла, такава една мисъл, нали. Нема никой, само един горест, гащат петел, кудкудяка така, цървен, лъскав, с много наперена и невероятно красива, шарена опашка. Як петел-петелище, нема що. Тук, на Рупите, като че ли нещо ги угоява тия птици. Стават грамадни. Чудех се, той ли ги яре или не токачките, минавайки ми през ума, да си грабна две токачки и да си ги развъждам в София, на ранчото при бабата, майката на жена ми Мария. Бабата Лозена, гледаше билюци кокошки и

пуйки.

И вече се виждам, как ги развъждам и стават много, много... И гледам, материално отговорното лице, изхвръкна от стаичката на кера Вангелия, като полудел от некаква люта лудост. Направо беше си слънчасал напълно. Слана го беше ударила.

- Що стана - викам му - позна ли ти... - и се правя на тапа.

- Мани, мани, разгони ми всичката фамилия. Луд ме направи. Изплашен съм до дъното на мозъка, ей. Каза, да не й пипаш кокошките, че ще се скарате. Малеей, бегай да бегаме, братче. Ужасно ме е страх...

- За какви кокошки ми говориш, па ти бе.

И в тва време, отвътре, от отвъдното, се носи едно гръмовно викане ли викане, та чак се сковах. Страхотия:

- Ке вземеш две токачки, а. Ке ги развъждаш в София, при баба ти Лозена, а. Хе-хе-хеее. Само да си ги пипнал, чу. С петело ке ти строшам тиквата баш, чу. Чу.

Е, нема що. Мале-майчице. Егати и чудото и чудовището недно. Дори не можеш и на ум да си помислиш нещо. Иди се скрий некъде, ако можеш от Нея. Умирачка. Откъде накъде ми чу мислите, ми виде мечтите, не знам. Сбърках се, та и викам:

- Кой ти пипа кокошките мари, откачалко шантава, пошантавела, недна. Човек да не си помисли нещо. Аз само си се чудех така, дали петелот ги мръка тия точкуваните папагали, неле. Какво от това. Шийките им ке си останат голи. Чу.

- Ке видиш точно, кой ги мръка, кой ги яре, бре аро, ако ти излезнам. Само ако ти излезнам бре, гиди аро бърливо-ошантавело. Ха-ха-ха - умира си от смех милата и ми вика ли вика:

- И да не ми водиш повече такива мискини, че ме заболява много главата, чу. И да дойдиш другата неделя. Ке те водя на Роженския манастир, да запалиме свещички, чу. После, на воденицата у Кърланово, ке си опниме по мастичка с ментичка, леля. Ке си попейме, синче. Чу. Ай сега, носи много здраве на семейството ти. Чу.

Тя си е Тя. Няма друг такъв. Нема. Та й викам:

- Чух, чух, чуууух, да пукниш дано... - И смеейки се се фукнах в колата на джебчията и дим да ни нема. Отпрашихме за София, без токачките. Бегане му е майката. Нема лабаво. Онзи караше като сдъвкан, та изплют върху некое препикано мушкато. Как сме се прибрали, сам си знам. Зиг-заг, зиг-заг, в пълен уплах.

Виж, парите се намериха, и къркандето отърва кожата, защото даде

големи излишъци. Абдало си е абдал. Не умее да краде, па тръгнал да бо-"атее. Голем майтап, нали. Шефа ми каза едно браво и така свърши моето зазвъждане на токачки и на пачки. Късмета си е късмет. Или го имаш, или го немаш, да знаеш.

По-късно, като отидох с кера Вангелия на манастира, умрех да се смея, че Тя ми каза, какво още му казала на апаш Георги, до девето коляно чак. Представяш ли си, а. Чак в мозъка ти влиза, ей. В мозъка вътре. Човека беше полудел от ужас. Ама, айде от Нея да мине.

Сега на Рупите е пълно с токачки и мойте кучета Янтър, Живец, Джина и Снежец, умират да си играят с тех. Големо хвъркане и крякане пада, че кучетата застават в стойка мирно и започват, некак да се смеят. Смеят се, та се късат. Кой ги знае, какво точно виждат. Може и кера Вангелия да им прави смешки, знам ли. Кучешка му работа. Кучешка. Иначе, те знаят милион пъти повече от нас. Ама и куче да не си. Така си е, нема що.

ИЗМЕРЕНИЯ

Пак сме некъде в шейсетте години на двайсти век. Ехее.
Както се казва, преди хиляда години и аз й пея ли пея:

Айде, сънце,зайде -
месечеина греее...

Та, чак тарамбуката ми плаче, в страшна жалост-жална. Отроних сетен стон и спрех. Ревех. Плачех от неистова мъка, гледайки бликналите бездни на кера Вангелия. Добротата й плачеше, ей. Лелееий, ама плач, да зидиш ти. Не си видел такова нещо. Не. Не си видел, плача на Прозрението. На Прозрението на слепотата й. Душата й плачеше, с кладенчови сълзи на светотата й. Помилва ме по главата и, като от некакво задгробие, изхлипали изхлипа:

Гергьовден - манастира „Св. Георги" над с. Гега.

- Песента, Пеше, е като коренът на коренището, на наземните цивилизации. Тя вижда всички измерения, да знаеш. Чу. Тук с нас, сине, живеят поне още десет-единайсет цивилизации. Наземни цивилизации, чу. Чу. Не ги

виждаш, защото са в други измерения, зад умрелите. А, на дъното на океаните живее най-древната и най-висшата от тех. Най-най-умната...

Отвреме навреме, излизат на брега да видат Сънцето и Луната. Луната, чедо, е нашата прародина. Луната, да знаеш, не Земята. Луната е нашата майка. Като си идеме зад нея, ке видиш, че е така. Там са ТЕ. Нали знаеш кои, а. При пълнолуние, усетиш ли нежна жалост, да знаеш, че ТЕ пеят. Пеят на звездите - очите на предпредците ни. И ние сме от звездите и ке си идеме при звездите си, синче. Ке си идеме. Там, и това е шестото измерение на Душата. На Кармата. Кармата, Законите на причините и следствието във всеко измерение. Душата си е една и съща, чу. Чу. Закона на законите е Душата. Силата. Да, Силата.

Айдее, пак ме започна и пак изтръпвам в тръпките на смаляването ми, в една напълно невидима точица. Пак изчезвам, кой знай, къде. Накокошинил съм се целият и се люлям ли люлям в неистов уплах. Отвсекъде ми се чишка. Начишквам се и това си е. А Тя, дроби ли дроби, едни нечувани чудесии на чудесиите:

- И да знаеш, можем да имаме достъп с много тела, с човешки или с други форми. Те са в състояние да ни помогнат в катапултиращия скок на съзнанието, та да използват изцело вселената и вселените, съществуващи за нас.

Размишлението, че самите ние, можем да бъдем многоизмерни, разширява ограниченото познание на законите, които направляват Пространството. Пространството, да знаеш. И, щом човек започне да е в тайната на най-невероятния израз, на безкрайните разнообразия, той се превръща в Творец. Дааа. Творец, чедо, чу. И ние можеме да сътворяваме самата физическа реалност. Чу. Света, Пеше, е отворена система, която прилича на вртоп сред река. Щом се смени реката, сменя се и водовъртежа.

Ако искаме да еволюираме, трябва да премахнем илюзията за разделение, отвъд различията на видовете, като съставно космическо съзнание.

Имаме не само физическа ДНК, а също и емоционална ДНК, и Ду ховна ДНК, свързани неразривно с нас, в това съществуване. Защото има и друго съществуване, да знаеш. Чу.

Така, Пеше, в невидимото съществуват и други цивилизации, в рам-ките на самата Земя. Верно е, да знаеш.

Произходът на човешките същества и на некои извънземни, които посещават Земята, е общ. Общ. От едно и също общо Начало. Общо. Чу.

Има групи извънземни, които наистина са идентични и сходни с

хората по размер, по външен облик и физическа природа. Напълно са еднакви с нас. Едно към едно. Дааа.

Извънземните посетители, са абсолютно ненатрапчиви и, да знаеш, че съществуват. Съществуват. Истина е. Те са тук, сред нас. Идват и си отиват, когато и както си поискат. Така де. Това е космичната плазма на Вечността. На Истината. Еееx, Боже-Господи, Господи. **Истината се мени, Пеше... Променя се. Чу. Нема вечна истина, разбра. Чууу.**

Въздъхна-въздъхна и млъкна, все едно, че нищо не е било: - Айде, докога ке те чекам, да ми попееш, бре бърливо, онази твоята ти песен. Изпей ми я, бре, шантаво дете на Песента. Тръгни с нея през измеренията на Дълбината. Разбуди тъмнината... Пей, нимбо моя. Запей Пеше.

И заплаках, задавен в сълзи на радост. Неземна радост, че пак й пеех, че си бех тука на Земята. И на Луната. Лелееий, какво облекчение. Просто пеех, новопоявила се в момента, в съзнанието ми песен за Нея. За кера Вангелия:

Касандра ли си, св. Ванга,
преродена от вечността.
Нострадамус или пранга,
ослепена светлина.
Сибила ли си, светота...

Тя беше занемела, в почудата на Сътворението. Участваше в него, стъписана от проникновението на мига. Еей, да знаеш, щастието, че създаваш нещо, е най-големото докосване до Силата на доброто. Нема нищо по-хубаво от това. Това е Същността. Чу.

После, сам саминки, само двамата, пийвайки абсент с ментичка, в як дует запехме:

Ним се караш,
стара ле, мале,
оти сум пиян...

Играем ли играем лудото хоро, като джинджии барливи, на предвечността на плазмата. Хоро на земността. Пълни откачалки. Митични със извънземието и земни с пръстта.

- Та ние сме си земни, Пеше. Земляни сме и знакът ни е осмолъчка. Обемна осмолъчка, да знаеш, чу. Космична осмолъчка. Това е законът ни. Звезда. Звезда-осмолъчка...

ОСЕНЕНИЕТО

Кера Вангелия, нещо везе, та го заплита ли заплита и си ми говори:

- Ти, какво си мислиш. И мене татко ми ме е плескал, като по-малка, така. Ехеей, колко пъти ме е бил, да знаеш. Виж, майка ми Парашкева, никога. Майка ми, милата, никога, Пеше.

Веднъж, спомням си, бех се покатерила върху комшийската дюла, да си откъсна най-жълтата дюла. Най-жълтата, най-големата дюла. Така миришеше, пустата му дюла на хубост, та чак полудех от мерак да я откъсна. Да е моя, да си я миришам от мерак. И, татко ми, като ме завари, като ме смъкна, като ме папареса по гъзот... Бой, бой, до посиневане. Нема да го забравам, докато съм жива.

Ама оно, аз, като момиченце бех много палава. Много. Мъжкарана си бех. Хич не се траех. А, ве, лудо дете. Луда.

- Е, като че ли сега не си луда, нали - викам аз и си се хихукам под: носа си.

- Де млъкни сега, като ти разправам, що е било, що не е било. Туууу, шантаво аро, побъркано, гиди. Таа, слушаш ли. Слушаш ли ме, бре. Мене вихрушката, Пеше, ме ослепе, като бех много по-голема. Мома си бех вече. Ехеей, мома на момите, леля. С едни, те такива така фалджан очи

Сини, сини - синева. Синеока македонка, над македонките, чу. Защото ние сме си македонци, нали, синче. Аз съм от Струмица, а вие сте от Радовиш, нали така, а. Ако сега живеем в Петрич, чу.

Очите ми, ги взе тайфуна, чедо. И мене целата ме вдигна, пустият тайфун ли, вихрушка ли, та ме запрати некъде си - нито виждам, нито мога да мръдна. Размазана бех целата. Беше ме ослепела, Пеше. Окьоровех си, синче, за цел живот.

Добре, че татко ми ме намери... То не беха доктори, баби и какво ли не, но никаква полза.

По-късно отидох в Солун да уча Брайловото писмо, дето е за слепите, нали знаеш. Изучих го. Мога да чета по него, като по вода. Ама, що файда. Многого по-късно, некъде към иляда деветстотин трийсе и четвъртата ли беше, по-рано ли, по-късно ли, не помнам, ТЕ, дойдеха да ми кажат, че требва да съобщя, да обява на хората, че ке има война. Ке има Световна война. Аз даже, не разбирах дори, за какво става дума. Па и откъде да го знам, нали.

Най-първо, дойде един конник, така, заедно с коня си вътре в стаята ми. Направо пред мене изникна. Върху мене чак. Ама целият свети, като слънце така. И Той, и конят му греят. Конят, некак еднорог такъв, беел, беел, светещ, говорещ кон. И, Богът, туку ми вика, така:

- Ти си избрана от Разума, да предричаш на хората, какво ке се случва занапред, още преди да се е случило, за да знаят. Да са подготвени и да не се плашат.

Аз го гледам ли гледам, като да не съм слепа, ама нищо не разбирам. Пък и бех се чисто размомела, та го зяпам ли зяпам, като ошашавена, премалела от нега и мерак. И му се радвах ли радвах, като да бех влюбена в НЕГО. Защото беше много, ама много, много хубав, ти казвам. И, как ухаеше, как ухаеше, Бооожеей. Представа си немаш. Представа си немаш, какво блаженство струеше от НЕГО. Красота, Пеше. Красива красота, да знаеш.

А Той, се възправи с коня и тамън да излети така, се извърна и ми пика, та чак се сковах. Малееей.

- Нема да имаш деца. Всички ке са ти деца. И стари, и млади. И живи, и мъртви. На никой да не казваш за мене. На никой. И още: ние всички ке дойдеме при тебе и ке ти кажеме, как и на що да гледаш. Да пророкуваш. - И изчезна. Еми, я така, просто изчезна. Нема го. Къде, как, но разбрах.

Кара-вара некое време така и, един ден се изтуриха в стаята, в тат-

ковата ми къща в Струмица, точно пред мене. Точно до сами мене, всичките светии. Изтуриха се отведнъж, всички светии. Знаеш ли, какво е това. Не знаеш, Пеше. Като грейна, една ми ти светлина, като че ли Слънцето да влезна у дома. Каква хубост се яви, лелеей, немам думи. Думи нема, за да ти го опишам, както требва, за да го разбереш. Невиждана красота. Невиждан сяй. Не, не беше рая, а нещо много, много по-хубаво. Много по-цъфнало така. Хем китка, хем слънце, Пеше.

Наобиколиха ме, наобиколиха ме така, всички да са пред мене и да ги виждам поотделно. И си ги виждам. Ама, едно блаженство, Божем, Господ, ме люлее в скута си, като да бех Богова - НЕГОВА. Бех прималела в незнайна омала. Омала, отмалела. Отмалела, чак така, я тука под лъжичката ми. И ме заливат ли заливат, едни вълни, като да летя ли летя, некак. И започнаха да си шушукат нещо помежду си така, като да се съвещаваха нещо. И решиха да гледам на пламък. На огин. На пламъче, от запалена свещица. И, по огънчето на свещичката, некак да предсказвам. Дааа. Точно така ми казаха. Да гледам в пламъчето, какво ке се случва, какво нема да се случва, много, много преди времето. В бъдещето, което ке дойде, нали, чрез пламъчето.

И, един по един, всички минаха, та ме помилваха по очите и ме целунаха по челото ми. Първо по челото, после по двете бузи и най-много по очите, като да си беха там. Имах усета, че ме милват орисиите и всички фортуни, на куп сложени. Всички фурии.

А аз, все едно съм в облаците, нали.

Запалиха една прекрасна, невиждана и много интересна свещица. Аз, такава не бех виждала. Нее. И щом припламна, припламна така, хванаха ме за ръцете и ги сложиха, като да държим пламъчето в шепите си. Я така, като да цъфтеше в ръцете ми. В шепите ми.

И, Боже-Господи, като да се сдобих с най-вълшебните очи. Всичко виждам. Всичко. Какви ли не неща, неща, които нито съм ги сънувала, ни съм ги мечтала. Изневиделици. Изневиделици, отвсекъде.

И си отидеха. Я така, като дим. Ооп и никой нема в стаята. Изпариха се, Пеше.

Един от тех, некак се върна, та взе свещичката и пак ми вика ли вика:

- Кажи на хората, че ке има втора Световна война. Планува я Ста-

лин и ке я подпали чрез Хитлер. Сталин, Сталин, Сталин е подпалвача. Никой друг - и се изпари.

Ни го знам, кой е този Сталин, нито съм го чула, даже. Но, Светеца, така ми го каза, така ти го казвам сега, Пеше. Каза ми го, та чак главата ми запламте. Целата, като да пламнах в едни огньове на Огъня, въобще. И до днес, този огън буботи ли буботи в мене. Още ми бучи. Война е тва, Пеше. Война, леля, чу.

И, кат се насъбраха, насъбраха у нас така приятелки, роднини, комшии, едно-друго им викам:

- Да знаете, до година-две, ке има Световна война. Много народ ке загине. Много. Да знаете, ей. Да знаете...

А те всички ми се смеят ли, смеят и ме подиграват. Не знаят, Пеше. Не знаят. Не знаеха. Ама на, време не мина и войната лумна. Почна. А, да видиш ти, какво стана. И, като започнах да виждам, да гледам едни убити комшии, близки, роднини и какви ли не, и какви ли не. Ранени, неранени. Окървавени, осакатени, всичко. Всичко. И некак, не усещам ни уплах, ни нищо. Даже, не знам защо, но изпадах в едно абсолютно спокойствие на спокойствието, баш. Просто казвам, какво виждам и толко. Като да четем телеграми, така.

После чак, започнах да виждам умрелите. И да ми казват, кое и как им требва. Да казвам, какво са забравили да кажат на живите, нали. Всичко. И, аз, им го казвам. И така, умрелите от едната ми страна - живите от другата, а аз по средата. Кой, как, умре и хоп, сяда до мене. А, да видиш, Пеше. Предавам каквото виждам, каквото чувам. Като на яве ги виждам, тва си е. Мъртвите са си живи, Пеше. Живи са мъртвите, да знаеш. Чу.

Ама, пред мене, непрекъснато има пламъче, огинче. Защото аз, всеки Божи ден, паля свещица. Да грее. Да пее. И пламъчето, неспирно ми е в шепите. Като живо е. Живо си е. Не знам, откъде и как, ама имах едно вечно купенче свещи. Може и светиите да го беха оставили, знам ли. Но беха там.

Добре, но, един ден, тъкмо хванах в ръцете си пламъчето така и нещо се изгорех ли, охнах ли, не знам, но изведнъж, думбуурррр и се изсипаха в стаята ми всички светии. Всичко светна. Вратата се отвори и злезна, оня ми ти невиждан конник. Малееий. И Той, и конят му, греят ли греят, като нажежена Светота. Ама, немаш си представа, Пеше, какво

нещо е. Светлик на светлиците. Хубост ненагледна.

Богът, слезе от коня си и ме повдигна ли повдигна, над всичките светии и им рече:

- До тук с пламъка. От днес насетне, до дълбоката й старост, ке пророкува на захар. На бучки захар. Защото, може да се изгори или да катурне без да иска свещта и, докато дойдем, може всичко да пламне. Тва не са обикновени свещи, знаете, и може и тя да изгори отвътре чак. Не бива. Видехте. Видехте, какво стана, нали. Обърна ме към него и ме целуна ли целуна по двете ми очи. И некак, като да ми сложи третото око, навместо них. Едно огромно, всевиждащо око-синева. Ама око, да видиш ти, Пеше. Целата, като да грейнах във всевиделото. Дааа. Във всевиделото, да знаеш, чу. Така си беше.

Пак ме сложи на стола, като как що си бех. Целуна ме по челото, като за сбогом и си отиде, все едно да се изпари, заедно с коня му. Право нагоре, през къщата ни. Стопи се в Небитието. В Невидимото, синче. Невидимото е всичко, да знаеш, Пеше. Чу.

Айдее и всички светии ме погалиха ли погалиха, целунаха ме и те и, как що се явиха, така се стопиха. Тва е. Иди, че го забрави, ако можеш, нали.

Оттогава, до сега, аз гледам на бучки захар, Пеше. Пипна ли ги и чудото става. Окото ли проглежда, не знам, ама виждам всичко и навсекъде. Нема мъртви, нема живи. Всичко, ама всичко чувам, като че Господ ми говори в ушите, Пеше. Всичко, чу.

Така започна моята втора орисия. Хем мъка, хем благодат. Боговоление големо, Пеше. Невиждано Боговоление, да знаеш. Много се уморя-вам, но съм блажена. Блажена съм, чедо, чу. Блажена, за всичкото това което го имам и което го мога...

А пък тва, дето ти го разправа онзи иманяр, наш Митко, на Люба за пещерата с богатствата, хич и не го слушай, даже. Той нищо не знае. И нема да знае. Не му е дадено да знае. Нее. Тва си е Божа работа, Пеше. Откъде на него. Отникъде.

Иначе там, над с. Пирин, наистина има една много тайна пещера с много, много древности в нея, ама се пази от Великия Дух и кой кая влезне, там си остава. Пълно е с черепи и кокаляци. Иди да видиш, ако ти стиска. Аз мога да ти кажа точно, къде е и какво е, защото ТЕ ми казват, че Великият Дух нема да те и докосне, даже. Ама, тва не ти е работа, бре барливо, ошантавело аро, недно. Мирувай си, джанам. Не ти требва. Не.

Твойта е след мойта, Пеше. Не бързай. Не бързай. Всичко ке си

дойде, като как що си требва. Видел ли си шерпите да покоряват връх Еверест на Хималаите, а. Неее. Защо да го покоряват - те са си там, Пеше. Негови деца са, нали. Чу.

Никой не е оправил света, освен Силата. Чу. Време е да спреш да се раздаваш. Време е да го разбереш. Нема угодия, да знаеш. Чу. Ай сега, да си полегна малко, че много се уморих, леля. И да не забравиш, Пеше: първо ми казаха да пророкувам на пламъчето от свещта, после го смениха с бучки захар, да не би да се изгорам. Бучките захар, са си захар, нали. Не горат, а благнат. Хе-хе-хе... - И туку запе ли запе:

Шо ми е мило, ем драго,
на Струга града,
дюкян да имам.
Ох, леле, леле, либе ле,
душата ми га, джанам, изгоре...

Пее си, милата, ем си дреме ли дреме, в страхотния унес на пророчеството й. Във всичките и пророчества, що ги има на този и онзи свет. И на сън гледаше, на некой или некоя мъка голема. Умре си от мъка, да знаеш. Кой каквото иска да казва, тва е истината, нищо друго. Но да знаеш, Тя ке се върне. Не знам кога и как, но ке се върне, въпреки че е Почетна гражданка на Дълбината, чу. Почетна гражданка, на всичките хаоси и вселени. На Великата Хармония.

КАСЕТОФОНЧЕТО

През един Първи май, преди много, много години, Валентин Караманчев, тогава председател на Обединение Българска книга и печат, генерал Коста Кюлюмов, шеф на най-важното шесто управление на ДС и Иван Попович, философ и съветник на шефа на МВР Димитър Стоянов, с жените им, донесоха на кера Вангелия касетофонче от Кореком, за което тя си беше дала предварително долари, а те й го купиха, тъй като имаха възможност да пазаруват оттам. Галеници на Партията, нема що. Както и да е.

Като влезнаха, вътре беше и Миле Марковски с жена му, плюс Мицо и Кицо, братя на жената на Валентин. Кицо беше прикрепен денонощно от МВР към Ванга, а на Нея й беше безразлично, нали. Но, в интерес на верното, Кицо беше съвестен и свестен човек.

Стаичката се напълни до горе, но таман се сместихме некак и влез-

на сестра й Люба. Сестрата на Ванга от мащехата й.

- Доде, нема никакви таксита. Нема, доде. Не мога да ти найда такси.

- Пак ке търсиш - й вика кера Вангелия - требва да ида да си вида кръщелника в гара Пирин. Дума съм му дала. Ако нема, ке идиш при кмета Катулата, да даде кола, иначе нема да има алпака от Кремиковци за Петрич. Директора на Кремиковци ме моли, да приема жена му да й гледам. Ха-ха-ха... Ке й гледам. Чу.

Люба, отиде, къде отиде и се върна и казва:

- Доде, никой не намерих. Ни Катулов, ни такси. Отвън има един от Кюстендил. Три дена чека да го приемеш. Готов е да те откара до гара Пирин и да те върне.

- Дай ми го този тука, Любе. Дай да го вида, що за човек е.

И влезна един човечец. Но, като влезна, зад вратата беше седнал, огромният Валентин Караманчев, та се беше наклонил да се отвори и тя моментално се тресна от тежестта му. Този човечец, като виде толко народ вътре, залитна и се подпре на Вальо. В ръцете му вестника, с бучките захар, трепереше на поразия. Глътнал си беше езика. А, кера Вангелия:

- Какво си тръгнал по бани, бре. Ке се свариш в тия бани. В Кюстендил има един единствен доктор с ей такива мустаци. И цървулите са му доктор. Той ке те излекува. Спирай с тия бани, чу. Чу ли. Ама ти, защо, толко се страхуваш от водата, а.

- Защото се давих - едва отрони, треперушкото.

Венчето, сестрата на Ванга – Любка, Ванга и внучката Ваня

- Във Волга ли се дави, бре - му вика Ванга. -Да.

- Е, що прави там.

- Бех на екскурзия.

- Аха. Ти какъв си сега бре, не си чиновник. В Енергото ли работиш.

- Домакин съм в Енергото.

- Краде ли жица.

- Крадох.

- Колко деца сте.

- Двама братя сме.

- А това момченце, Георги, дето е умрело, не е ли дете на майка ги. Значи сте трима.

- Ооо, верно, верно, верно.

- Ти защо се караш толко с жена си, а. На единия ти син си направил къща, а на другия, дето си влюбен в жена му, не даваш и стотинка, да си купи кола, детето. И без тебе ке си купи. Ти го мразиш, заради жена му. Не те е срам. Ти си много лош човек. Нема да пътувам с тебе. Марш.

Ей, нарочно го направи, така показно, заради гостите. Заради маститите гости. А на Мицо му вика:

- Мицо, ти си дребно, краставо куче, което ме лае и преследва, но ке си строшиш чейнето. Отсекъде ке те махнат, куче краставо... Ке те изгонат.

И се започна, какъв ли не разговор. Всички й предлагат колите си, но тя отказва. Така мина този Първи май.

След време, Коста Кюлюмов, дойде при кера Вангелия, с молба да приеме Филип Батков, по онова време заместник- председател на КГБ на Съветския Съюз, по идеологическите въпроси. Кера Вангелия го прие, а нас всички, изгони навън. Останаха сами. Тя и генерала Филип Батков от КГБ. Не знам, какво са си говорили, но Батков излезе, като пиян. Не знае, къде е, ей. Залитайки, залитайки, само рече:

- Айде, айде, Коста, да си вървим. Досвидание, Петя, спасибо... - и залитайки, залитайки, се качи в колата с охраната му. Ходяком, на колене дойде при Нея, а си ойде, като да беше видел Страшния съд, ей ...

Мале па, като дойде при Нея, големият съветски писател Леонид Неонов. Един сибиряк, такъв. Още от вратата, кера Вангелия му вика:

- Кой е този с мустаците. Висок, слаб, с мустаци... Максим... Мак сим... Висок, слаб, с мустаци, който те е направил писател, бре. Признал

те е за писател. Показал те е на света.

- Максим Горки - изфъфли Леонов, пожълтел, като лимон, та чак косата му беше щръкнала, като от токов удар - той ме откри, той е всичко за мен. Той ме направи човек. Максим Горки, ме направи това, което съм.

- Максим Горки, я. А защо не го почиташ, а. Откакто е умрел, не си отишъл ни веднъж на гроба му. Голем грех, Леониде, да знаеш. Чу. Но е нищо пред това, че си забравил гроба на баща си. Как не те е срам - и го почна. Ама не е за разправяне. Немаш си представа пък, какви неща му каза за Съюза на писателите на Съветския съюз. Разпра ги, до най-дълните им интриги и борби за власт и миропомазване свисше, Партийно Там беше и писателят Любо Георгиев от Съюза на писателите в България Питай го, акъло ке ти излезе. Леонид Леонов, като излезе, не спре да се кръсти, не спираше да се кръсти и да вика „что такое, Госпади, Госпади..." Ходейки на колене, кръстеше се и умираше от страх. По-късно написа, че Ванга е най-светата, Светица.

Така и така съм почнал за Съюза на писателите, та да кажа за сегашния им шеф Петев. Пак, чрез Валентин Караманчев, Петев дойде при кера Вангелия. Капитан Николай Петев, имаше четири-пет брака. Обича сватбите, човека, нали. Та, бащата на една от жените му, беше в посолството в Зимбабве ли, не знам, та искал да купи там земя и Петев да иде да направи печатница в Африка. Затова беше дошъл, да пита кера Вангелия, дали да иде или не, а Тя му вика:

- А, бе, ти ли си тоя, дето издаваш книгите на племенницата ми за мене, без да ме питате.

- Аз съм - вика Петев.

- Защото тя ми казва, че нищо не й даваш и не й плащаш.

- Как да не й плащам, лельо Ванге. Плащам й.

- Кучка - вика кера Вангелия - кучка... Лъже ме и си мисли, ча не знам. Не ме е питала. Отсега нататък, ако речете да правите нещо, да знаеш, че требва да ме питаш, чу. Чу ли ме. Чуу. А, ако си луд, отивай в Африка. Не ти требва тази работа. Айде сега, сбогом. Чу.

Така Петев, не отиде в Африка.

Веднъж пък, Кицо, дойде със сестра си, жената на Валентин Караманчев, да питат кера Вангелия за некаква нейна колежка от четвърто управление на Държавна сигурност. Жената, която се занимавала с най-строго секретните преписки и дела, от два дена била изчезнала и целото министерство на МВР са в пълна паника, защото тази жена знаела, почти

всичко най-най-секретно. Кера Вангелия само рече:

- Не бойте се, нема страшно. В Карлуково ке я търсите. Чу. Полуде. Айде, там ке я намерите. А, чекай, чекай. На другата ти колежка, дето от вара писмата, тази де, снахата на Георги Джагаров, жената на брат му що

е, да и кажете, че детенцето й е сгазено, защото се е хванало за капака отзад на камиона, като искало да се качи в него, без да го забележи шо фьора и, като дава назад, го смачква на място, без да знае, че има дете. Следствието ке го разбере. Кажете й, да не се мъчи, защото детето й е в рая. Чу - и припадна.

Винаги, видеше ли голема мъка или смърт припадаше, не знам защо.

Ее, не мога да забрава мъката, на една прекрасна руска майка, на която, по време на Московската олимпиада, й отвличат детенцето. Девет годишно момченце.

Тази жена, беше писала до всички инстанции на Съветския съюз. Писала и на Леонид Брежнев, и на Валентина Терешкова, космонавтката, тогава секретар на Комитета на жените на Съветския съюз, и до КГБ, и до

кой ли не.

Наместо, да й помогнат, те я подлагат два пъти на детектора на лъжата, да не би тя да си измисля нещата. А, бе, мръсотия до шия.

Тогава, Валентина Терешкова се сеща и предлага, да намерят човек, да я заведе при Ванга в България. Нали кера Вангелия, каквото и беше казала на Валентина Терешкова, всичко й се беше сбъднало. И на Титов, и на Биков, и на Леонов... На всички космонавти.

И, кой, кой, кой, сещат се и се спират на Тома Дремджиев, кадифеният глас на Българското национално радио от Москва. Намират го и го командироват, да заведе тази жена в Петрич. Пък и Томчо си беше чистокръвен петричанин, нали.

И, навръх Нова година, по-точно на трийсет и първи декември осемдесета, срещу първи януари осемдесет и първа година, пристигат на Ру-пите.

Кера Вангелия, беше скапана от преумора и ми викаше, че адски я боли главата. Не приема никой. Викам й:

- Де, пусни само тази жена от Москва, кера, майка е.

А, Кера Вангелия, охка ли охка:

-Нека влезне, ама Томчо да превежда, да не сбъркаш нещо, Пеше. - Шашнах се. Аз не знаех, че Томчо е тук, а Тя ... Божей.

И да видиш, какво става, братче. Още с влизането, като се хвърли в краката на кера Вангелия, тази ми ти жена, ама ти си немаш представа, каква жена, бе. Немаш си представа, за какво става въпрос. Руска Дама, на дамите. С невероятна красота. Все едно, виждаш Василиса Прекрасная, от руските приказки. А, от очите й струи интелигентност и пълен интелект, въобще. Едни влажни, тъжни очи. Очи на майкината мъка. Жена, от много стар аристократичен род, ей, да знаеш.

Та, като се хвърли тази ми ти жена в краката на кера Вангелия, целува й краката и плаче ли плаче:

- Тьотя Ванга, тьотя Ванга, моля ти се леля Ванга - ама барем хиля да пъти го повтори.

Кера Вангелия, целата настръхна и ми вика ли вика:

- Всичко ми мина, Пеше, тази жена, е безкрайно набожна. Света е. Нека ми даде захарта си. Кажи й да стане, Томе. Нека седне.

И се почна:

- За момчето си дошла, нали. За Виталик, нали - ама никой дума не е обелил пред кера Вангелия.

Беше грейнала в целата си аура и светеше:

- Детето е живо. Живо е. Живо и здраво е. Виталик, ке си дойде. Знам го, къде е. Виждам едни зелени ливади и то тича по тех. Весел е. Щастлив е.

И за миг млъкна, като да виде нещо, а Тома Дремджиев, само си държи пръста пред носа и дава знак на архитект Шолачкова, забравих й малкото име, да мълчи. Гробна тишина е. И изведнъж, кера Вангелия, като да се отприщи и заговори:

- Ти живееш на трети етаж, нали. В Москва, на трети етаж. Ето. Качват се двама души. Звънят на вратата. Отваря им детето ти. Виталик им отваря. Казват му, че ги праща татко му, да им даде, каквото е поръчал. И детето ги пуска вътре. Взимат всичко. Обаче, твоя златен часовник, дето е на бюфета отгоре, в чашата, не го намират. Казват на Виталик да тръгне с тех, при баща му. Качиха го в една църна кола. И ги нема. Но ке върнат детето. Виждам го с чанта на гърба, като че ли тръгва на училище. С чанта на гърба е. Виталик, ке си дойде. Виталик е нали. Виталик е, Виталик ...

И, тази жена, както си беше забрадена с черна забрадка, като за умрело, като я отвърза и я метна във въздуха и пак се хвърли в краката на

кера Вангелия, ревейки от радост:

- Ванга, Ванга, Ванга... - не знам, колко пъти й целуна краката и ръцете. Прегърна я, за сбогом и си тръгна, преливайки от майкино щастие.

След време, преди да умре, Томчо ми каза, че детето наистина се е върнало вкъщи. Стисна ми ръката и през сълзи, като за сбогом прошепна:

- Еех, Пеше, Пеше. Петричанина си е петричанин, особено, ако е с душата си. Благодаря ти...

Кера Вангелия беше много, мноого над тези неща, ама преди всичко беше Човек-Човещина. Еееx, кера, кера, кой не прие, на кой не позна.

ХИПНОЗА

Още с пристигането ми да уча в София, Съдбата, не знам защо, но не мога и не искам да я питам, бе безкрайно благосклонна, към мене, като ме свърза с едни от най-знатните и забележими Личности на България и извън нея, почти от всички области на живота. Като се почне от академик Николай Обрешков и бай Дечко Узунов, през академик Николай Кауфман и гения бай Генко Генков, през Стефан Гецов, та до академик Сендов и Джон Атанасов. Плеяда от най-най-значими артисти, писатели, певци и какви ли не най-невероятни учени Личности. Но, измежду всички тех, бех безкрайно щастлив, че съдбата ме свърза в неразделна дружба с безценния учен и велик изобретател на какво ли не, Крум Цветков. Беше доста по-възрастен от мене. Главен секретар на Научно-техническия съюз в България и Член-кореспондент на Българската Академия на науките. Едно, самородно явление на явленията. В пълния смисъл на думата Човек на човечността, с главни букви.

Беше здрав, като скала, много здрав. Но, от известно време, имаше жестоки болки в кръста и едва-едва се държеше на краката. Просто лазеше. Ама, всички прегледи, и доктори, и апаратури, показваха, че е абсолютно здрав и як, като по учебник. Един ден ми вика:

- Петър, хайде да ме водиш при Ванга. Отдавна искам да се запозная, с тази най-велика пророчица, пък и може да ми помогне с нещо. Не се търпи болката. Нищо ми няма, а болката в

кръста е жестока.

Обадих се на кера Вангелия по телефона на Рупите. Имаше си градски телефон, милата. Градски телефон номер 20-50, Петрич. Тя ми каза, още утре да ида при Нея, преди обед в единайсет часа. Не знае, за кой и за какво става въпрос, изобщо.

Казано - сторено.

Точно в уречения час, бехме на Рупите. Гледам я, отдалече, как седи на пейчицата, пред къщурката й и ме чека. Като ме усети, стана и излезе, разперена да ме посрещне, божем, орлица лети:

- Айде, Пеше, мило тъпанче, моя песен и обич. Дойди да си те гушна - и ме прегърна, като Майката на майките.

Божеей, каква пухкава нежност беше, тази моя, кера Вангелия. Като бебенце. Нежно, нежно, гукащо бебенце. Чак се разплаках.

- Айдее де, недей плачеш, Пеше. Всичко ке се оправи. Влизай и ти, Круме. Ти си Крум Цветков, нали. Хайде, хайде, Пешето не ми е казал, как се казваш. Други ми го казват. Другии, Крумее, от най-високото, да знаеш. Чу.

Влизайте, де. Круме, ние с тебе, кажи речи сме си набори, нали - в стаичката и масичка, стол и леглото й. - Ти Круме, седни тука, до мене, а ти Пеше, от другата страна. Не бойте се, сам сами сме. Даже, жената, дето ми помага, Витка, я пратих да върши нещо. Много е важно, да сме сами днес, с вас двамата и аз.

Бай Крум, гледаше с явно богоговеене, към Нея, но Тя го сепна:

- Болката в кръста ти, Круме, е от предните ти животи, от преди, преди Христа още. Ако си съгласен, ке те върна назад, назад в тех, за да видиме, какво се е случило, та точно на тази твоя възраст, се появява тази болка. Ако си съгласен, да започваме. Съгласен ли си, да се върнеш в оня ти живот, Круме...

- Съгласен съм, Ванге - почти прошепна Крум...

И се почна, това, което ни бех сънувал, ни бех видел, нито ке го вида повече. Приказка, над всичките ми фантазии. Като в некаква Сила съм и не мога да помръдна.

Крум, като да потрепна ли потрепна, като райско пиле и се отпусна на стола, божем, духът му отлете, кой знае къде. Очите му се изцъклиха, като на риба и се превърна на шепнещ труп ли, мумия ли, не знам. Не бех виждал такова нещо. Кера Вангелия, леко го побутна и некакъв прадревен дух, започна да говори, като из диафрагмата на Крум. От сплита на паметта ни. Един дух, с лицето на Крум, но с маската на смъртта. А, кера

Вангелия, некак го наставляваше ли наставляваше:

- Върни се още назад, много преди Христа. Айде, тръгвай. А така... Още, още по-назад... Кажи ми, къде си сега...

- Сега съм в скута, на една много красива жена, която язди гиздава камила, през пустинята. Аз съм бебе, тя е майка ми.

- Да, това е майка ти. Върви по-нататък. Кажи, какво става сега...

- Като от пясъците, изникват бедуини и нападат кервана ни. Някакъв мъж, каза на майка ми да побегнем и показва накъде точно. Камилата подскочи, по негова заповед, като да литна. Този мъж ни спаси.

- Това е баща ти, Круме. Хайде сега, порасни бързо, бързо. Бегай напред - стене ли стене, кера Вангелия. А Крум й вика:

- Вече сме в големия град и аз се уча. Ето, вече съм учен.

- Дай още по-напред. Спри. Къде си сега - му вика тя.

- Сега съм Главният библиотекар, на Александрийската библиотека и пазител на хиляди, хиляди свитъци и най-ценните книги, написани на специален златоткан папирус, подшити с тънки, сухи биволски жили, между дървени обложки, също обшити, с най-фина биволска кожа, с релефни изображения върху нея.

- Дай, още малко напред, ама мнооого бавно. Чу. Спри се. Къде си.

- В библиотеката съм и виждам, как, от поне пет страни, нахълтат араби в нея и кладят ли кладят съчки и ги заливат със смоли. Изведнъж, библиотеката лумна едновременно от всички страни. Целата е в пламъци. Взех най-ценната Книга на мъртвите, за живите и побегнах да я спасявам. Отвсекъде падат горящи греди и какви ли не неща. Некаква огромна греда, се стовари върху мене и ме затисна. Закрил съм с тялото си Книгата, но не мога да мръдна. Горя. Арабите ме изтеглят и ме влачат извън пламъците. Измъкнаха от под мене книгата и избягаха. Страхотна болка. Гръбнакът ми е строшен. Смлян е. Ужасно боли. Умрех.

- Спри се тук. Айде, сега, искам пак да видиш, че си мъртъв и болката е отлетела, некъде другаде. Айде, сега, започни бавно, мнооого бавно да се връщаш, в сегашния си живот. Вече, нищо не те боли, да знаеш. Чу. Нищо не те боли. Чу. Не бързай, де. Полека-лека. Още малко и си в този живот. Започни да дишаш дълбооко и си върни зрението. Нищо не се е случило. Нищо не знаеш. Нищо не помниш. Ти си жив и здрав и нищо не ге боли. Чу. Нищо не те боли. Готово. Добре дошъл при мене и Пешето. Оппаляаа...

Бай Крум, като да се събуди от лека дремка и вика:

- Прощавай, Ванге, позадремал съм, като че ли за миг. Но, какво става, моля ти се. Болката ми я няма. Изчезнала е. Ама, наистина не ме боли. Ти си вълшебница, Ванге. Боже, Боже, какво чудо на чудесата. Е, вервал съм, вервал, ама тва не съм го вервал. Дори не разбрах, как ме излекува. Къде ли не бех, Господи. Какво е станало...

А Тя:

- Кротко, Круме, нищо не е станало. Просто, дремката те е излеку вала. Айде, още много живот те чека. Чу.

Да знаеш, Пеше, живеем на Земята, не по-малко от дванайсет хиляди години и нагоре, а после отиваме на други планети, в други галактики, за да се ограмотяваме. Ела, леля, ела да си те гушна - и ме гушна, та на ушето ми прошепна - никога, ама никога, да не му казваш, какво си чул и видел. Заклевам те...

Айде, де, де сипи по малко анасонлийка с мента и ми попей, чедо, че ме заболя главата, синче. И да знаеш, пари при пари отиват, но, Разум само при Разум, Пеше. Бъди разумен, сине, Богов, майкин-татков. Ай, наздраве.

И затропа по масата, а аз запех, та не спрех. Умирах от радост, че спаси Крум Цветков. Бех щастлив. Бех безкрайно щастлив, че я имаше на този бел свет. Сега съм безкрайно щастлив, защото знам, че я има и в другия свет. Еех, кера Вангелио.

ПАМЕТНИК

Не бех ходил известно време на Рупите. Та чак останах изненадан виждайки, че е отпочнал някакъв строеж на църква ли, на що ли, не знам. Та влизам при Нея и викам:

- Кера Вангелио, виждам, положили са некаква основа, нещо като седмограм е. Черква ли ке е или бункер за кръгова отбрана срещу извънземните - и си се смея така.

- Сън ги лъже, Пеше. Църквата ке е от другата страна на бента, зад мостчето.

- Е, защо е изсипан този бетон там.

- Инатат се, Пеше. Не знаят, че Невидимото вече е решило, какво и къде. Тя, Силата, не използва сила, синче. Нищо не усещаш, а всичко става, както каже Тя. Нема друго. Тва е. Сила. Господ. Йерархия.

И прахта, дето си е прах и тя трепери пред Нея, чу. Ке остарееш, ке

го разбереш. Прахта най-много пътува. Нито лази, нито лети, ама е навсекъде. Пътува. Движи се. Носи се. Е, ако е мъртва, как се движи, кажи де, Пеше. Значи, всичко си е живо. Жовооо, чу. Чу. Прахта е жива, но нема право да напуска Земята, леля. Завинаги е осъдена да е тука, до край ... Айде сега, викни художника да влезне.

Леле, пак ме шашна. Ай, Боже - Господи, откъде го е видела, не знам. Бех дошъл с Георги Недялков, невероятно кадърен график - илюстратор, ама го раздаваше и нещо като скулптор, та го водех с мен, уж да види нещо. Чисто и просто, бех решил да й направя паметник от гранит, за моя сметка, пред бъдещата и черква. Бех го проектирал и разработил с Иван Колев, ако не най-добрият в занаята, то там някъде беше. Невероятно скромен и кадърен скулптор - каменоделец. Негов е паметникът на Кольо Шичето и на кой ли не. Ама на. Не ми разрешиха, разните му там проектанти и всевъзможни тарикати. Гилдия. Отгоре на всичко, не бех нито доносник, нито банкер, та решиха, че плебей като мене не може да им се мотае в краката. Много ситен арпаджик и съвсем безпартиен бех и не ставах за далаверите им. Както се казва: Пърдам - кашлям, ке га издам четата. Не ставам за келепир. Смотаняк. Пази Боже, смъртният, да се помисли за безсмъртен, доносчикът за генералисимус...

Та бех взел едно макетче от глина, което бех изпекъл във фурната, та й го носех да го види. Да го пипне и, покрай него, да гледа на Георги Недялков. Беше кърканде, ама си беше талант. С един замах на перото, без да го вдига от листа, рисуваше, какво ли не. Изпъшка, изпъшка и вди-

Гергьовден на Беласица. Ванга, сестра й Любка и Благото със съпругата си. Около 1968г

гне глава и се изкеефи ли, изкефи така. Страхотия. Та, влиза Георги и Тя моментално:

- Защо се правиш на скулптор, бре. Ти не можеш да направиш моя паметник. Точка. Точка. Ама, така и така си дошел, та да ти кажа, какво ми казват майка ти и татко ти. Ето ги, ето. Чуй ги, чуй. Тук са...

Казват, да идеш на декарчето, дето е засято с люцерна, ехее долу, под последното мостче на реката, след селото точно. В долния край, срещу реката, има един порутен довар и до него има нишан - белег от три големи, чисто бели камъка и между тех така, има един чеерен камък. Под него е зарита една, смазана със смазка, месингова тръба. В нея са сло жени всичките документи за имотите ви от преди девети, гиди комунист скапан, неден, чу. Всичко да си разделите по равно. Не по братски, а по равно. Каквото на тебе, това и на сестра ти, чу. Чуу.

Георги се побърка. И, като се разплака, леле-мале. Реве ли реве и не може да спре. А, кера Вангелия не спира да нарежда:

- После да ойдеш у паянтата, до старата ви къща и там ке намериш, каквото е скрито за тебе си. Айдаа .... Ето го, ето го, бре. Какво е това, джанъм. Ооо, пистолет и пушка берданка, мори. Хе-хе-хе... Баща ти ги е спастрил и са от преди него. От дедо ти са. Да си ги закачиш у дома, да те пазат, чу. Чу.

И стига си ги гълтал, тези голи охлюви, бре. Нихната лига, нема да ти излекува язвата. Ке си я носиш в гроба, ама много по-късно. И, как ги гълташ живи, тия голи пръжлоци, бре. Ти акъл имаш ли, Георги. Голи охлюви. Кой те излъга, бре. Къ-къ-къ... - смей си се Тя.

Тя се смее - Георги плаче. А, ве, да се сбъркаш, накъде да тръгнеш. И туку спре, та му вика:

- Да кажеш на Иван Колев - ама, нито го знае, нито го е чула от некой - че проекта му е хубав. Аз го харесвам. Е, тва е от ума на Пешето ама айде да си мълчиме, нали.

А на мене ми вика, хихукайки се баламската:

- А сега, Пеше, като как мислиш да ме изтипосаш, а. Кажи ми да чуя, де. - И опипва ли опипва глиненото макетче. Лази ли лази по него, с всевиждащите връхчета на пръстите си, та чак прелива от удоволствие. Харесва и, нема що.

- Ами, - викам - кера Вангелио, искам от другата страна на мостчето да бъде паметника Ти... Как си поседнала и гледаш ли гледаш, към Плеядите, твоите седем звезди, дето струят синя светлина и са като звезден куп, нали. Некога са били знатни богини, но Силата ги е превърнала

в звезди. Богини, светулки- звезди. И очите им, както казваш Ти кера, са синии-синева.

А, от двете Ти ръце, от шепите Ти, ке тече вода, та миряните, като пият вода, да Ти целуват ръцете за благодарност и лек, които Силата им праща с водата, така. Защото Ти си, като майка на майките, да знаеш. Света Майка-Вангелия, чу.

- Лелеей, какво казваш, бре, Пеше. Лелей, колко е хубаво.

И започна:

- Ти нали знаеш, че извънземните от Плеядите са построили пи рамидите на Земята. И Хеопсовите, и Перуанските, и всички пирамиди, които ги има по Земята. Построили са ги, за ориентири, Пеше. По тех се ориентират, идвайки на Земята. Тва е истината. Другото е измислици, хе-хе-хе

И, да знаеш, тия чуждоземци много отдавна са сред нас. И сега са тук. Но са толкова невидими и нежни, та се чудя как не сме ги стъпкали... Те си знаят...

Ние сме си още многоо, многоо невежи, Пеше. Хич ни нема, на белото видело.

Георги се беше напълно ошашавил, та й викам:

- По-леко, кера Вангелио. Остави ме мене, ама ке изкараш акъло на човеко. И без това Те мислят за чисто луда, а сега и това на панагона отгоре. Не гледаш ли, че Георги гледа, като отровен от гъби. Чисто се сбърка. Е, пълна си с премятания и кълба напред-назад. Луда ли си, наистина, а.

- Луда-не луда, кълбо напред-кълбо назад, това което ти казвам е истината, чу или не чу. Плеядите са тука. Тук са, да знаеш, чу.

В това време влезе некой от приближените й и се започна друг разговор. Та се излеха, едни ми ти песни, не е за разправяне... Пеем и чукаме по моята тарамбука. Един от „най-приближените" й ме удря ли удря по ръцете от завист, все едно, той барабани и пее. Утрепка.

Заболяха ме ръцете и спрех, под предлог, че отивам до тоалетната. И, слушам ли слушам, кера Вангелия, как му вика на оня тъпанар:

- Айде бре, хайде чукай на тарамбуката и пей. Пей де. Чукай де.

- Ама аз не мога - трепери той.

- Е, като не можеш, защо му пречиш, та го удряш по ръцете, бре. Стига си го удрял. Стига го млати. Посине му ръцете, бре, некадърник. Стига му пречихте. Какво ви прави. Той само пее. Пее. Пее. Чу.

И стига вече ме питахте, откъде са му парите, откъде са му мечтите.

Изхвръкнали ви очите и само: Откъде на него. Пфуу. Пфуу, гнусотии с гнусотиите, недни.

На него, Разума му е даден от Силата и докато е жив, ке е така. Пукнат лев да нема, пак ке е над вас. Вместо да му се радвате, зинкьори завистливи, не спрехте да го мразите, без да знаете, защо. Да ви кажа ли,] защо. Защото е кадърен и е надарен с дарбите да е различен от всичките ви. Радвайте му се, бре. Еeех, Пешето е песента, бре кучета...

И в това време, некой влезна и донесе, едни ми ти мренки, мренки, лелееий. Мрена-риба, пържена със зехтин и зейре ситни, ситни пресни картофки. И кера Вангелия, съсече грозния разговор изведнъж.

И айде пак, оро по дворо. Пеем и играем. Нема само да плачем я, нали. Аман от плач.

Смъртта, що е смърт и тя иска хоро. И на нея й се играе. Играй й се на Веселата. Дръж се земьо, кал те гази. Кал те гази - прах стана.

Хайде, на здраве за прахта. Хайде, на екс. Кера Вангелия, чак се превива от удоволствие и смех.

Ама кикот, да видиш ти.

НАСТЕЖЕНИЕ* отказ от всякаква собственост и притежание

Седиме си с кера Вангелия и й разказвам солени вицове. А Тя си умира от смех. Ама такъв, нали знаеш, тарикатски смех. Къ-къ-къ... Люлка се люлее, та се тресе чак.

И, изведнъж се вкамени. Вкамени се и тва си е. И, като изригна с оня Нейния си подземен тътен:

- Гледай ти, гледай ти. На тази жена са заклали мъжа и, свекървата иска да й вземе къщата. Ей, каква алчност, каква паст. Лошотия. Не я инте ресуват, нито внуци, нито мъката. Ааа, тва нема да го позволя. Неее, нема да стане, както как си го мисли свекървището. Не.

И изхвръкна навън. Ама там народ, народ, повече от митинг. Митинга е малко, даже. А, ве пълно с човешка мъка.

Като се мерна, кера Вангелия, всичко се умълча. Пълен, невиждан респект. Дори тишината млъкна. Кера Вангелия, само прошееепна:

- София, София, ела. Ела тука, мори - и сочи ли, сочи със слепите си очи, към една свита, ама свита, свита така на две, една селска Простота. Простота, изпита от мъка и плач. Жива сенка, нема що.

- София, мори, тебе те викам, джанъм. Дее дойди де. Махни се

от пътя й, Благо - и отмести пазача-великан, та я хвана за ръката и леко, леко, право вътре, където си бехме седнали, нали. Милвайки я, я кроти ли кроти:

- Седни, Софке тук. Ти си Софка от Сушица, нали. Недей да се нервираш, Софче. Документите, дето ги търсиш, са скрити в сандъка на свекърва ти, между чергите така.

Гиди, мръсницата му с мръсница. Сбутала ги е между чергите, ама аз ги виждаамм, Софче. Там са. В сандъка, между чергите са. Ключето е закачено от дясната страна, на гърба на сандъка, откъм стената. Чу. Отиваш си, отключваш и си ги вземаш. Твои са. Не бой се. Като се приберeш сега, нема да има никой. Чисто сама ке си. Нема да се страхуваш, чу. Чуу. Ке й дам аз на таа вампирка, та ке се вампиряса напълно. Мърсотия мръсна.

Връщай се, Софче и утре ми донеси всички документи, както са си, аз да ги пипна. Аз да ги пипна, Софче, та да я спарталясам тази чума-чумава. Ке види тя, с кой си има работа. Ти не си безпомощна, Софче. Аз съм с тебе, леля. Аз, Вангелия Пандева Гущерова. Не се нервирай. С тебе сме всички, да знаеш.

Ама, тази сиромашия, като да полете. Целуна ръка на кера Вангелия и излете. А, ве, лети, като както си се лети. Чу.

Веднага се връща в къщи и отваря сандъка, като как й заръча кера Вангелия. И, между чергите - документите. Всички фермани и тескерета, още от Турско, са си там. До едно.

И на другия ден, София, тази закърпена в кръпки, черна шамия, дойде и подава ли подава, едни разпърпани, разпърпани тапии, на кера Вангелия. Тя ги взе и, едно по едно, документ по документ, като ги замилува ли замилува и ги реди ли реди, та ги зави на масурка така и ги завърза с един як, вълнен, червен конец. Върза ги на ключ и ги подаде на трепереща отуплах мъка на мъките. А, ве, пълна сиромашка светост. И рече:

- Ти си от Сушица, нали, сега, както му викат Златолист, а - й вика кера Вангелия и я милва ли милва по главата. - А така. Сега, като си идеш в селото, ке идеш направо на гроба на Преподобна Стайна, без да се от биваш никъде, чу. Нали знаеш, къде е гроба й. Ке запалиш една свещичка от пет стотинки и от мое име, ке й се поклониш дур три пъти до земи, чу. Я така, я. До земи чак, ке й се поклониш. Чу.

И скокна, та се поклони ли поклони, като да беше на гроба на Света Стайна.

- Ке целунеш кръста и снимката й и ке й кажеш: Много сбогом от

Ванга. От Вангелия Пандева Гущерова. Тя знае... Сбогом, от мене. Чу.

- Чух, чух, доде Ванге. Чух. Всич ко ке сторам, като как ми го заръчваш. Всичко, доде.

Взе си свитъка, прошнурован с червения конец от кера Вангелия и богословен от Нея. Поклони й се дур три пъти до земи, целуна и краката, целуна и сълзите и се стопи, като сенка на страданието сиромашко.

А, кера Вангелия ме подхвана:

- Слушай, Пеше, ако е имало или, ако има светец изобщо по тази анамска Македонска земя, то това е и ке бъде само Преподобна Стойна, да знаеш, синче. Преподобна Стойна от село Сушица, както го прекръстиха на Златолист. Защото света Стойна, мойта светица, де, е била по-скоро некакво носещо се във въздуха извънземие, което е летело без крила. Летящо извънземие на пълната светата. Пълна, свещена светата.

Всичко в Нея е било Светица, във всичките значения на тази думал Светица, Пеше. Аз, изобщо не мога да се сравнявам с Нея. Не може и не бива, леля, чу.

Ето го, на, като да е пред мене този ми ти некогашен, огромен владика некакъв, как си сваля, откача от врата неговия си златокован, всеосветен владишки кръст и го дава на Стойна. Слага й кръста на Нейната шия, Пеше. Такова нещо на никое друго място не се е, и нема да се случи. Ето го, на... Владиката й дава кръста, сваля си расото и го провесва върху дървената решетка на женското отделение в църквата и пада на колене пред света Стойна. Целува й калугерската дреха, която е до земи, веещa се леко над пода... И, до края на живота си, остава на пост и молитви в манастира Зограф, на Света гора Атон. Остава обикновен монах-калугер докрай.

Какво нещо е, а. Стойна, без дума да пророни, го превръща в Светец. Така той се засрамва от светостта й и се отказва, на мига, от всичко светско и владишко... Лелей-малей, а Пеше. Само с един поглед, леля, чу. Като имаш предвид, че и Тя, като мене е напълно сляпа. Тя, даже, по рождение, нали.

Аз не мога така. Нее, не, нема какво. Не мога като Нея. Да не каз-

вам пък за останалите. Изключено е. Всички сме като прашинки пред Нея. Даже, нема и прашинка, Пеше. И пийваме, и хапваме, и друго, и трето, и всичко, а Тя - нищо. Нищооо. Само пост и молитва, като чопва отвреме навреме, трошица хлеб или глътка вода. Нищо друго. Денонощна молитва. Тва е св. Стойна. Като свето пиленце, църна кадънкичка, още чинка-калугерче, с църна забрадка на главичката й и с нежно, ама мноого нежно, пурпурно-бело подкрилие, като се разпери да литне, така. Редкост невиждана. Църно славейче, Пеше. Даа, леля, църно славейче, синче. Виждал си го, нали. Църно, свето славейче. Една свещена, пееща светост.

Никой не е като Нея. Нито аз, ни никой. Ама никой, да знаеш. Ехеее, къде висооко е Тя, къде сме ние. Била е, поне сто пъти по-мощна от мене, чу. И некой ден да го кажеш на всички, чу. Кажи го, Пеше, да се знае, леля.

И, представяш ли си, идва в Сушица на дванайсе годинки. Дете. Чисто дете. Дете, в края на деветнайстия век и началото на двайстия така, нали. На дванайсе годинки, тази света слепота се посвещава на заритата в земята църквичка. Зарита, за да не я вижда турски ятаган. И там си остава до умирачката си.

На дванайсе годинки пеша, с една тояжка, идва чак от Беломорието. От село Хазнатар, Серско, което е на брега на Струма, точно там, където се влива в Белота море. Чу. И през всичкото това време е левитирала. Носела се е на педа-две над земята. Аз, Пеше, не мога и да си мечтая за такова нещо, камо ли да се сравнявам с Нея. Никой не може да се мери със св. Стойна. Нема що.

И в цръквицата, също е левитирала. Носела се е между женското отделение и стаичката и, която е на три-четири стъпала над него. Една килийка, като гроб, два на два, с едно дървено креватче, стол и нещо като масичка за вода и хлеб. Нищо друго. Нищо. Нема вани, нема бани, ни камини, ни тинтири-минтири. Голи стени и Тя. Чистота, чистота, да се огледаш чак. А Тя грее, като да е самата аура, така. Аурата на всички нимби, божем...

И, всеки Божи ден, лети ли, лети. Лекува ли лекува. Пророкува ли пророкува, на сиромасите, без разлика там, българи, цигани, турци, евреи, македонци ли и какви ли не. От никой - ни трошица, ни стотинка. От никой, Пеше. Пълна и единствена безсребърничка. Безсребърничка, чу. Чуу. Никой не е като Нея. Ето защо, като си остана насаме със себе си, без никой да знае, Тя е мойта Икона. Стойна е мойта Светица. Признавам ти го, Пеше, и все некога, като умрам, кажи им го, да го знаят, коя е била

Светията моя. Света Стойна и Господ. Никой друг.

И, представяш ли си, още с пристигането си в Сушица, казва на всички там:

- За мене ке се грижи само Анета.

- Тогава, също дете, като Нея. Едно дете, което Тя, без изобщо да го познава, сама си го избира. Или й е пратено свисше. Нали знаеш, Пеше, отгореее, от Незнайното. ОТ ТАМ.

И това дете, по-късно жена-хубавица, до края на земния си път, се грижи до края и за Стойниния земен път. Грижи се за Нея, като за очите си. Точно така.

И знаеш ли, коя е тази жена, Пеше. Не знаеш. Това е баба ти Анета от село Сушица. Голеемата сестра, те на тази София, дето беше тук при мене. Изтърсачето Софчето, дето и осветих документите за нихния им си имот. Чу. Осветих ги, в най-дълбок поклон, виде, пред св. Стойна и онази другата, никому неизвестна светица Анета.

Даа. Анета. Сестрата на Софка, дето цел живот се посвещава на Преподобна Стойна, за мене отдавна св. Стойна и св. Анета.

И, да знаеш, Пеше, света Стойна е била нещо като извънземието за най-най-най-свети съобщения, така. Как и какво се е случвало, никой нищо не знае, освен баба ти Анета от село Сушица ли, Златолист ли, дето е на двайсетина минути по прекия път от Роженския манастир.

То, като изгаря манастирът миналия век, когато го изпепеляват безбожниците, нали, новата големата икона, Пеше, на св. Богоройца-Портарница, която е патрона на манастира, е нарисувана от охридски зограф, живел по онова време в Янино. Зографисана е в Капището, върху което, по-късно, е съградена цръквичката на Стойна и Нейната килийка. Затова иконата е чудодейна. Защото носи знанието на прастарото Жарище, на Шаманите от преди хиляди, хиляди години преди Нея. Заради Нея. Заради Стойна, Пеше, чу.

А, да не забравя, сестра ти Антоанета, Анчето де, е кръстена на баба ти Анета, чу. Но, както и да е, де. Слушай ме внимателно сега, чу. Чу.

Нали знаеш, там, където е сега големият явор, който е като разпнат кръст, така, Пеше. Еееe, зад оная розавата църница, едроплодната дуда с огромните розови черници, знаеш, нали. Точно така. До оная блага, блага, едрааа жълта дюла, да. Е, те там, са кацали и излитали Нейните, на св. Стойна, извънземни. Тези, които са от над пет светлинни години от тука, леля.

Ни звук, ни мук, мукакана. Като от никъде и от Нищото. Никой не ги

е и знаел изобщо, Пеше. Взимали са Преподобна Стойна с ТЕХ и преди зори, преди първи славеи, са я връщали обратно. А корабите им, колело в колело. Външното се върти в бесна бес - другото е в пълен покой. Чембер в чембер, търкалек в търкалеци, нема що.

Я така: Фиууу, фиууу и хоп, на мига, литват като мисълта, Пеше, леля. Помисляш си го само и айдее, има те - нема те. Всичко на мига. Трак-трак...

Нема телепортиране, нема умиране. Ама, хиляди, хиляди пъти по-бързо от всичко. Защото при ТЕХ, Пеше, не играе скоростта на светлината. Имат си тунели, и по тех. По тех, по тех, та навсекъде низ Дълбината.

И баба ти Анета, лека й пръст, е присъствала на всичките тези неща. На всички, да знаеш, чу. И нея са я водили, некъде си при Них, там. В Извънземието им, чу. Чуу.

Така и двете си отлетеха, и всичко това знание, с тех си го взеха. Па и, на кой да го кажат. На кой да го оставят. Все още е пълна простотия. Пълно невежество, Пеше. На кой, де кажи ми. На некой професор ли. Божее, та той ке каже, че си луд, бре, леля. Луди са те, Пеше, че нищо не знаят, чу.

И да ти кажа ли. Как що виждам така, и мъртвите дето ми казват пък, извънземните са си ги взели и двете с Тех в безсмъртието. Знаеш ли защо, Пеше. Защото Стойна е предотвра-тила, с всичката си сила на абсолютна девственица-контак-тьорка, много скоротечна, природ-но-верижна реакция на атомите на урана, който е зарит по тези места като руда. Спасила е Земята от разцепване, Пешее. От разцепване, чедо. Свършва си работата и тялото и става ненужно. Изпълнила си е мисията. Затова е била и слепа, Пеше. Нищо друго да не вижда, нищо. Само урана. Това е истината за Преподобна Стойна. Тя е не само светица на Земята, ами и отгоре, даже. Чу. Светица на космосите е Стойна, Пеше. Герой на космичния Разум, сине. Чу. Тук са зарити само телата им. Опаковката на душата, Пеше. Така ми казват, така ти казвам. Чу.

Знаеш, че ние сме божествени и имаме Дух. Притежаваме Душа. И можем да знаем, да знаем всичко, каквото всички некога са знаели и ке знаят некога, нали. Защото се прераждаме. Казала съм ти го хиляди пъти

Прераждаме се, даа. Стотици животи се прераждаме. Слушай, каквото ти казвам аз. Махни ги ония уж учените. Нищо не знаят. Те са си професори, само за пристъпулката, за прохождането тук, на Земята, нали. Посмъртно и тех ги учат, като първолачета, за да израстнем за по-нагоре. Защото тук, на Земята, казвала съм ти го, имаме си по двама духовни учители Свисше, Пеше. Духове на Доброто. Който ги прокуди, волю-неволю, пропада в междупластията. Изчезва от нивата на Душата.

Иначе, Преподобна Стойна умира млада, некъде трийсе и четвърта година от този, двайсти век. Остава баба ти Анета. За какво и как, никой не знае. Тогава Пеше, аз ослепевам, синче. Чу. Стойна си отива, а аз ослепевам. За арно-за лошо, тва е.

Да знаеш, Пеше, възрастта за извънземните, синче, нема никакво значение. Могат да съществуват в тази или във всекаква друга форма и вид, в продължение на колкото си искат земни или неземни животи. Докато им омръзне. Чаак после се прераждаме на по-високо ниво. То, тези, които се прераждаме, като ние, сме Те, нали. Те сме си и сме си ние. Чу. И света Стойна, и баба ти Анета са некъде в Невидимото и кой знае, в какво ке се преродят.

Добре, че имаме събирателна памет, от миналите представители на вида, та всичко се знае. Всичко. Всичко, Пеше. И никой, ама никога, не изчезва, освен злодеите и недобронамереността.

Да знаеш, Пеше, че Преподобна Стойна така, отвреме-навреме, откъмто мъртвите, много редко, ама идва да си похортуваме, така. Я, като за тази София с документите и злата свекърва, нали. Ако знаеш, какво ми казва, наистина ке полудееш, независимо че си си чисто чалдисан в акъло, гиди побъркано аро. Къ-къ-къ... Къ-къ-къ...

Смее се и кудкудяка, но не спира:

- Скоро идва времето на положителната енергия. На Великия Разум. Всичко, което предизвиква взрив, включително и междупланетните ракети, които излитат с взрив, и те изчезват. Защото са с отрицателна енергия. Всеки взрив е отрицателна енергия. Всичко, което се изстрелва изчезва. Гърмежите, Пеше, ке изчезнат от Земята изобщо и завинаги. Ке има съвсеем други неща. Други Енергии.

А музиката, нема да е изобщо като сегашната. Неее. Ке бъде медитираща. Дааа. Медитираща. Чу. И, най-важното, с всичкото си обединено съзнание, което го имат хаосите и вселените, и всичките космоси, ке се борим срещу неща, като сегашните компютри, примерно. Къ-къ-къ... Нема да има надпревара, кой е по-силен или по-богат. Важното е да си умен, че

Разумът е общ, Пеше. Не се дели. Не се дели, да знаеш. Чу. Ракетите ке са мисловни. Мисловни, да. Ке имат мисъл. Чу. Ке са умни. Ке имат памет, Пеше, чу. Разумът ке е в тех.

Всичко е на друга микробиологична и каква ли не основа на Космичната плазма. На Йерархията. Чу. Всичко ке бъде в пълна хармония с Хармонията. Пълен, плазмичен синхрон е Хармонията, Пеше. Чу.

И, туку си тръсна ли тръсна главата, като да отпъди потеклите й сълзи. Въздъхна, въздъхна и си легна, точно на най-хубавото. Иди й кажи, ако можеш нещо. Кера Вангелия си е една и надали ке има друга. Да си чул случайно виц за Нея. Не си и нема да чуеш. Народът, кой не окарикатури, но Нея - никога. Кера Вангелия е народната мъка и нейната обич. Чу.

МЪКА

Телефона ми иззвъне ли иззвъне в мрака, много преди първи петли, преди още славеят да запее. Беше кера Вангелия. Жално, жално плачеше, като на умрело:

- Срам ме е, Пеше. Срам ме е, чедо. Какво да кажа на светците, бре синче, като си ида при тех. Какво да кажа на Господа мой, бре. Какво да кажа на мойта си света Стойна. Аз съм Нейното продължение на мисията ни, от миналия век още, Пешеей...

Тези мискини тука, дето са с цивилните пагони, искат да ми откраднат и зацърнат душата ми, леля. Пуснали са слух, че съм агент на Държавна сигурност, чу. Чу. Изгорех. Нема нищо по-страшно от мълвата, Пешей. Отидох си на белото видело курбан, чедо. И прекор са ми сложили, както му викат те псевдоним, нали. Парамон са ми измислили, Пешей. И знаеш пи, какъв ми е парамона, на нещатен сътрудник ли, доносчик ли, не знам. Душата ме боли. Агент Струмска, Пеше, чу. Агент Струмска, чуу.

Чак подклекнах, та се превих, като че ли некой ме шибна с кол в корема. Ега ти копелетата. Кера Вангелия, агент на ДС. Ега ти наглият удар под кръста, а.

А Тя, плаче ли плаче:

- Лелеей, Божееий. Аз съм си Ванга, бре чедо. Вангелия Пандева Гущерова и никоя друга. Никоя друга, ни Струмска, ни Друмска. Обиждат великата река Струма, да знаеш, чу. Луди са полудели тези неблагодарници и Струма ке ги издави.

Спаси ме, Пеше. Кажи, където и каквото требва, че изгорех. Оп-

люха ме. Не искам да съм никаква Струмска. Аз служа само на Силата, знаеш и на никой друг, освен на Доброто. Искам да съм си, каквато съм си Вангелия Пандева Гущерова. А пък те, както искат, така да си водят измислиците си.

Отгоре на всичко, ми се заканват да ме ликвидират, ако не ги слушам. Не знаят, че ке се самоизбият, да знаеш. Аз, нема да казвам неистини и да заплашвам, по техна воля, некои свети люде, заради тия бездушници, Пеше. Чу.

Помогни, да не ми е арам майчиното млеко и кръвта майкина-таткова. Ааах, аах, умираамм... И да знаеш, свръх силите си ги блокирах сега, да не те подслушват, каквото ти казвам, Пеше. Много съм болна, па и си остарех вече. Не мога като навремето. Сбогом и се пази. Много те мразят. Защо, и те не знаят. Пази се, че са обучавани само да мразят и да убиват, леля. Омразата им е и в червата, чу. Пази се.

Помогни ми. Ти знаеш, на кой да кажеш, нали.

И щракна телефона Неин на Рупите, 20-50, Петрич.

Еее, тва вече е върхът на всичкия му там зрел соцреализъм - зелен комунизъм. Бива бива измислици, ама пък чак, кера Вангелия агент на Държавна сигурност, е, много е. Свръхдоза е. Да знаеш, тва вече не е държава, а некаква денонощна ченгеджийница „Донос" ли, „Мерзост" ли, не знам.

Телефона пак изхлипа ли, изхлипа, като задавен в сълзи и Тя ми рече:

- Да дойдеш, болна съм. Мноого съм си болна. Целата съм бинтована в бинтове, като некаква мумия. Чу. Лъжат ме, но аз знам, че е рак. Знам, Пеше. Знай го и ти. И да си мълчиш, да не те изпие месечината.

- Не бой им се, кера Вангелио. Гнидата и въшка да стане, си е паразит. Знаеш ли, колко са им меки кратуните на тия гнили макови кукуцки. Кажи ми и всички войводи ке рипнат. Ке им изшмъркат очите през носа, чу. Каква агентка си Ти, мори светиньо, света. Резил. Дай знак и тия кърлежи ке бъдат стъпкани.

- Немой, немой. Не си струва да си харчиш сълзите за тази смрад, леля. Не бързай. До един ке изумрат преди тебе. Чу. И, един ден, всичко това да го кажеш, чу. Дума съм дала на светците и не искам да си ида очернена. Клела съм се, Пеше. На Тех и на Богът мой. Що доживех, Сило на Силите.

И сигурно се строполи, защото телефонът изстена ли, изстена:

- Да дойдеш. Доведи твоя приятел д-р Иван Кючуков да ме прегле-

да, чу. Чуу...

И се заклех да не умра, с Божата помощ, докато не ги изпратя до един в следгробието. В междупластията на прераждaнията ни, откъдето никой, никога не може повече да се прероди. Нито да иде в по-горно ниво на Душата. Скапват се бездушни, никому ненужни.

Да знаеш, черната душа, никога, ама никога, не може да стане бела, нито да избледнее поне. Не. Изтриват ги от паметта на Великата Хармония, както ми го е казала кера Вангелия.

Телефона пак изхлипа ли изхлипа:

- И да ме тачат Пешее, и много да ме тачат, леля, да знаеш, че е лицемерно. Напълно лицемерно, чу. Хич, ама хич не им вервай. Те са двуличието, синче. Сбогом...

Каква жестокост, какво безбожие е тази безчовечност, а. Аман от бункери и окопи. Аман от кръгова отбрана, аман.

Но, както и да е. Рано, много рано взех д-р Иван Кючуков и с Кирчо, директора на оръжейните заводи в Сопот, мисля, че беше, отлетехме за Рупите.

Кера Вангелия ни очакваше сам-самичка. Докторът я преглежда, а Тя, за да му каже от какво е болна, затропа по масичката, дето е в стаята й и викали вика:

- От всичко може да съм болна, ама не и от рак. Не и от рак, докторе. Пустият му рак мой, докторе, докторе...

Ние се спогледахме ли спогледахме, а д-р Кючуков ми кима ли кима, че наистина е рак и краят й наближава. Нема що. И Тя си е плът, като нас. Даа. Рак на гърдите. Беха я бинтовали като жива мумия. Мумия, предсказваща, на кой ли не, какво ли не. И умирачката си знаеше, милата. Сила, ей. Сила.

Роклята и, некак се беше запретнала така, та й се виждаше надколението, та й викам, засрамен от светотата й:

- Де се покрий, кера Вангелио, срамота е. Недей да ме срамуваш, де.

Тя се поусмихна, поусмихна така и ми прошепна, ама всички да чуят, нали:

- Еех, гидийо-светийо, що за човек си бре, Пеше.

Ама Тя беше като бебенце. Нежна, нежна като душата и. Еееxx... Какво и втекна не знам, та ми вика, тропайки по масата:

- Пеше, този Мерцедес, с който сте дошли, има фабричен дефект, леля. На милиони един, ама на, я, на Кирил се е паднало. Има шупла в бензиновата помпа и ке се спука помпата, сине. Като се върнете в София,

да направите рекламация и веднага да я смените. Веднага, чу. Иначе ке катастрофира мерцедеса. Ти да не се качваш в него повече. Чу.

Кирчо, неверващ, ми намигали намига. С една дума, Ванга нищо не познава. А тя продължава:

- Кириле, Кирил си, нали. Мерцедеса ти е черен и чисто нов, ама на - дефектен. Има шупла и помпата - капут. Чу. И, вместо да ми се подигра ваш, искам да чуеш, какво ми казват сега майка ти и татко ти. Мъртви са, нали. Оппаа, ето ги, на. Искат да им занесеш малко маслинки и сиренце с хлеб на гроба, че нещо са гладни, бре. Това им се е дояло, Кириле. Елеей, елеей, гледай, гледай, как ти се радват, милите. Чуваш ли ме, Кирчо.

И да идеш, да им почистиш гробовете, че е срамота. Малеий. Каква трева е избуяла. Тръни, тръни, елееий... Час по-скоро да отидеш. Държавата нема да избега. Оръжие вечно ке се прави. Да прикадиш гробовете с поп и да им сложиш каменни кръстове, ама не от мрамор. Не искат мрамор, чу. И да сложиш снимките им на кръстовете. Не си за жалене. Не те е срам.

И, като го започна, не е за разказване и нема да го кажа сега. Друг път ке е.

- А ти, Иване - му вика на д-р Кючуков - ке прекараш страхотен инфаркт, леля, още следващата седмица. Ке те оперират, чу. Ке получиш инфаркт на операционната маса, докторее. Да внимаваш, чу. С много усилие ке те спаси проф. Чирков. И, като се съвземеш, да не започнеш пак да оперираш. Ке чекаш, поне шест месеца, иначе - край. Ке ми си те приберат, хубаво момче на майка ти. Послушай ме, и ке се надживееш. Ех бре, докторе, докторе. Добър човек си ти. И майка ти ке я оперират от рак на левата гърда. Ке й отрежат гърдата, но ке е много сполучливо. Нема да га оперира Баев. Друг ке е ...

А на мене:

- Ай сега, сбогом, чедо - и ми подава ръка за сбогом - да носам ли хабер и поздрави на майка ти и на татко ти, там, в задгробието, Пеше. Ето ги и те дойдеха. Искат да ми си те видят, синче. Виждаш ли ги. Ето ги де, ето ги. Ехее, много ти се радват, чедо. Еле пък татко ти ми казва, че повече от двайсет години не те е видел. Каза да ти кажа браво, чу. И майка ти те милува ли, милува. Браво, Пеше...

Плачейки, целунах и ръката, като за вечно сбогом. Поклоних й се, като на майка ми и татко ми и хлипайки като детенце, си бегахме.

Верно умре от рак. Умре в Правителствената болница от рак и мъка. От всичката мъка, която я има. Беше и Нейната мъка. Каквото предрече,

всичко се сбъдна. И за мерцедеса, и за инфаркта. Всичко. Кирчо, постави гранитни кръстове на гробовете на родителите си, а доктора го оперираха и се пенсионира преждевременно. Дааа..

На кера Вангелия й направиха нещо, като правителствено погребение. на ниво Политбюро. Да се покажат, какви царе са. Царете над кера Вангелия. Избрзнниците Нейните „продължители", безсмъртните самозванци. В края на краищата, Тя си беше един най-обикновен смъртен човек, като всички нас. И, смъртна си умре.

Другото ли Еее, другото си е чисто Нейно и втора като Нея няма да има вече. Освен, ако кера Вангелия си се върне. Дай Боже. Между другото, колкото повече време минава от смъртта й, толкова само един от всички. все по-тъжен и по-тъжен става. И ке става още по-тъжен. Това е Димитър Вълчев. Да знайте: напълно тъжен ке стане без Нейния дъх. Без величието на Нейната всеотдайна извънземна любов. Велика любов. И, като

Ванга, Здравка и Димитър Вълчеви, 1974

почне да усеща, какво е изгубил. ке стане безкрайно мълчалив А, посмъртно, ке разбере същността на светостта о. Що полза...

На другите им дреме. Важното е, да имат келепир, и от гроба и, и от черквата й, и от прахта й. Но, скоро ке им се отели вола. Тя ми го е казала:

- Нищо, Пеше. Остави ги да си мислят, че богатеят и да се изживяват като безсмъртни. Остави ги. Ке изпопукат като кречове. Като големите дървесни щурци, които, свирейки с криле, издъхват с песента си, зърнали ада,кречейки от ужас. Ни прах, ни помен ке остане от тех. Немало ги е и нема да ги има, Пеше, леля.

Вулкана, ке ги премени, ке ги стокме всичките, синче. Вулкана, Пеше, да знаеш, чу. Отдолу, откъм магмата. Земята люлка-огин люлее. Ке видиш, леля. Ке видиш, Пеше... Не бой се... Такааа... Истината е променлива, като всичко друго.

Пеше, ха-ха-ха... Пеше, Пеше, на леля ти Ванга...

КОЗАРЧЕ

Едно време имахме кози и Стоил козара, след паша, нашите ги оставаше пред нас, за да не ядат низите с тютюна. Помагаше ми човекът, че таман ми беха наболи мустачки и нали знаеш...

Та, вкарвам аз козите в паянтата и гледам, най-хубавата и дореста коза, която даваше по пет-шест литра мляко на доене, я немаа. Казваше се Милка, една бела, бела мъска коза. Лелееий, Боже-Господи, татко ми ке ме смеле от бой. Ама то си е за кьотек, нема що. Излетех да я търся.

Търси, търси, града обърнах, нема я. Викам си, кой знае кой я е заклал. Сигурно я одраха за пастърма, горката. Къде ли не ходих, нема я, като вдън земята да потъна.

Не съм се и усетил, че минавам покрай дуварчето на кера Вангелия. Тогава беше ниско, не като сега, и туку чувам, като от некъде си:

- Пеше, да идеш леля, да си приберешкозата, бре - ми вика кера Вангелия. Разревах се, с едни те толкави така сълзи:

- Стига, ве, кера Вангелио. Не стига, че татко ми ке ме пребие, та майка ми ке ме довърши и Ти ли, керааа... - ревем си и тва си е. А Тя, така изпод дуварчето точно, сред лехите на цветята й, като от некаква райска приказка пак:

- Стига си ревал, бре, чедо. Иди да си отвързиш козата. Ето я, виждам я, Пеше. Вързана е на оградата до Маджировата фурна, в горния край. Чу.

Аз още повече се разплаках:

- Защо ми се подиграваш, кера Вангелио. Сто пъти минах оттам, немаше я. Немаш ли капка жал, мори. - А Тя си бае Нейната песен:

- И да внимаваш, че е вързана на ключ, чу. Ке издърпаш дългото крайче, не късото, чу. Да не дърпаш късия край, като както сме свикнали. Обратно е, да знаеш, чу. Тичай, че ето на, виждам татко ти да се прибира у вас. Търчи...

Срам-не срам, и да ме лъже, литнах към Маджировата фурна и замръзнах. Леле, Господи-Боже, какво е това. Умрех. Козата беше там и точно в горния край. Ама, най-малко сто пъти бех минал оттука, козата я немаше. Откачалката, пак позна. Еее, обичам си я тази моя кера Вангелия и тва си е.

Тази коза, пустата му Милка, като ме виде, като забле: беее, бе-ке-кеее. Беее, а ве, жална жалост. Ке скъса въжето. Гледам, въжето особено

вързано. Ами сега. И таман да го дръпна, ми се счу така:

- Дръпни дългия край, а не късия, чу.

Като да си ме телепатираше с мислите си, милата кера Вангелия. Дръпнах дългото крайче и всичко свърши. Милка литна за дома. Ама радост, радост, еее. Такава радост, по-късно в живота ми почти съм немал.

Прибрах се преди татко ми да е разбрал за премеждието и право при кера Вангелия. А тя, още от вратата:

- Е, лудо-младо, казах ли ти, че е там, Пеше. Там беше, нали, гиди Тома Неверни...

- Кера Вангелио, Ти ме спаси. Ке ме скълцаха. Много, много, ама наистина много Ти благодаря, ве, лудост неземна.

- Кът-кът-кът-кът... - смее ли се смее и си ме бъзика - мори, требваше да си мълчим, ама ай, от мен да мине.

И бръкна в прегача, в бездънния й джоб на пищемала и ми изсипа една яка шепа бонбони и пак:

- На, вземи, да си подсладиш душицата, джанъм. Благото е найхубаво за уплаха. Яж и фъркай, джуджуганче-врабчанче, лелино, гиздаво. Соколе, Ореле мой...

И си копа ли копа градинката. Ама там, като по конец: и марулки, и домати, и чушки, и кромидче, и чесън, и репички, и какво ли не. Всичко. И, представяш ли си, Тя, слепата, кьоравата, както й викаха дюс тарикатите, сам-самичка: и сади, и полива, и копа, и плеве, и скубе, та бере и прави най-вкусните салати със зехтин и какви ли не гяволии още. Както им викаше, мезе-зейре. Душата да си изядеш. Несравнимост. Каквото и да пипнеше, всичко беше от хубаво по-хубаво.

Ванга и Светослав - дете на племенницата й Красимира

1

- Ти пък не даваш да ти благодаря ли ве, кера Вангелио - дуднам ли дуднам аз и набивам ли набивам от бонбоните й.

- Еее, тва е нищо, Пеше. Наш Парчо си беше изгубил телето, та не го виждаше, ти сега за едната коза Милка. Милка се казваше тази вашта млечна козичка, нали... Ехее, татко ти им донесе клони от баира. Лапат ли лапат, салкъм и габер, та се кинат, хе-хе-хе...

И веселието започна. Аз пея - Тя играе. Ама така, та чак се кърши в кръста, като да е райската змия. Цел живот й пех и щастлив бех. Цел живот играхме тежкото ли, мълчаливото ли, вдовишкото ли хоро, не знам но танцувахме с мечтите на сълзите ни...

- Атака, кера Вангелио, подфръкни, душо, извънземна...

Р Е Л И Г И Я

Слушай сега, кера Вангелио. Искам да Те питам нещо, ама недей да ме стряскаш, нали. Да не земеш да се хакнеш, некъде си, кой знай в кой свет, че си умирам от страх, да знаеш. Чу. Ке Те питам за Исус Христос.

- Пешее, ние сме си християни, преди всички, след Витлеем, бре. Какво страшно има в това, леля. Ной при арменците, а след Ерусалим, Христос - тук. Тук, в Македония идва първо християнството. Но Исус изобщо не е това, дето го рисуват по зографии и икони, да знаеш. Той е бил съвсем различен от това, чу.

Бил е много къдрав, къдрав, чак на ситни, ситни къдрички, така. Къдрак. Чърнокож-негрит. С къса, ама много къса коса, до сами челото му, така. Имал е огромни, тъмнокафяви очи, клонящи повече към църните очи. Вакли очи, Пеше. Имал е голем, месест нос, над бърнести устни, така. А, ве, праевреин, нема какво. Ама, най-най-чистокръвен праевреин, нали. Моисеево копие. Прероден Мойсей е той, чу.

Е, нали знаеш, външното, Пеше, нема нищо общо с духовното, което е дълбооко вътре в него, във вътрешното огнено тяло, нали. Той си е царски син, Пеше. Другото, тинтири-минтири. Ама си е и син на Плеядите, нали ги знаеш. Извънземните, от сините звезди-сестри, Плеядите. Мелез е. Майка Му Мария и Бог-Плеяд. Техен си е. На Плеядите. Мелез-плеяд. Това е. Плеядите, Пеше, могат да заемат всекаква форма, леля. Чу.

Като става Исус на двайсе и три-четири години, ТЕ го взимат при ТЕХ и после Го остават, за известно време, в Долината на мъртвите, некъде в Хималаите. Там, където са били, и Буда, и по-късно Мохамед, и всичките тези мелези на извънземните. С една дума, майка-землянка и баща-извънземен, нали. Защото ТЕ си се чифтосват тука, с най-избрани наши моми, отвреме навреме, през някое и друго хилядолетие, чу. За предсеме на фалоса, Пеше. Всичко е семето, семето, да знаеш. Чистият дамъзлък е генът ни. Породата, Пеше.

В Долината на мъртвите, Исус е обучаван от матакмите. Матакмите, Пеше, са извънземните ни учители, тук, на Земята. Обучаван е почти осем години, до пълното Му осенение, Негово-Богово докъм трийсет и първата-втората Му годинка.

Усвоява всичко: да левитира, да лекува всичко, защото извънземните, независимо, че не боледуват, лекуват всичко. Знаят. Та, кажи-речи, Исус става почти като ТЕХ. С една дума - плеяд, от галактиката Телец. Можел е да медитира, колкото и когато си иска. Изпадал е в нирвана, защото душата Му е напускала тялото, по негово желание, за колкото си иска време. Тялото тук - душата там.

Да знаеш, като Го разпъват, е бил в нирвана. Не е усетил ни кръв, ни болка. Нищо. Тялото Му не е усещало нищо, защото Живеца е бил извън него. Римляните Му коват пироните и си мислят, че е умрел, ама неее. Бил е в нирвана, през всичкото това време, а нирваната Пеше, си пази нейното тяло, колкото и както си иска. Само тя знае защо, да знаеш, чу.

Верно е, че римският офицер е мазал устата и тялото Му с оцет и противоотрова. Човека наистна е бил благодарен, че Христос е излекувал жена му и много други. Най-вече е знаел и той, като Пилат, че Исус е невинен. Принесен е курбан от Плеядите. Жертвен курбан, на това, което е Светостта. Затова са подготвили и тялото Му, защото всичко е планирано предварително. Знаят бъдещето, Пеше. Защото душата си е съвсем друго нещо. Много лично, Негово. И да знаеш, Душата се намира ето тук така, в ниското на гръкляна, в сами вдлъбнатината на глътката точно. Чу. А това, дето изтръпва под лъжичката, на сплита на корема, е Паметта. Чашата на Паметта. На всичката ни памет, от прераждaнията ни, нали. На Съдбата, която е Закона на Привличането на вселените.

Та, разпятието е връз една прастара, могъща, хилядолетна маслина-коренище, която е имала голяма бабуна на стъблото, и напреко на него, закована на кръст греда, за приковаване ръцете на Христос. Така че разпнатият е можел да посяда връз бабуната на дънера на маслината, за да не му се изскубне тялото от пироните, нали. Та, да знаеш, Пеше, болката е предизвиквала смъртта. Умирали са от жестока болка, Пеше, това е. Умъртвяване на тялото в пълен ужас. Другото излита на мига при звездите. Чу. На, така наречения кръст, остава само обвивката, пашкула на тялото на душата.

Кръста, Пеше, е най-малко на над сто милиона години, ве, леля. Не е само християнски. Чу. Ехее, колко други са минали през него, представа си немаш... Никой земен не е измислил кръста. Никой. Той си е даден

свиеше, от Каминитe. От Хармонията.

Та, свалят Исус от кръста и чак тогава душата Му се връща в Него. Оживява си на мига. Душата излиза и влиза в тялото, при нирваната, ето оттук така. Откъм вратата, отзад на главата, на темето баш. Там, където косата прави вртоп, Пеше. От столистника, както му викат още, чу. Ето, виж как, леля. Ето от тук, от серпентината на душата.

- Кера, недей кераа. Да не вземеш да се хакнеш в некой хендек на хаосите, ке си умрам, да знаеш. Много ме е страх, като забуботиш така, ве, кера Вангелио. Моля Те, страх ме е.

- Нема, бре. Нема, ааа... Слушай сега, какво става: Той като идва на себе си, прошепва на майка си Мария, Богоройца де, какви билета и как да ги приготви, та да си излекува болките и раните от пироните и съсираците на кръвта. Защото започва да си усеща тялото, с всичките му там ужасии, нали. Чак тогава Го внасят в гробницата с каменното легло. Ето, виждам Го, такова е било. Послее Го затварят с огромния камък-врата и поставят римската стража.

Но, отдолу, под самото легло, е бил тайният вход, към семейната гробница на Никодим, където Го чака Варлаам. Варлаам, Пеше, за времето си, бил най-големия знахар, билкар-лечител. При него внасят тайно Христос и Варлаам Му прави пълни промивки на стомаха и въобще. Дава Му противоотрова, защото преди това Му е дал лека отрова, за да изглежда като умрел и Го спасява. Спасява Го, в замена на това, че Исус спасява живота на Варлаам, поемайки всичко върху себе си.

Иначе, Пеше, и Богородица е царска дъщеря. Дъщеря е на цар Йоаким и царица Ана. Богородица също е тъмнокожа. Исус си прилича и на нея, даа...

Та, майка Му Мария, Му приготвя от отварите, които й заръчва Исус и ги внася в гробницата между плодовете и раздавината за мъртвите. Никой не я е и погледнал да проверява. Тя Му дава избавлението. Исус през тайния изход, с помощта на Плеядите изчезва. Скрива се в градината на Никодим, завит в плащеницата, платното, с което е пренесен от маслината-кръст до гробницата. Изобщо не е умирал и не е бил между мъртвите. Ето на, мъртвите ми го казват.

С една дума, това е Възкресението Христово, а после и Възнесението Му при Плеядите. Какво друго. Друго нема. Другото го изопачава зет Му, св. Павел, който казва: Богу, Боговото - кесарю, кесаровото. Големото оправдание за злоупотребите им, за да богатеят. Измислените светии, не са нищо друго, освен натамъняване на разните измислици. И да знаеш,

Пеше, Христос умира над осемдесе и шест години. Казала съм ти го, ама пак да ти го кажа. Погребва майка си Мария в Индокитай. Даа, тя през всичкото време е била с Него, до самата и кончина. Той никога не се е отделял от нея, ако е Плеяд. Тва е истината, друго нема.

Ти па ти, Йосиф. Йосиф си е Йосиф, бре, леля. Исус не е негов. Исус е на Плеядите. Син е на Бога-Плеяд, да знаеш, чу. Чу.

И днес, в Долината на мъртвите, матакмите обучават новия Месия, леля. Още от бебе, ама ке го учат много повече, та да си е наистина Месия, без примеси. Чу. Ке се яви след двайстата година на следващия век, в новото хилядолетие. В новия милениум, Пеше.

Настъпва ново подреждане на измеренията и всичките тези религии, които са десетки, десетки хиляди, ке изчезнат. Изпаряват се в небитието, ненужни никому. Започват да пречат на извънземните. На Плеядите и на другите, знаеш го, нали, синче. Те са си тука и са между нас, Пеше. Един ден ке ги видиш. Започваш да ги виждаш и това те прави щастлив. С разместването на измеренията всичко се променя. Измеренията са йерархирането на йерархията, да знаеш. Чу. Ай, друго имаш ли да ме питаш сега или ке пееш. Ке пееш ли бре.

- Ке пеям, кера Вангелио. Ке пеям и хоро ке Ти играм, вампирко улава, недна. Улава, ама най-умната от всички нас, взети заедно. Е, много си Те обичам, ве, кера Вангелио. Безкрайно, чу. Но, всичкото това и да го разкажа, ке кажат, че съм напълно луд, да знаеш. Как ли нема да ме очернят, малееий...

- Знам, знам. Пей сега. Не говори много. Пей и се смей, хе-хе-хе... Всичко ке си се намести, Пеше. Всичко. Чу. Всичко, леля. Ти кажи, каквото съм ти казала, па да си мислят, каквото си искат. Поколенията след нас ке разберат, че сме им го предсказали, за техно добро. Поколенията, Пеше. Поколенията на измеренията, чу. Чуу.

И залумках тарамбуката, а Тя пее с мен, все едно нищо, нищо не е било. Нищо. Нито ми е казала нещо така. Вдига ли вдига ръцете, щрака ли щрака с пръсти, играе ли играе така, на място, Нейното си хоро. Не е за разправяне, да знаеш. Трябва да го видиш, за да го поверваш. Плува ли плува в Небитието и не я интересува изобщо нищо друго. Малееий.

Имах чувството, че съм зарит в кръстове, кръстове. Хаоси-кръстове. Накъдето и да се обърнеш, само разпнати кръстове. Кръстове-вселени. Серпентини, еий...

И таман бех започнал да се превръщам на кръст ли, на серепентина ли, не знам, и тряаас, бомбата гръмна. И както си седеше и си щракаше с

пръсти, тактувайки, ме изгърме:

- Сега, кой ден сме, Пеше. Иляда деветстотин седемдесет и пета ли. Добре, ай. Аз, като си ида при звездите си завинаги, некъде към края на века, и нема да минат два-трийсет години от мойта кончина и ТЕ, пак ке кацнат ето тук така, Пеше, на Рупите. Насред Рупите. Може да е и десетина години по-късно, ТЕ си решават, леля. Ке дойдат Ананаките, Качините, и Рупи, и Плеяди, и Друидите, и всичките, за да видят какво е - какво не е. Не са ни забравили, да знаеш. Деца сме им, Пешеей, децааа. Нихни деца сме, чедо.

Дано си жив, да ги видиш, бре. Ке ги видиш, ке ги видиш, джанъм. Може и по-рано да дойдат, нали. И да не вземеш да се страхуваш, та да ги стреснеш. Недей. ТЕ са напълно кротки. Не знаят, какво е зло, Пеше. Не знаят, я. Всичко в ТЕХ е добро и само добро. Правят само добрини, нали. Светиите са. Светиите са, Пеше.

Този път са решили да премахнат завистта от Земята изобщо. Разбрали са, че тя е всичко това, там: и войни, и злини. Нема да има завист, Пеше. Представяш ли си го. Намерили са и цаката. При ТЕХ нема завист, нема алчност. И знаят, как да ги премахнат от нас. Защото, по-късно, ке стане съвсем друг обмена между хората. Любовта, която сега изобщо не е любов, ке се възцари с истинската си любов. Ке бъде белата обич, Пеше. Другото ке си се оправи от само себе си. Извънземните, чедо, са си едно и също с Хармонията. Където са ТЕ - там е и Хармонията.

Айде сега, думкай и пей, че ни слушат, да знаеш. Слушат ни, Пеше. Обичат да пееме - и все едно, че нищо не е било, ме заболе в един чуден дует и си запехме:

Земи огин - запали ме –
Направи ме пепел...

- Аман ве, кера Вангелио, колкото си извънземна, тройно си си земна, кераа...

И опънахме дуета наш:

Да не можам да гледам по тебе...

Всичко ни е трис. Това е. Игра-играница. А бомбата гърми ли гърми:

- После, малко след средата на идния век, от новото трихилядолетие, ке пристигнат корабите-майки. Техните, извънземните кораби-майки. И ке започне подготовката ни за преселението на вселената ни. Много, много по-рано от разпадането й. Защото за ТЕХ хиляда години са нищо, Пеше. Все едно едно мигване, леля. Ето защо, ТЕ ке си дойдат по-овреме, та да не се блъскаме, като се раздуе и свърши вселената ни. Като свърши

нашето слънце, Пеше, ТЕ ке са ни светлината, да знаеш. Защото тук ке зейне черна дупка. Защото тук ке зейне черната дупка на изкривената, самозасмукваща се вселена. Ке се получи тунел, без скоростта на светлината и, директно ке излетиме извън нея. Чу. Отваря се вратата, Пеше. Отварят ни вратата. Айде, чекат ни други слънца. Други огньове. Всичко ке се оправи, да знаеш, чу.

И дуета напълно пламна, та гръмна:

Земи огин - запали ме -
да не можам, да гледам
по тебе...

- Айде сега, наздраве, за новия космос, Пеше. Айде, леля. Не бой му се. Ние сме вечни, чедо, леля. Вечни сме, да знаеш. Господ сме. Силата. Пей, пей, песно моя. ТЕ, заради това пусто наше пеене идват, бре, Пеше. За нищо друго, да знаеш. Пей, да пейме. Винаги пей, за да са тук с нас, защото без ТЕХ е жива умирачка - и пак:

Ним оодиш, Катеее,
поо бреееегот,
брегооотсе рони,
кее пааднееш...

Я тва е кера Вангелия. Какво друго. Друго нема.

БАБА СЛАВА

Както си седехме така и кера Вангелия, като да припадна в дълбока въздишка, некак:

- Амаан. Какво ми казваш, Гос поди. И Слава ли изпръхна, Боже. Ми лата. Най-после си отиде - и клюмна ли клюмна в пълно мълчание.

После, като да се повдигна, повдигна и почна:

- Днес, какъв ден сме, Пеше. Кой ден сме, синче.

- Десети април, хиляда деветстотин деветдесет и първа година,

кера Вангелио.

- Ааа, така ли... Значи Бела неделя е. Е, днес, Пеше, на осемдесет и осем години умре баба Слава Севрюкова, от София. Тя е родена в Стара Загора, но живе в София. Незабележима, тихо и скромно. Съвсем незабележимо.

Цели девет години е по-голема от мене, синче, и е на двадесет и шесто ниво Богово, да знаеш. Чу.

Сега вече идва и моят ред. Само аз останах, нали. Защото ние сме трите пратенички на извънземието, от извънвремието на това съвремие. Нема начин Слава да не дойде при мене, като мъртва. Ке дойде да си поговориме, така, задгробно, леля. Ние сме си трите пратенички, да знаеш. Чу. Преподобна Стойна, св. Слава и аз, леля ти Ванга, Пеше. Аз и Стойна сме слепи, а Слава беше зряща. Стойна даже, чедо, хич и не виде виделото, горката, но беше най-мощната от трите. Стойна умира и аз ослепевам. Завърте си ме извънвремието, Пеше, и хич не си ме пуска... Във вихрушката съм си още, сине. Все още си търся очите, леля... Очите, които ми ги откраднаха фурните, мило.

Слава беше изпратена, да опише електронните и другите елементи на микрочастиците. Тя не изпадаше в транс, но виждаше всичко,

Ванга, Венчето и изследователят Лозанов прави първите записи

до най-малките подробности. Прониквaше във всички нива на вселените. Беше изпратена свисше, да обясни на човеците, какво е космичността, ама кой да я чуе, Пеше. Чу. И тя, като мене, проста, с четвърто отделение, ама знаеше всичко. Всичко, чедо, за целия свет, докъдето е. Този, доктора, доц. Лозанов, искаше да ни изследва, нали, ама много му ниска камбана-рийката, бре леля. Това са и повечето учени, да знаеш. Запъртъци. Нищо не знаят, ама ни изследват. И, каквото им кажеме, те го обявяват за техно научно откритие. Фукльовци.

Леля ти Слава, Пеше, без да изпада в никакъв транс, наблюдаваше абсолютната хармония на микросветовете, прониквайки във всички нива на вселените изобщо. Тя разкри на хората, че космосите са изградени от вихри, псиони, космична влага, космична сол и прана. Тя, Пеше, извънземната скромност, Слава Севрюкова. Никой друг. Тя каза на доц. Лозенски, че масата на фундаменталната частица псиона, е близка до масата на електрона. Той си го присвои. Недоносче. Тя, само тя доказа, че електрона не е елементарна частица в съвременната физика. Има многоо други, други частици-частички. Чу. Слава описа геометрията на атома и атомното ядро. Геометрията на кристалната решетка на простото вещество и какво ли не, и какво ли не.

Тя каза, че овалната форма, е основната за атома. Тя, Пеше, никой друг. Чу.

Това, което доц. Лозенски пише, всичкото е на Слава или мое. Нейни са всички големи открития напоследък. Казваше ги, като на шега, ей така, на един дъх, да знаеш. Тя е изобретателят на това съвремие, Пеше. Тя беше Прозрението, чу. Да го кажеш. Чу.

Беше безпогрешната диагностичка, кажи-речи за всички болести. Лелееий, колко народ излекува, ако знаеш. Тя, даже, от разстояние прониквaше в тялото на болния точно на мига и го връщаше от смъртта. Колко народ върна, лелееий. Колко народ отърва от смъртта, да знаеш, думи немам, Пеше. Аз така не мога. Истина е. Не мога като нея. Тя си беше единственият биоенерготерапевт, както се казва сега модерно, хе-хе-хе-хе... Тя виждаше със силата на мисълта бре, Пеше. Това е вълна на клетките на мозъка, да знаеш, и е извън нас. Не е у нас, чу. Чу. Нема нищо общо с известните физични полета, които уж са открити от учените тук, нали.

Знаеш, че съществуват космични канали, които могат да ни казват всичко, над възможностите на човека, леля. Знаеш ли, бре. Е, сега вече го знаеш, нали. Слава влизаше в контакт с висшите същества, от тези канали на Хармонията, Пеше. Можеше да извика образите, на който и както си

иска На всички На Кеплер, на Нютон, на Леонардо да Винчи, на Страдивариус, на Микеланджело, на Шекспир и на кой ли не. Безпогрешно ги описваше, с всичките му там подробности. Чу.

Тя описа царица Дидона, и Филий, и Клеопатра, и Цезар, и кой ли не, и кой ли не. Тя и никой друг. Това, Пеше, е великият дар на Светлата душа. Чу. Това е дар от Силата. Трябва да си по-тих и от тишината, за да го получиш, чу. Чу.

Добре, но хората искат да са видни, ха-ха-ха... Какво не прави славата, а Пеше. На Слава Севрюкова, сине, й бе дадено да види в картини, целото Свещено писание. Да ни каже, че зад тези символи, които ги виждаше само тя, е скрита огромната духовна мъдрост на всекосмичността. На Дълбината. Без да ги видиш, Пеше, не можеш да се придвижиш в по-горната духовна висота, да знаеш. Чу.

Слава беше пратена, да каже на хората, какво е Мъдростта. Людето не я разбраха, сине. Самовлюбени невежи. Ке се досетат някога, какво беше св. Слава, ама късно. Отиде си. Всичко, което е изрекла, което е нарисувала или начертала, ке се сбъдне, да знаеш. Това ти го казвам аз, леля ти Ванга. Нейното е истината, а не измишльотините на лъжеучените. На образованите, бре, Пеше, хе-хе-хе. Тука им беха откритията: при Слава и при мене, да знаеш. Така е, Пеше, като сме живи, ни плюят, като умреме ни търсят. И аз, до некоя и друга година, преди края на този век, ке си замина, мило. Свършва ми мандата, както се казва, нали. Хе-хе-хе... Свършваааа. Отивам за нов, леля. Чу.

Ванга с брат си Томата, около 1967

Вечността не е тук, Пеше. Не е тук, леля. Далеко е. Много далеко. Дано я стигнеш, бре, песно моя. Многоо е хубаво, да знаеш.

Айде сега да идеме да ядеме, каквото дал Господ, че си огладнехме, нали. Пък и трябва да разлееме малко винце, за Бог да

прости. Да раздадеме нещо за сбогом на св. Слава. Пък и да попеем на горката й бела душа, на милата. Айде ставай. Че кой знае, къде я изпратиха сега.

Нали знаеш, че има много, много, мноого планети, напълно еднакви със Земята, които са населени с много напреднали, разумни същества. Дали приличат или не на нас, един Господ знае, ама там ни изпращат, да се учим, да създаваме Живец и Разум, Пеше. Защото, всеки от нас е микрочастица от света и всички сме едно. Едно цяло сме, чедо, мило, независимо, че всеки е неповторим по свой си начин, синче. Аз съм си аз, ти си си ти и тва си е. Тва е безкраят, Пеше. Раждане, умиране, прераждане. На вълни, на вълни. Една развълнувана люлка-гроб на преражданията ни. Върхът й е Фалосът - в ниското, Геята. Матката. Майката, сине, майката. Всеки потоп - нов брег. Цвет-семена е Същността, да знаеш.

Живеца е вечен. Чу. Нема мъртви предмети, чу. Одушевени-неодушевени, всичко е живо. Живи атоми-вселени. Галактики на безкрайността. Всеки със своята си форма и пространство. Безбрежие. От брег до брег, движението никога не спира. Всеки миг е мигове. Плазма на плазмите.

Магмата е чиста вода, Пеше. Магмата е вода, да знаеш. Плазма, чу.

Еееx, малееий, тази Слава. Дано синът й да запази написаното от нея. Дано не го ограбят, момчето. Защото тя много, много неща написа и остави. Томове, томове. Съсипа се от работа, горката. Сила. Неземна Сила беше св. Слава, чедо. Да знаеш и да го кажеш. Чу.

И ме завлече да ядеме, що дал Господ-Бог. Всекидневие. Нейното всекидневие. Всекидневно си ме трескаше ли трескаше с някаква гърмяща гръмотевица по главата и навсекъде. Вече не знам, кой съм, що съм, ама съм си с кера Вангелия. Непрекъснато я чувам, как ми вика:

- Ти нали знаеш, че си от Андромеда, Пеше. Мноого е красива Андромеда, сине. Бъди горд.

Така, чрез кера Вангелия, бех и със св. Стойна, и със св. Слава. По някакъв Богов начин бех и с трите пророчици на мойто си време, от минало и идно. И слава Богу, че мога чрез всичката ми песен, която ми е дадена,да проплача:

Благодаря Ти, кера Вангелио.

Благодаря Ти, св. Стойне.

Благодаря Ти, св. Слава.

Тва не се забравя, поне тук, на Земята. Сбогом, безсмъртие, мило, безсмъртно и на добър час...

ФУКЛЬО

Във въздуха се носеше само един шепот: руснако, руснако. Човека-рентген. Чудото. Да се шашардисаш чак. И какво...

Гледам, Митко Вълчев, не знам защо, води при кера Вангелия на Рупите, поредния нашумял измамник Григорий Грабавой. Един невзрачник, на средна възраст. Едно телешко яке, с шарено пуловерче и разчекната риза. Ама нафуканост, самовлюбеност, да видиш ти. Ееей, какви ли не ги бех виждал при Нея, ама този, направо се изживяваше като Саваот. По-точно, като Спасителя. Но, както и да е, нали.

Къщичката на кера Вангелия се напълни, с какъв ли не гмеж от журналисти и какво ли не любопитство, очакващо страшна сензация. Трънки. Откъде сензация. Нема. Рентгена, таман да си отвори устата и кера Вангелия го прекъсна:

- Колко жени са се насъбрали пак... А... Колко, бре... Кажи Мите.

- Много - прошепна Митко.

- Всички да излезнат. Всички. Всички да излезнат - вика ли вика, кера Вангелия и се завива ли завива, с онова, Нейното червено одеало, с което се беше увила, че й бе студено. А, бе, месец септември е, на лето хиляда деветстотин деветдесет и пето, мисля, че беше. Не си спомням точно. Едно и две ли са...

И се започна.

Гробовой зина и като започна да бълва едни ми ти локуми, като да не знае, пред кой е:

- Доля Ванга, сега има очень много опасности от ядрени катастро фи и други такива неща. Старая се да не ги допускам. Ще може ли, да спася света от ядрени катастрофи въобще.

Малееий, този страшен бил, бе. Глупак. Но Тя, все едно нищо не е чула, му вика:

- Еее, ти знаеш... Дали са опасни... - и изведнъж му вика:

- Я, ако дойде цар Ирод, със гуглата. А кажи, де... Отговори на това. Айде, де... - И чука ли чука по масата.

А покрай масата са: от едната страна кера Вангелия и срещу Нея, с гръб към оператора, Грабавой и преводачката. Между тех, до кера Вангелия, е Митко Вълчев, който отвреме навреме Я успокоява, милвайки Я по ръката. Какво да прави. Гледа да угоди и на Рентгена.

А самонадеяното чудо меле ли меле:

- Я думаю, зсли се обе диним - значи с Нея - ще спа сим човечеството и света от катастрофа.

А, бе, мехур, ама като го слушаш, да се шашнеш чак. Кера Вангелия, като да се сепна нещо и пак пита:

- Колко жени са тука.

- Много.

- Айде, излизайте. Айде, туфти-пуфти. Как са се насъбрали тука. Турлюмте, турлюмте... Айде, вънка всички - изрина ги като гюбре и току започна да реди:

- Арноо, този човек, уж има дарба. Уж познава болести и за всичко - и брои ли брои така, на пръстите си и дууумм:

- А, за времето... А, за времето кажи. Кажи времето, за идното, а - и сочи ли сочи така, с ръката и бумка ли бумка:

- Де, говори за цар Ирод... Айде де...

Митето нещо се намеси и така му се сопна, че чак подскочи:

- Спри се, Мите. Ай, ай да не се нервираме сега...

А Гробовой й се дуе ли дуе, та вика:

- Я думаю, сега няма такива сили, способни да унищожат хората. Нито цар Ирод, нито който и да е, могат да дойдат да унищожат хората.

Кера Вангелия, изведнъж така го чумоса с десната ръка:

- И-иих... Да ти жалям акъло... - и го стрелка ли стрелка, та чак го анатемосва некак.

А, наглецът, си продължава да пита и да се налага. Опитва се да диктува на руски, без преводач:

- Я хочу, аз искам да знам, оттвойта гледна точка на зрението, доля Ванга, трябва ли да бъда... Да стана държавник, за да спася хората.

Брееий, каква му била болката на този, сети ли се. Луд за връзване. Виде ли.

Кера Вангелия помъълча, помълча така, па тихо, тихо рече:

- Слаб е... Слаб е... Слаб е... - и клати ли клати глава, и току вдигна левата ръка, като за богослов, и вика:

- Аааа... Отвори Библията, тринайста глава... Какво пише. Отвори Библията - и се загръща ли загръща с одеалото.

Рентгена си продължава:

- Да не позволя хората да умират. Да не позволя...

Тя изобщо не го слуша и му казва:

- Ти всичко правиш и ке правиш. Само се моли, да не дойде цар Ирод - и го стрелка ли стрелка, като да го чука, така по челото с десната си длан, ама направо между очите му.

- Разбирам ти опасенията, - вика навляка нахален Гробовой - но мене ме интересува, ще може ли да направя така, че хората да не умират.

Кера Вангелия отсече:

- Не може... - и сочи ли сочи с левата си ръка към небето и, тропайки по масата, продължи - Всички са земни... Всички са земни... - и чатка ли чатка по масата - Ти днес, аз утре, той вдругиден... Друг, друг... Ее... Ее, кажи да не умират, ама със живота си, нали... Всички са се родили със живота си, нали... Всички са се родили със живота си. Родени са със живота си. Тва е - и сочейки го с левия показалец:

- Той много знае, много има да лекува. Много прави, ама не може. Ама, не можеее...

И, като в транс, започна да стене:

- Аааа... Аааа... Никой не може да спаси...

А този нахален мошеник Григорий, продължава ли продължава да я тормози:

- А какво ще кажеш за тия, които са умрели. Да ги възстановя ли, както е казал Исус. Това може ли да се направи.

Кера Вангелия го пита:

- Кога... Кога... Кога...

- В двехилядната година - вика Григорий.

Тя повдигна ръка в учудване и рече:

- Ехее... В двехилядната година... Дали ке възкръснат, дали ние ке идем при Него, две неща има... - и пак, като в транс - Нее... Неее... А... А... А, а, а... А... - тръсна глава и се вторачи така, опулено и пита:

- Къде е татко му на този. Питай сега. Питай го, къде е баща му - и го стрелка с левата ръка - защо не знам...

- Моят баща почина осемдесет и трета година - отговори „чудото".

- Защо е починал... - бълнува ли бълнува кера Вангелия - Защо е починал, а.

- Заболя от бронхит на белите дробове.

- Нее... Нее... Той е умрел от тази... От другата болест...

И, най-самонадеяно, Гробовой я пита:

- Целта ми е да го възкреся. Ще го възкреся. Да го възкреся, доля Ванга.

И стана това, което стана. Кера Вангелия чак подскочи и вика:

- Умрел да го върне...

И изпадна в транс. Започна да плеска с ръце, ама така, нали знаеш, задгробното. Пляаас... Пляаас... Пляаас... Дууумм... Дууумм... И вика ли вика:

- Господи - пляаас... Господи - пляаас... Господи - пляаас... - мори... - Вика ли вика на преводачката и продължава - Всички сме земни... Кажи му. Всички сме земни, кажи му. Всички сме земни.

И яко тропа по масата:

- Като дойде ден, да каже Христос да дойде втори път на Земята, да види, кой е жив, кой е умрел... Той само може. Ама, нема да дойде Той тука...

И пак:

- Аааа... Ааа... - вие ли вие, стене ли стене, като на умрело така, нали.

Гробовой, ни срам, ни сурат, продължава да се прави на всеможещ, та вика:

- Трябва да разбера, как да избавя хората от болестите. И към какво ни е призовал Христос...

А кера Вангелия, като от транса й ли, като от преизподнята ли или отнекъде другаде, пита:

- Ами прераждането... Да се прероди от човека-майка. И сега така, може да е умрел и пак да се прероди. Може да е умрел... Душата не уми ра. Може да се прероди и пак да живее. А така, като си отиде човек, да стане, нема да стане. Всички сме земни. Това не е толку просто, нали.

И разпери ръката си, към него, като да го чумосва, дамгосвайки го некак:

- Нее... Това не е толку просто. И, какво толку ми викат: руснако ке дойде, руснако ке дойде... Гледай да не дойде цар Ирод. Това ми кажи. - А фукльото Гробовой не спира да се инати.

- Нет, нет, няма да дойдит. Аз искам да обединя всички религии до двехилядната година.

- Какво, какво. Какво каза - пита кера Вангелия - ами скоро е двехилядната година... Скоро са... Скоро...

Е, тоя вече ме изнервя. Такъв простак, редко се среща.

- Я думаю до две хиляди и десета година, трябва да решим въпроса за безконфликтен живот на Земята. Трябва да направим нещо, далю Ванга... Вие сте символ на човек, виждащ всичко, и трябва да помагаш.

Генералисимуса нарежда - кера Вангелия си мълчи, като да го нема. Разпери ръце и прогърме:

- А, ако дойде... Ако дойде войни... Ако ни затепат... Айде, де. Кат ке ни затепат, а...

- Няма. Трябва да го направят хората - не се предава всезнайкоторентген.

- Е, прават ли го. Прават ли го хората. Прават ли Доброто... - пита ли пита, кера Вангелия.

- Ну, я далю Ванга, занимаюс, например, да лекувам хората от рак, четвърти стадий. Лекувам рак четвърти стадий. Рак лекувам. Показвам им, как се прави и хочу да им го предам.

Изведнъж, кера Вангелия, като че с гръм удари и го пита ли пита:

- Раак... Рак. Рак ли лекуваш, бре.

- Комисия снима, след мойто лечение - ежи й се ежльото. - Правя и диагнози на самолети, за да няма катастрофи. Способен съм на тези неща и искам да го предам. Искам хората духовно да се спасят.

И, кера Вангелия не изтърпе, та изрева:

- Аа-к-ка... Аа-к-ка... Аа-к-ка... Значи нее войнатаа. Ние требва да се молим на небето, да не я допускат. А тук, народа не може да слуша. Народа не слуша. Бият се. Крадат се. Колят се. Всичко правят.

- Я молюс Бога, ама мога да спася хората. Искам много дълго да живеят.

- Може да искат да живеят, ама е определено, колко да си жив - му вика кера Вангелия и показва ли показва към небето. - Всички сме земни. Айде де. Всички сме земни. Ако дойде Христос втори път на Земята, тогава ке каже: Станете мъртви, едни за възкресение, едни за ада.

И завивайки се с одеалото, започна пак да стене:

- Неее, не-не-не, не... Неее, не-не-не. Нема да го бъде... Неее... - и сочи ли сочи към гьонсурата Гробовой - Нее-не-не... Аааx... Аааx... - и ревна:

- Всички да излезнат. Всички.

Всички избегаха ужасени. Остана само Митко, преводачката и духовният перверзник Григорий. Е, и оператора, и аз. Тогава преводачката каза:

- Лельо Ванге, той би искал да знае, какъв е бил в предишните си

животи, по индуистката теория. Какъв е бил, а. Кера Вангелия на мига:

- Бил е хамалин. Бил е хамалин. Работил е. И, прероден е. Родил се е. Дааа... Прераждането... Сега, второ прераждане за него нема да има... И започна да ръкоплеска:

- Стига с тия цветни снимки. Щрака-щрука. Щрака-щрука... Ааа... - и ги изгони. И тия, дето се беха скрили уж, де. Вече беха насаме с Григорий Гробовой.

А отвън: народ, народ, народ... Ама пълно с народ. Многого мъка има, да знаеш. А Тя вика ли вика:

- Друг, друг, друг да влезе. Аман, ве. Всички журналисти, ве. Тия са се събрали двайсе души с него. А ти, да не отиваш да се фукаш в чужбина, чу. Да си стоиш в Русия. Чак след два-трийсе години, ако нещо постигнеш, ходи, където искаш. Сега не.

-Ну,я...

И Тя ревна, ама така, с онова адовото ехо, нали знаеш:

- Ай сега, ай да не се ядосваме сега, де. Нека влезе некой, който наистина иска услуга. Да видим, аджеба, за какво идва. Да му покажам, на тоя тука, руснако, де, как се гледа - и тропа ли тропа по масата ядосана.

И влезна един скромен, скромен, невероятно притеснен млад мъж, с едно опърпано якенце и дънкови панталонки и, подава ли подава, завита в бела хартийка, захарта:

- Имам дете, бабо Ванге. Болно ми е...

Да се разревеш, ей. Такава мъка, не като тоя измислен вундеркинд-измамник. Кера Вангелия, още ядосана, вика ли вика:

- Дай, дай, дай, дай... Тоо шекер, кой ти го даде.

- То спа на него, бабо Ванге - и хлипа ли хлипа, така.

- Откъде го взе.

- От София.

Тя разви хартийката, пипна захарта и вика:

- Големо дете...

- Не, мънинко е, бабо Ванге, на две години е.

- Е па, големо е, изгледано е. Може да ходи. Ходи. Главичката така, държи на една страна. Извъртена му е... Ръчичката. Главата. Има разсейки... Ето ги. Ето ги. Ето ги... Ето и ръката. Ето и крачетата. Ай, и жлезите. А, жлезите, Божееий. Къде живееш ти.

- В Люлин.

- Докторите, какво казаха...

- Докторите и те казаха рак със разсейки.

- Детето е родено така. Родено е. Аий... Къде ти е първото детенце, бре.

Григорий Гробовой, чак ке паднеше от пейката, като да го нема. Беше го забравила напълно.

- Къде ти е първото детенце.

- Първото почина, бабо Ванге. Почина, лельо Ванге - чисто се сбърка човека.

- Ето го и второто до негоо... И второто не е добре. Ти, от тука ке го дигнеш детето и ке идеш в ИСУЛ. ИСУЛ каквото каже. Ке броиш двайсе дена и пак ке ми се обадиш. Детето ти е болно. Имаш дете - немаш дете... Да знайш. На ти шекеро. След двайсе дена пак ке дойдеш...

И, ни в клин-ни в ръкав, дървеният философ Грабавой ли, Гробовой ли, изпиука:

- Ну, далю Ванга, надо да се спаси. Требва да умеем да мислим за това. Да предотвратиме тежките случаи.

А Тя му вика:

- Как да мислиме. Как да предотвратиме. Е, как ке е, като дойде. Като се е родило детето така. С тва се е родило. Главичката му е така, всичко му излезнало навънка. От главата, от малкият мозък. Жлезите, всички излезнали оттука. Тука не е кухината - и се завърте на вседоктора скапан, къде е и какво е - тука не е кухината, та да го оперират...

Таткото стои, като вдървен и не смее да мръдне... А всезнайкото плямпа ли плямпа:

- Далю Ванга, може да се сложи жълт кантарион на темето за пет дни и да се излекува.

И, кера Вангелия, като се изправи, като се развика, та и глухият цар да я чуе:

- Ке умре. Разбери. Жълт кантарион... Не е за жълт кантарион. И на бащата вика:

- Айде, дете, бегай в ИСУЛ. Само в ИСУЛ.

А на фукльото фуклив, дърдоркото-рентген му вика:

- Я гледане. Я така се гледа, чу. Виде, нали.

И да видиш. Такъв нахалник не си видел. Нали си е „рентген", като започна да й показва некакви си там рентгенови снимки, как бил излекувал некоя си Мариян Рубенкова от Грузия, от рак четвърта степен на белите дробове и вика:

- Значи лечението на рак е възможно, далю Ванга.

Кера Вангелия като да се трансира в транс и започна да вие, стенейки:

- Неее... Не-не-не-не... Не си ти... Не е лекувано от тебе. Тва е от Силата. Ето. Той, като поверва и ке каже: има Бог - и сочи ли сочи, към небето - а тия всички, които са се събрали тука, да седнеме, да молим Бога, да дойде. Да е мир. Да нема кавга. Само Русия дръж. Русия дръж ти. Там ке стоиш. Там да стоиш.

- Спосибо, дольо Ванга - вика рентгенчето, та чак хленчи ли хленчи, така.

А, кера Вангелия, изправяйки се в цел ръст, му вика:

- Ааа... Спосибо, я. Тук се скъсаха да врякат: руснако ке дойде. Та така руснако, та онака руснако. Е, какво руснако. Ти не си руснак. Ти си измамник...

И чука ли чука по масата. И, като се вторачи в него, като да го изпие, така, със слепите си очи, му вика:

- Ти каза кантарион, така ли... Кантариона се дава за кръвно, бре, - и плеска ли плеска с ръцете - а тука не е кръвно, а те такъв така рак е. Рак, колкото двата ми юмрука - и му ги тика ли тика, в носа му чак.

Изправи се и изкрещя:

- Ай, тия двете отвънка, дето щракат - и размаха ръце, така забавено, плескайки провлачено, и вика ли вика:

- Само щракат. Щрак-щрак. Щрак-щрак. Ама, докато човек не пострада, нищо не може да разбере... - И се унесе пак, стенейки ли стенейки: Аааа... Аааа... Оооо...

И седна. Тогава преводачката заизважда от чантата си.

- Лельо Ванге, тази свещ е от Божи гроб - и й подава една шарена свещ.

- Ке я запалим - вика кера Вангелия.

- Тази вода пък, е от източника на Мария.

- Ке я запалиме. Ке я изпръскаме.

- Ето и цветето от...

Но, кера Вангелия се развика:

- Айде, отивайте си. Айде, отивайте си. Аййдеее, отииивааийтеее сии... - и ги изгони - Маааршш...

Гробовой, като да се беше залепил за пейката и едва-едва се изрина навън, вдървен от ужас. Беха шашардисани. Дойдеха, като раслани - отидоха си като насрани. Лекувал бил той... Нека си лекува, но не и пред Нея. Тя при никой не отива. Всички при Нея идват. И питат ли питат, колко

са велики. Ако не ги изгони, са щастливи, дори да им каже, че са нищо. А, ве, нали ти казвам: да не си й на мушката.

Така, преди това ли, след него ли, не си спомням, от телевизионното предаване „Наблюдател" Тома Томов и Дмитрий Иванов снимаха филм за Нея и денонощно беха на Рупите. Аз лично не се познавам с тия културтрегери, ама откак Дмитрий беше казал на Премиера Иван Костов, че разликата между тех двамата, т.е. между Дмитрий и бат Ваньо, е само десетина вагона книги в полза на Дмитрий, страшно го уважавах. Сигурно беха забелезали, че влизам и излизам при кера Вангелия и как си се разчирикваме в смех и песни. Та един път, като на пътен знак ли, като случаен минувач ли, подигравайки се, ми подвикват:

- Питай я, ще има ли война.

Аз влезнах при Нея и като пълен наивник й викам:

- Кера Вангелио, тия отвънка, искат да те питам, дали ке има война, ама се притесняват некак, нали.

- Еми то си е война, бре, леля. Война си е, синче. Я, яйцата станаха трийсет и шест стотинки, нали. Да не ти казвам за другото, Пеше. Чу. Къкък-къ-къ... - смее си се жената.

- Стига, де. Де, свести се малко сега, ааа...

- Не бой се, синче. Нема страшно. Нема да има война, Пеше, чу. Нема да има Трета световна война. Чу. Да знаеш. Да знаят, чу. Ама, ако продължаваме така, природата сама ке ни изхвърли, като експеримент, да знаеш, синче. Чу. Защото човекът, като човек-човещина засега си е само един експеримент, леля, нищо друго, Пеше. Природата не търпи всезнайковците, чу.

- Чух, чух, кера Вангелио - и радостен изхвръкнах навън, да им го кажа, ама журналистите ги немаше. Всичко беха подслушали...

Ама, какво да права, нали кера Вангелия го е казала, та ви го казвам: нема да има Трета световна война. Тва е.

ЙЕРАРХИЯ

Кера Вангелия беше поканена в София на некаква сватба. Да е главната калимана-кума на кумовете и на младоженците. С една дума, най-важната гостенка. Заръчала ми беше, аз да пея, придружен от моя оркестър софийски. Защо аз, не знам и не питам, ама ми бе заръчано и край. Още, искаше да я посрещна

пред тържеството. И, гледам, пристига ли пристига с черната й волга. Беха й дали чисто нова служебна волга, заедно с шофьор за нуждите й. Тодор Живков лично й я подари. Той я направи и научен сътрудник към ИСУЛ. Никой друг, да знаеш. Беше го удивила с предсказанията си за некои негови неща и я беше усетил, какво чудо е. И тва си е дарба, да знаеш. Тато много я ценеше, чу.

Всички се юрнаха да я посрещат. АТя, все едно никой нема, слезна и вика ли, вика:

- Пеше, Пеше, ела леля. - И си ме гушна под ръка и ми шепне ли шепне - Слушай сега, чедо. Днес, тука ке ти се яви Отвъдното. Внимавай да не го изпуснеш. Нема да се усетиш, как Великият Дух, на тази нива Македония, ке ми те посвети в тайната, чу. Духът, на нивата Македония ке ми те посвети, Пеше. Посветен ке си, да знаеш, чу.

Влезнахме при сватбарите, а Тя не спира:

- Този, който ке му се присмее пръв, като дойде Той, веднага да го изгониш, чу. Немаш нужда от такива - и си седна на централното място, а ние засвирихме.

Скъсвам се да пея. Всеки иска неговата песен и наддават ли наддават. Пазвата ми е пълна с бакшиши. Изсипвам ги в куфара от акордеона на Ангелчо. Умре за пари, горкиот. За мангизи. За многоо, многоо мъни. Окото си е око. Тамахкяр.

Таман изсипах пазвата, прибирайки ризата си, и изведнъж, отне

Благото, Венчето, Ванга, Ваня.
Гергьовден в реставрирания от Ванга
манастир Св. Георги в планината Огражден.

де, не знам откъде, като да бе изникнал от Небитието, пред сами мене, стои един невероятен, страхотен старец беловлас. Ама бел, бел, бел, същий Саваот. Жив мъдрец над мъдреците. Висок, строен, учудващо едър човек-вечност, ако не и повече.

Стиснал двайсе стотинки между пръстите, и туку ми ги подава ли подава, с оная ми ти огромна жилеста ръка-ръчище. Ръчище да видиш ти:

- Ке ми изпееш ли, Петър, една стара, ама стара македонска песен. Искам всички да разберат, че пееш за дедо Сандо.

Зад мене, барабаниста, се изкикоти:

- Този пък, луд за връзване. За двайсе стотинки, хе-хе-хей.

Дедо Сандо го застреля на място, само с един единствен, жесток, та жесток поглед. Страшен, воеводски-Богов поглед. Поглед-кама ли, гръмотевица ли, не знам, но се смразих. Вцепених се засрамен.

И видех душата Му: Огромна, кротка, синеоко-кехлибарена душа. Светота. Изтръпнах от несещано умиление и благоговеен унес към Светотата. А той само рече на тъпанара:

- Слушай, пиклъо-пиклив, нищожен. Тези двайсе стотинки са един самун хлеб и литър боза, бре. С тех живея три дни. Малко ли ти е, лакомийо, три дена живот за една-едничка песен, бре бездушник - и а, а да го сграбчи за гръкляна...

Моментално изгоних тъпанара и отидох, та целунах огромното ръчище Богово, на дедо Сандо. Богоговейно взех монетата Саваотова, талисмана ми за цел живот и запех. Запех, както само аз знам и мога да пея и наричам ли наричам:

- За дедо Сандо е тази песен.

Нема-нема, пак викна:

- За дедо Сандо е и следващата песен. И по-следващата. И всички песни, които ке изпея, са за дедо Сандо.

И плачам ли плачам. А Той, разкрачил се на дансинга, като белоглав орел, неземен, всемитичен и бавно-бавно, салтанатлийската, играй ли играй, тежкото хоро, орлово, русалийско. Боговото мълчаливо хоро, на Боготата.

Дигне първата крачка, със сдържана тъга и думне земята. Отмести бастуна и вдигне сгънат другия крак и франгалийската, тежко-тежко, дълбоко-дълбоко, приклекне ли приклекне и люшне криле. Лети ли лети. Левитира ли левитира, предвремие митично. Подфръкне-скокне и туку викне:

- Еееx, бре, Македонийо. Еееx, бре, Македонийо - и литне във въз-

духа. Лети ли лети - байрак вее. Люлка люлее, вис-висине. Като че ли Дълбината люшка хаосите и всички безкрайни вселени. Малееий.

Ритуална тишина е. Никой не гъква. Като да сме само аз и дедо Сандо. Сам-самички насред Небитието. Нищо друго нема, освен песен-танц и извънвремие. Извънвремие сакрално. Енигма на енигмите... По едно време, вдигна бастуна резбоват, така, като жезъла Богов и ми вика:

- Доста. Стига, чедо. Жив да си, ангелогласний, жив да си, сине Богов-човешки. Благодаря ти за всичките твои песни-солзи, които изпе и проле. Шо ми е мило ем драго. Шо ми е мило ем драго. Ела, да те прегър на, сине Богов - майкин-татков.

Аз, плачейки, отидох и му целунах десницата Кралимарковска, а той ме милва ли милва и некак тихо-тихо, ама многоо тихо ми каза:

- Познавах дедо ти Петруш, синче. На него мязаш. Досущ него си. Да знаеш, той беше Главниот деловодител и ковчежник на Организация та, чедо. На Тайната Македоно-Одринска Революционна Организация. На ТМОРО, на Даме и Гоце. Голема, многоо голема и света Икона на Маке дония е дедо ти Петруш, Петър. Светост и чест на съвестта. На Светостта, синее...

Ето го, на, тука е. Милва те и ти се радва. Гордее се со тебе, внуче мило. Внуче комитско-воеводско, чедо жилаво.

Аз се срутих на колене и молитвено го зяпнах, та ахнах. А Той благоговейно ми подаде огромната си длан и ме повдигна ли повдигна, като перце, висооко, висооко над Него. Над всички. Над всичко.

Грабна ми ръчицата и току ми тика ли тика некакво завито на масурка снопче пари в ръката ми. Аз се дърпам ли дърпам, да Му ги върна, а Той ме сграбчи в яка орлова прегръдка и ми велит:

- Не требва никой, ама никой да види, какво ти давам, чу. Ти вече си Посветен. Разбираш ли, Петър, Посветен си. Това е от дедо ти Петруш, да купиш книги на децата ти. Да ги изучиш. Да са грамотни, чу - и ми се поклони. Сложи ми ръката в джоба ми и некак, страховито-заветно ми изсъска чак:

- Вътре има Инструкция. Да я изпълниш, като както повелява. Да съхраниш тайната архива на умрелите. Аз умирам, Петър. До тука бех, дедо. Твой ред е. Сбогом... Биди, биди, биди.

И се стопи. Изпари се. Изчезна яко дим. Чак ме втресе от уплах. Божееий. През ледени тръпки усетих, като да беше дедо ми Петруш ли, не знам. А, бе, задгробие некакво. Задгробие, да знаеш. Некаква аура свети ли свети. Грее, ей. Слепи те.

Кера Вангелия, некак изникна до мене и ми вика през сълзи, стискайки ме за ръката, за лакъта ми:

- Бегай. Бегай, Пеше. Сега е момента, леля. Литни, сине...

Грабнах си тарамбуката и излетех да го гоня... Ама, ветър-време, гони ли се. Излете, та се не виде. Безвъзвратие...

Като разлистих у дома масурката, какво да видам. Какво да видам, братче: снопче, чисто нови-новинички двайсетарки. Засукани, засукани така на дължина. Дъълга масурка-фишек. Як съдбовен фишек и вътре, още един со жолти, жълтици жълтели. Златни. Непипани. Дори не звънят, ей. Тайна. Страхотна енигматична енигма, нема що. Изсипаха се и между тех, така, едно мъънинко, мъънинко, ама мноого мънинко листче. Листче с две-три думи-тайни, заветни, заповедни. ИНСТРУКЦИЯ. Така и така, това и това. Да се свърши на живот и смърт. Да се изпълни на живот и смърт.

Сигурно съм умрел, че некак пак, чувам ли чувам гласа на дедо Сандо ли, на дедо ми Петруш ли, на Господ-Саваота ли, не знам. Но, глас ми говори, та чак нарежда ли нарежда:

- Да купиш книги на децата. Книги, книги, книги. Да ги изучиш. Да ги изучиш, на живот и смърт. Да са грамотни.

Архивата скрий в леля ти Олга и чичо ти Томе, така, че и те да не знаят, къде е. Никой, никой да не знае, нито да чуе нищо-нищичко. Само ти, чу. Чу...

Ке имаш дъщеря и син. Първо син, сетне дъщеря. Да ги просветиш, защото сега ти си Посветеният в тайната, да знаеш. Чу.

Е виждал съм, виждал съм, какво ли не, ама чак Писмено предсказание, не. Вкамених се. Аз съм си още ерген, влюбен-невлюбен, но ерген. За женитба и през ум не ми минава, камо ли за деца. Ама, на. Съдба. Кармата си е карма, защото е съдбите ни, на всички наши прежданията. Нема бегане и тва си е. Закон.

Писменото предсказание на дедо Сандо наистина се сбъдна, наистина се сбъдна. По-късно, вече към трийстата ми година, изневидели-ца се задомих за Марийка Туевата, от стаария Кукушки род, прадедов на Мазневите. Боговият мой късмет, златен. Като как, шо ми викаше кера Вангелия:

- Да знаеш, Пеше, и да помниш. Има неколко Македонски фамилии-тайфи, които са по-страшни от сичките там Тайни ордени и Масонски ложи, взети заедно. Тези фамилии, са потомствените зидари на Соломоновия храм. Никой друг. Те са Посветеността. В тех е Свещеният кивот и Вечният граал, с всичките му там тринайсе небета и предвечна Вечност. В

тех е копието на Живота и плащеницата на Христос. И, какво ли не. Те са пазителите на времето и неговите тайни. Те, Избраността. Посветените от Силата. Да знаеш. Да помниш. Да го предадеш. Да го кажеш, чу. Чу.

Но, както и да е, де. Аз се задомих. Отимахме си две дечица: мъжкар Борис и момиче Луиза. Изучих ги. Задомих ги. Керката се запиле по Америка, пуста-опустела. За късмет ли, за добро ли, не знам. Дано си намерат доброто Богово.

Инак, завета Саваотов-дедов, напълно спазих. Всичко изпълних до прашинка. Нема бегане. ИНСТРУКЦИЯ.

Като умреха леля ми Олга и чичо ми Томе, на по деветдесет и три-четири години беха, всичко преместих. Всичко. Както си е по Инструкцията. Всичко покрих-скрих, както е наредено. Никой ни виде, нито чу. Тайна на тайните. Поверие...

Сега се радвам на внучката моя Мария-Елиза, салкъм-лоза - клонка маслинова. Солза моя чемерна, парче-Душа и препек, първак-дъга. Дедова сбруя-вития, Пегасова. Уча я. Казвам й...

Кой знае, един ден, може да е Посветена, продължителка скрижалова, още Богова. На Силата. Всеки с мисията си. На кой, каквото му е дадено, каквото му е писано. Ни грам повече или по-малко. Толко, колкото требва. Изчислено е.

Мойто време, колкото и препълнено-претоварено с истории да е, си отиде, та се не виде. Съдба ли, Карма ли, но е така. Всека мъка - щастлив край.

Както ми каза-предсказа, кера Вангелия, така стана.

Тогава бех младо-зелено, та не го и усетих. Но сега, в старостта, като да съм кой знае къде, в некакъв хендек-въртоп на Космичността. Думкат ли думкат, митични тъпани, на Митичността. И безкрайното, Богово хоро си лети ли лети. Играе ли играе... Отпред дедо Сандо, до него дедо ми Петруш, майка ми София, татко ми Борчо и кера Вангелия, и Преподобна Стойна, и леля Слава, и баби и дедовци, и лели и чичовци, и приятели, и любови, и, кой ли не, и, кой ли не. Сенка до сенка. Синджир от робия-свобода. Сълза до сълза. Народ, народ - върволици от хоро до хоро. От Безкрай до Безкрай... Кога ли ке ме грабне и мене, само Силата знае. Никой друг. Когато е казано - тогава. Инструкция.

Важното е, че каквото требваше, ви го казах. Що не требваше, премълчах. Не излъгах. Това е.

Света живее, в състояние на доброволно невежество... Прости, Боже. Простено да е, Сило. Сполай... Сполай...

ПРОКОБА

Трамваят уби Миле. Миле, сина на поезията Венко Марковски. Божееий, каква покруса.

Само преди неколко месеца бех с бате Венко Марковски, при кера Вангелия. Некакви роднини беха, та Венко й се оплакваше ли оплакваше от неговия Миле. Лонгурдесвал, тва, онова, а Тя го среза и жестоко му рече:

- Остави го. Не му се карай. Нека си лумпува на воля. Бърза детето, да поживее, че си усеща кончината, бре, Венко.

Помълча, помълча, като да се двоумеше, дали да му каже или не и туку тресна:

- Миле ке загине, а ти ке ослепееш. Миле ке загине, а ти, Венко ке ослепееш, мило. Ке умреш кьорав преди мене. Чу.

И припадна. Изпадна в несвест.

Егати и прокобата, егати чудото. Бегахме си като от погребение. Никой ни говори, ни мърда. Пълно отчаяние.

И ето го, на. Днес ли, снощи ли, казаното за Миле от кера Вангелия, се случи. Ужас.

Обадих й се по телефона, че Миле е смазан и Тя ми каза, да я чекам на Централните софийски гробища. Ке дойдела на погребението му.

Като я видех да слиза от волгата, нещо ме втресе ли втресе, та чак се олюлях. Но, изтичах и я хванах под мишницата. Като да ме понесе изведнъж, църната шамия на слепотата й. Не ходи, а лети некак и ме вее ли вее, некакъв повей. А, ве, сакралното си е сакрално. Тва е.

- Не бързай, Пеше. Умрелите ни гледат, синче, радват ни се, чедо. Не бързай, чу. Уважавай ги. Те са задгробието наше, да знаеш. Чекат ни.

На гробо на Миле, татко му Венко Марковски, прочете надгробно стихотворение за Миле. Стих-стихия на мъката поетова-таткова. Прощаваше се със семето си. Со синот си се прощаваше, поезията Венко Марковски.

Всичко плаче. Всичко плаче, кера Вангелия ми вика през сълзи:

- Пеше, не се обръщай назад, синче. Идва най-големата лошотия между всичката тази интелигенция, дето се е събрала тук и изобщо. Идва най-големият зинкьор-завистник, да се порадва на Венковото нещастие. Завижда на дарбата поетова, Богова. Вози го, насред гробищата баш, пра вителствена кола, синче. Думбаз. Щом ти кажа, ке се обърнеш назад с мене, чу. Аз да го погледна тоя грабител на чужди таланти. Този батакчия

на чужди промисли и Богов труд. Ке му дам да си разбере аз, на този поръчков властелин, измислен.

Аз се уплаших, ама смея ли да гъкна. Всички са на колене, а Тя ми изшепна, като да ми изрева в ушето:

- Айде сега, обърни се. Дръж се за мене. Аз нема да падна. А така, Пеше. Оооп.

Какво да вида:

От една правителствена Чайка, слиза ли слиза Георги Караславов. Целият в черно, официален. Свлече се и бастунът му затропа, към гроба на Миле Марковски. И в този момент, кера Вангелия изсъска, та го затри на място. Вдърви го. Караславов се вкамени. Не можа да припари до гроба. Остана си там, където го замрази кера Вангелия.

Хората си тръгнаха. Минават покрай величието и никой, нито го вижда, нито го поздравява. Всички шушукат ли шушукат: Ванга, Ванга е дошла. Какво ли ще се случи или се е случило.

Пънът, стои и не мърда. Като го приближихме, кера Вангелия се извърна, към обезумелия Георги Караславов и го заплю. Заплю го, ве. Дамгоса го навеки с омерзение, като му рече:

- Тва ке ти е задгробието твое, гиди зинкьор со зинкьорот, неден. Бездушник безбожен, бъди проклет. Проклет да си.

Този ми ти едър човек, се разплака като бебе. Плаче и не мърда.

Кера Вангелия си ме грабна, та отидохме на погребалното гощение, както се казва, нали.

И до ден днешен си се питам: аз ли съпровождах Нея или Тя мене. Все повече и повече разбирам, че Тя ме е носела връз духовността си. Тва е. Кой не влачи, милата, връз крилете си. Всички.

Еее, много по-късно така, като рисуваха отвънка църквата й, един от най-големците я пита:

- Какво ще кажеш, Вангьо, как рисува той, а. Ще кажеш ли, как рисува той.

Тя помълча, помълча, па изтреска:

- Той, той-не той, рисува с гной. Вътре цръквата, нема да го пусне. И да се промъкне, един ден ке се сфане целиот. Даа... Той рисува с гной, ама, ай да си мълчиме. Други се мешат там, нали.

Властелинът, се срути като сноп. Едва го извлекоха, да го напръскам с вода, че почти беше сдал багажа. А, кера Вангелия, ме пита ли пита:

- Ти, Пеше, нали знаеш, за кой какво говорам, леля. Нали знаеш, синче.

- Знам, знам, кера Вангелио. Знам.

- А така. Знай го, Пеше. Все некой ден да го кажеш и другите да го знаят. Не им пиши имената, чу. Те си знаят смрадливостта. Смъртта на никой не му бърше аките, синче, да знаеш. На никой не му бърше задникът, смъртта. Чу. Смрадта си остава на земята, леля, чу. Чу. Защото, чак на сто и двайсет и седем светлинни години от тук, започва истинският ни свет. А още толкова навътре е коренът на вейките на гроздовете, на душите ни. И оттам, двайсе и седем пъти по толкова, е Господ-Богът, леля. Създателят ни, чедо. Даа... Оттам навътре пък, започва красотата, на това, дето му викат сега Дълбина. Скоростта на Дълбината, Пеше, е поне стотина пъти по-бърза от светлината. Там, в тъмата на Дълбината, вътре баш, в самата Нея, е кармата на съзнанието на Светостта. Така че, и Господ си има Господ, да знаеш, чу. Но никой не е над Силата. Злорадството и глупостта, никога не могат да стигнат до там. Никога, Пеше. Не ги пускат, леля. Пазат. Кой, какво не знам, ама наистина и Господ си има Господ над Него. Тва, което плямкат тука, сега: братство, равенство, тинтири-минтири, е ехото от там, да знаеш. Изкривеното, изкилиферчено ехо, Пеше, чу. Нищо друго. Безкраят наистина е Безкрай, бре. Един ден да го кажеш, леля, па който каквото ще да си разправа. И, да знаеш, като си бегам от тук, там ке си те чекам, чу. Там, в дълбините ке си се видиме, нали. В дълбините, които са на билиарди, билиарди години, чедо. В старите светове на Предвремието, Пеше. В тишината на Предначалото, чедо. А ти, всичко да кажеш, как е, каквото съм ти го казала, чу. Защото, на мене ТЕ ми го казват. ТЕ, Пеше. ТЕ. Верват ми, а аз вервам на тебе... Ти вервам, чедо, ти вервам, леля. Чу ли, бре, гиди аро шантаво.

- Чух, чух, кера Вангелио. Каквото си ми казала, както си ми го казала, така ке го кажа. Знам. Ке го изпълнам заветот Твой, Светост, мила.

А, да не забравам да ви кажа. Венко Марковски, наистина ослепе. От диабет ли, от какво ли, не знам, но ослепе. Кьорав си отиде, много преди кера Вангелия. Тва е. Проклетията си е проклетия. Пишаницата - пишаница. От нея не се бега. Нема бегане от пишаницата. Що ти е писано, тва е. Нема друго.

Другото ке го кажам в другата Книга на Книгата...